

EDITURA MIRON

Dorintă de FOC

LEE BRANDER

Megan Ashwood renunță la viața trepidantă din New York întorcându-se acasă... Accidentul fatal al soțului i-a spulberat toate visurile de fericire. Singurul lucru care i-a mai rămas sînt cîmpiile verzi din Virginia, unde speră să-și găsească liniștea și pacea sufletească. Dar iată că destinul o pune la o nouă încercare și i-l scoate în cale pe Nathan Kinkaid – un bărbat dur și hotărît.

024800

LEE BRANDER

CAPITOLUL 1

Aerul răcoros și umed al primăverii era impregnat de mirosul intens al ploii. Megan se cuprinse cu brațele încercînd să se apere de frig. Se sprijini de una din coloanele înalte și îl urmări pe reprezentantul agenției imobiliare urcînd treptele casei albe, pline de coridoare.

– Ai terminat deja?

– Da, stimată doamnă. Și se pare că exact la timp. Vine furtuna. Ned Price mîzgăli cîteva cifre în carnetelul mic, apoi puse creionul galben în buzunarul interior al sacoului gri tip sport. Ai o proprietate pe cinste. Vrei să o exploatezi?

– Vreau să locuiesc aici, domnule Price. Zîmbi văzîndu-i privirea mirată. N-aș suporta ca pămîntul să fie împărțit în parcele.

Se opri ca să se uite la camioneta care încetinise în fața casei. O camionetă albastră, ascunsă pe jumătate de umbrele norilor negri care se rostogoleau pe cerul cenușiu.

– Știi cumva cine e? Întrebă ea arătînd cu capul spre vehicolul vechi. Nu se vedea clar șoferul, dar, indiferent cine ar fi fost, avea un tupeu nemaipomenit să dea tîrcoale casei ei. Apoi se întîmplă ceva ciudat. Ochii lui, deși la mare depărtare, părură să o străpungă cu privirea, arzîndu-i pielea.

Price scrută aleea.

– Dacă tot vrei să trăiești aici, ar fi mai bine să te previn.

– Să mă previi?

– În privința vecinilor. Și a lui în mod special.

– Înseamnă că-l cunoști.

– Nathan Kinkaid. Un nume cu greutate prin părțile astea.

– Kinkaid, spuse Megan rar de parcă numele i-ar fi putut trezi vreo amintire. Nu cred să fi auzit de el pînă acum. Se uită din nou la bărbatul din camioneta prăfuită. Acesta întoarse capul, apoi porni mai departe. Nu știa nici ea ce anume o împinsese să-l urmărească pînă ce camioneta dispăru din vedere. Își îndreptă atenția spre Price care era dispus, ba chiar încîntat, să-i dea toate explicațiile necesare.

– Nathan e ceea ce se cheamă un singuratic. Are pe undeva un frate, Seth. Mama lor a murit pe cînd erau copii. Seth e mai tînăr și mai sălbatic, cel puțin așa am auzit. A fost o mare pacoste

pe capul bătrînului Kinkaid. S-au certat – ceva legat de faptul că tatăl lor voia ca Seth să se întoarcă acasă după terminarea colegiului și să-l ajute la fermă. Seth și-a cerut moștenirea, a primit-o și a plecat. Asta l-a obligat pe Nathan să-și dea demisia din marină. Bătrînul nu se mai descurca singur. Revenirea la fermă trebuie să fi fost o mare schimbare pentru Nathan, mai ales după ce a ajuns căpitanul propriului vas. Tatăl lui a murit la scurt timp după proces.

– Proces?

Întrebarea păru să-l învioreze pe Price.

– Am crezut că toată lumea știe de proces. Într-o zi, unul din fermierii care lucrau pămîntul în arendă a traș asupra bătrînului și a lui Nathan. Bătrînul l-a omorît. Unii au spus că a fost legitimă apărare. Alții pretind că l-a ucis cu sînge rece. Că și-a făcut singur dreptate. Vinovat sau nu, procesul a stîrnit un mare interes. A durat numai trei zile, dar spectacolul a meritat. Știi cum sînt oamenii. Le place să vadă cum li se dă peste nas celor care au de toate.

Se sprijini de o coloană și își mîngîie bărbia.

– Se spune că bătrînul n-a făcut față, a pus totul la inimă. Oamenii i-au regretat moartea. Nu era un om rău. Presupun că necazurile cu Seth, apoi bărbatul ucis... Inima nu i-a rezistat.

– Iar Nathan a moștenit tot pămîntul?

– Cu tot pământul pe care l-a mai cumpărat între timp, a ajuns cel mai mare proprietar din întreg statul. Dar nu trebuie să-ți faci griji că se va apuca de construit. Când vine vorba de pământ, nu există om mai zgârcit. E chiar mai obsedat decât tatăl lui. Trăiește ca un simplu fermier în casa mare pe care acesta a cumpărat-o înainte de moarte. Nathan s-a mutat fără să schimbe nimic și, după cât se pare, mai are puțin și o să se prăbușească de tot. E putred de bogat de nu mai știe ce să facă cu banii și trăiește ca un sărăntoc.

Megan se uită în jos evitînd sclipirea de lăcomie din ochii agentului.

– Dacă asta îl face fericit...

– Fericit? Cum poate fi fericit, trăind de unul singur în căsoiul ăla? Dacă și-ar da silința ar putea trăi ca un rege.

– Nu are familie?

– Soția i-a murit. Din cîte se zvonește, nici n-a meritat-o. A murit cu doi ani înainte de proces. Unii zic c-a fost o binecuvîntare, era foarte fragilă... scandalul ar fi distrus-o oricum. Mai are un fiu, Preston, continuă Price. E la colegiu. Dar, din cîte știu, nu prea vine pe acasă. Își înalță o sprînceană. Anul ăsta ar trebui să termine. Bănuiesc că va urma exemplul unchiului. Va pleca cît mai repede din părțile astea.

Cum conversația nu o făcea să se simtă în

largul ei, Megan scoase o cheie din poșetă.

– Îți mulțumesc, domnule Price. Am o mulțime de lucruri de aranjat; așa că ar fi bine să mă pun pe treabă. Trimite-mi estimarea prin poștă și bineînțeles onorariul. Nu voia să mai audă nici un cuvînt despre un bărbat care, după ce i-a murit soția, a trebuit să treacă printr-un proces ce a adunat în sală întreg ținutul, apoi a mai avut de îndurat și moartea tatălui.

– Ai unde să stai în oraș?

– Doamne ferește! Ți-am spus doar că voi locui aici.

– Acum? Începînd de azi? Îi aruncă o privire stupefiată.

– Camionul cu mobilă sosește după-amiază. Mă voi descurca.

– Chiar ai de gînd să te muți aici?

– Vino peste două luni. Buzele i se arcuiră într-un zîmbet larg. N-o să mai recunoști nimic.

– Păi, am văzut tot ce era de văzut, spuse Ned Price făcînd un gest larg cu mîna. Raportul estimativ va fi gata mîine dimineață.

Megan îl urmări cu privirea pe Ned Price urcînd la volan și dînd mașina înapoi pînă ajunse pe aleea pietruită din fața casei ei. Își aminti de vremurile cînd nu fusese decât un drum noroios, traversînd ceea ce toată lumea din ținutul Prince Edward numea *marea pădure*.

Privirea îi alunecă spre plopul, pinii și stejarii maiestuoși, înălțându-se spre cer din pământul pe care creșteau doar flori sălbatice și tufișuri joase. În fosta livadă buruienile mari și dese înăbușeau cei câțiva arbuști pitici. Cu ochii minții, Megan vedea culorile pastel ale merilor și piersicilor înfloriți, via mică de lângă hambarul aflat lângă livadă, dovadă de necontestat a moștenirii lăsate de mama ei. Se întoarse, deschise ușa de lemn și păși în casă. Privind de-a lungul coridorului lung, Megan simți o parte din stupefacția zărită pe chipul lui Price.

Va ploua oare toată luna aprilie? Încă o zi petrecută în casă și Megan era sigură că-și va pierde mințile. Până în urmă cu câteva zile nu dăduse prea multă importanță vremii. Dar, după o săptămână în care când plouase, când apăruse soarele, era dornică să hoinărească prin împrejurimi.

Luă din debara o pereche de cizme. Ploaia se oprise, așa că spera să nu aibă nevoie de umbrelă.

În drumul spre hambar își imagină cu exactitate cum va arăta locul după ce fântâna va fi reparată, iar magazia unde se păstrau toate uneltele va fi reamenajată. Afumătoarea va fi locul perfect pentru solar, pentru că se îndoia că va afuma carne pentru iarnă. Flori peste tot, își zise ea pă-

șind peste una din numeroasele bălți de pe șosea. Locul ducea lipsă de culoare. Terenul aflat de cealaltă parte a aleii era numai potrivit pentru câteva ronduri cu flori. Iar în grajd vdr exista din nou animale vii, adevărate – fără coarne.

Ocoli hambarul și o luă pe poteca care ducea la râu – izvorul fermei, cum îl numise mama ei. Pașii îi fură încetiniți de tufișurile de afine și câțiva arbuști de dud. Crengile pline de țepi ale unui trandafir sălbatic i se încolăciră în jurul gleznelor. Se opri brusc gândindu-se cum să depășească încâlceala de ramuri și spini. Râul trebuia să fie dincolo de desiş. Simțea mirosul apei, o auzea revărsându-se peste pietre. Făcu un pas, apoi se opri din nou.

– În locul tău n-aș încerca.

Megan se întoarce.

Nu tocmai frumos și nu tocmai tânăr, bărbatul care apăruse pe neașteptate în spatele ei emana o virilitate care o izbi cu forța unei lovituri de trăsnet. Ochii negri, pătrunzători, se uitau în jos la ea de pe un chip pentru care orice artist s-ar fi dat în vînt să-l sculpteze. Jocul de lumini și umbre îi pune în evidență pomeții și fruntea înaltă, boltită, imagine împlînzită doar de șuvițele groase de păr lucios, decolorat de soare, care cădeau într-o parte. Un nas suficient de lung ca să-l împiedice să fie

perfect îi conduseră ochii spre cea mai fascinantă gură pe care o văzuse vreodată în viața ei.

Bărbatul nu mai spusese nimic altceva, mulțumindu-se să stea neclintit și să o fixeze cu privirea. Îmbrăcat în blugi vechi, cizme înalte și o cămașă crem, trupul lui suplu, athletic, părea al unui bărbat mai tânăr decât lăsa să se vadă ridurile de pe față și firele argintii din păr.

– Nici nu mă gândesc. Megan trase scurt aer în piept. Speram să ajung la râu, dar cred că prin tufișurile astea nu se poate strecura nici măcar un iepure.

Ce vîrstă să aibă? Patruzeci? Ce vedea pe chipul lui nu putea fi găsit pe cel al unui tânăr. Seriozitate, profunzime a sentimentelor și o doză prea mare de cinism.

Ochii lui o făcură să-și amintească de bărbatul din camionetă. Nu putea fi decât Nathan Kinkaid. Cum nu se simțea deloc în largul ei sub privirea lui amenințătoare, se sili să spună ceva.

– Voi chema constructorii imediat ce ploaia va înceta. Vara asta vreau să mă pot plimba pînă la râu.

– Constructorii?

– Nu pot curăța locul de una singură. Și mi-ar plăcea să sădesc flori de-a lungul malului.

După felul cum se uita la ea, Megan se întrebă dacă n-o credea picată din lună. Mai exact, ce-i

venise ei să stea de vorbă cu un bărbat complet străin? Și încă unul cu o înfățișare atît de ispiti-toare.

Sprîncenele lui se arcuiră șmechereste deasupra unor ochi care îi tăiau respirația. Nu-i plăceau flori care îi gîdilau șira spinării. Reprezentau un avertisment de care era hotărîtă să țină seama.

Ce căuta pe pășunea ei?

Părint să-i numere fiecare fir de păr din cap, bărbatul o cîntări în mod intenționat cu o privire ușor batjocoritoare. Preț de o secundă, Megan se gîndi la siguranța ei corporală.

Îi amintea de un tigr. Și încă de unul înfometat. Se cutremură cuprinsă de ceva asemănător cu frica la care se adăugă o senzație cu totul nouă, surescitarea. Își îndreptă umerii și îi aruncă o privire urîtă.

Bărbatul îi acordă un zîmbet smuls parcă forțat. Mai bine. Dacă un zîmbet silit avea un astfel de efect, unul obișnuit ar fi topit-o cu totul.

– Vrei să cumperi pămîntul Van Herlich?

– Nu chiar, spusese Megan. L-am moștenit de la mama.

Fruntea bărbatului se descreți imediat.

– Ah, da, bănuiam eu. Ești Megan, fiica lui Naomi, nu-i așa?

Înainte să poată răspunde, bărbatul continuă, adresîndu-i-se de data asta pe un ton mai blînd:

– Îmi pare rău că nu și-a revenit din boală. Naomi a fost o persoană excepțională. O femeie apreciată și iubită.

– Mulțumesc.

Expresia de pe fața lui se schimbă la fel de repede pe cât schimbase subiectul. Arătă cu capul spre un gard de sîrmă care se întindea între stîlpii de lemn și spuse:

– Ai sărit peste gardul de acolo?

– N-am găsit nici o poartă.

– Vacile n-au nevoie de porți. Se aplecă să ridice un fir de iarbă. Le țin înăuntrul pășunii.

– Nu mi-a spus nimeni c-ar fi vaci pe aici. Nu văd nici una. Poate asta explica prezența bărbatului pe pășunea ei. O închiriasse ca vacile să aibă unde să pască.

– Le mut de pe o pășune pe alta. Distrug iarba dacă stau prea mult într-un loc. Își vîrî mîinile în buzunarele blugilor, întinzînd și mai mult materialul peste părțile intime.

Aha, un fanfaron. Dar Megan nu-și putu controla privirea. Cizmele înalte îi atraseră atenția asupra coapselor tari, musculoase, și a șoldurilor înguste. Pînza moale a cămășii îi scotea în evidență umerii lați. Un bărbat viguros. Dur. Un trup bine cizelat – oare ce fel de minte îl conducea? Își înălță capul și îi întîlni ochii. O greșeală. Bărbatul făcu un pas spre ea.

Megan se retrase tulburată de privirea intensă.

– Cîteva vaci nu pot distruge o pășune atît de mare, nu-i așa?

– Ba da, dacă e vorba de cincizeci pînă la o sută de capete. Te asigur că nu sînt doar cîteva, doamnă... Ashwood, nu? Încerc de mult timp să dau de tine. Ți-am trimis o scrisoare, dar n-am primit un răspuns satisfăcător.

– Ai încercat să mă găsești?

Bărbatul întinse mîna.

– Kinkaid. Nathan Kinkaid, spuse el. Și cred că-ți datorez scuze.

– Serios? Își lăsă privirea să rătăcească pe gura lui. Buze ferme, senzuale. Se potriveau cu restul înfățișării lui.

– Cu o săptămîină și ceva în urmă am trecut pe lîngă casa Van Herlich. Erai pe verandă și discutai cu Ned Price.

Megan își retrase mîna, dar căldura și forța strîngerii îi rămaseră impregnate în palmă.

– Voiam să vorbesc cu tine despre cumpărarea pămîntului lui Naomi. La asta se referea scrisoarea.

– Să cumperi pămîntul? Sînt sigură că avocatul meu ți-a spus deja că nu am intenția să-l vînd. Acum e al meu. Locuiesc aici.

Privirile li se întîlniră. Ochii lui sclipeau disprețuitori sau era doar imaginația ei?

– O nordistă crescută la oraș? Și încă una din New York? Își înclină capul într-o parte. Ți-a pămînt fertil, stimată doamnă. Mama ta nu ți-a spus-o niciodată?

În vocea lui se simțea o nuanță enervantă de amuzament, dar ochii o fulgerau cu o aroganță tipic masculină. Cu toate astea nu putea fi atît de dur pe cît lăsase Ned Price să se înțeleagă. Cînd vorbise de mama ei, în voce îi vibrase blîndețea, o bunătate fără margini.

– Nu cred că înțelegi, replică ea calmă înfrunțînd cu curaj atacul. E casa mea. Iar în ce privește vacile tale, se pare că există destulă iarbă, așa că mă voi purta ca o vecină bună. Voi avea și eu vacile mele. Și era adevărat. Era sigură că văzuse vaci fără coarne. Dacă vrei despăgubiri pentru cheltuieli sînt dispusă să plătesc oricînd dorești.

– Despăgubiri? Care despăgubiri?

– Pentru închirierea pășunii. Dacă ți-ai adus vacile la păscut, presupun că ai plătit un fel de chirie, nu? La deschiderea testamentului și estimarea proprietății, avocatul meu n-a spus nimic despre așa ceva, dar dacă ai un contract de închiriere, sînt convinsă că vom ajunge la o înțelegere.

Bărbatul încremeni. Pe față nu-i tresări nici un mușchi.

Megan se înfioră. Dacă n-ar fi văzut cu ochii

ei, n-ar fi crezut niciodată că așa ceva era posibil. În numai o secundă, cît îi trebuise ei să clipească, expresia de pe fața lui Nathan trecu de la politețe la ceva care o făcu să se gîndească la faptul că se pregătea să o strîngă de gît. Apoi colțul gurii îi tremură ușor, iar ea respiră ceva mai ușurată.

– Nu închiriez și nu împrumut, spuse el calm. Obțin întotdeauna ceea ce vreau. Iar ce e al meu e numai al meu, pămîntul sau altceva. Îmi pare rău că trebuie să ți-o spun, dar nu sînt un vecin la fel de înțelegător ca tine. Nu mă pot lipsi nici măcar de un centimetru pătrat din pășunea asta.

– Cum adică nu te poți lipsi? Întrebă Megan cu o voce tăioasă. E pășunea mea!

– Naomi avea de gînd să-mi vîndă pămîntul. Ai fi aflat, dacă ai fi binevoit să-mi răspunzi la scrisoare.

Megan observă că nu afirmase că mama ei îi vînduse deja pămîntul.

– Sînt sigură că avocatul meu...

– La naiba cu avocatul tău! Înțelegerea a fost între mine și Naomi...

– Mama n-ar fi vîndut niciodată pămîntul. A aparținut bunicului meu.

Nathan își împinse călcîiul în țărîină vrînd parcă să-și demonstreze dreptul de proprietate.

– Dar i-am plătit lui Naomi bani buni pentru pămîntul de la livada de meri pînă la pîrîu.

- Actele arată că...
- Mă doare în cot de ce arată actele! Ascultă...
- Cum adică i-ai plătit bani buni? N-am mai pomenit așa ceva!

Felul cum buzele lui se răsfrînseră într-un zîmbet sardonice îi trimise un curent fierbinte prin trup, străbătînd-o din cap pînă la degetele de la picioare. Îl învrednici cu o privire feroce.

– Te distrează conversația asta? Sau e vorba de persoana mea?

– Stai puțin. Hai să le luăm pe rînd. Nu, nu mi se pare deloc amuzantă. Nu știi despre ce vorbești și nu vei sta aici destul ca să înveți ce înseamnă munca la o fermă. Și da, persoana ta mi se pare extrem de amuzantă. Te potrivești cu pășunea asta tot atît de mult ca un taur într-un grajd umed, dar fără vaci. Iar în legătură cu banii, cred că ar fi mai bine să-ți explic ce înseamnă termenul de bani.

– Cunoscut cuvîntul, domnule Kinkaid. Megan începea să înțeleagă avertismentul lui Ned Price. Să lămurim ceva, începu Megan nerăbdătoare. Am petrecut mai multe luni cu mama din care, cel puțin cinci săptămîni, mintea i-a fost foarte limpede. Dar n-a pomenit nimic despre vînzarea pămîntului sau intenția de a-l vinde. N-ar fi luat niciodată bani de la tine. Știu foarte bine ce scrie în document, iar pășunea e a mea!

Nathan se concentrează asupra feței ei. Ochii aceia de animal de pradă îi trasaseră contururile trupului, o dezbrăcaseră pînă la piele făcînd-o să se simtă vulnerabilă și complet goală. Megan strînse pumnii și îl sfredeli cu o privire aspră. Nu-i plăcea să se simtă vulnerabilă. În fața nimănui. Și mai ales în fața lui Nathan Kinkaid.

– N-am știut că ai stat cu Naomi, pînă n-am aflat de boala ei, spuse Nathan. Nu mi s-a părut momentul oportun să te deranjez cu actele pentru vînzarea pășunii. N-am vrut să mă folosesc de pășune fără să te anunț în prealabil sau fără să-ți plătesc restul de bani, așa că i-am depus la bancă într-un cont pe numele tău. Toate astea se află în scrisoarea pe care ți-am trimis-o.

– Dacă e adevărat, sînt sigură că avocatul meu a luat cunoștință de ea. Are împuternicirea să hotărască în numele meu.

– Atunci întreabă-l!

– Nu-mi spune ce să fac! Își auzi tonul răstit. De ce ridicase vocea? Recăpătîndu-și stăpînirea de sine, spuse ceva mai calmă: E posibil ca Jack să-mi fi dat scrisoarea ta. Nu deschide plicurile care îmi sînt adresate personal. Dar... Apoi se opri.

Ce-i venise să-i spună unui străin, acestui străin, că ea, Megan Ashwood, temută agentă de bursă, ajunsese să-și negligeze afacerile? Se va

întreba de ce? Ce importanță avea părerea lui? Însă, dintr-un motiv de neînțeles, părerea lui conta, iar asta o înfurie.

– S-ar putea ca o parte din corespondență să se fi rătăcit cu ocazia mutării, replică ea. Voi încerca să găsesc scrisoarea de care vorbești. Deși nu cred că va schimba ceva.

Nathan o studie curios.

– Deci e adevărat? Naomi nu ți-a spus nimic?

– N-a pomenit nici un cuvînt despre vînzarea pămîntului.

Nathan își trecu greutatea de pe un picior pe celălalt. Megan se bucură pe ascuns că exista ceva care îl făcea să se simtă stînjinit.

– Naomi a fost o femeie mîndră, spuse el. Avea pămînt mult, dar bani puțini. A rămas în urmă cu plata taxelor. Am aflat și m-am oferit să i le plătesc. Vînzarea pășunii a fost ideea ei.

Megan se zbîrli:

– Dacă ar fi avut nevoie de bani, mi s-ar fi adresat mie.

– Dar n-a făcut-o, nu-i așa?

Megan pufni disprețuitoare.

– Vreau să văd documentul semnat de ea.

– Ți-l aduc cu prima ocazie. Și poți lua banii din bancă. Nu e o sumă chiar atît de mare.

– Ce vrei să spui?

Ochii lui scăpărară, apoi își înclină capul.

– Nu sînt hoț, doamnă Ashwood. Nu am obiceiul să profit de bătrîne singuratice.

Bătrîne singuratice? Așa o vedea pe mama ei? O bătrînă singuratică?

– Iar pînă atunci, spuse el, în locul tău nu m-aș aventura pe pășune. De data asta ai fost norocoasă. Nici nu vreau să mă gîndesc ce s-ar întîmpla dacă ai da peste unul din taurii mei.

Să nu se aventureze pe propria-i pășune?

– Pînă nu văd documentul, rosti ea cu mîinile în șolduri, cel care se aventurează pe proprietatea altuia ești dumneata, domnule Kinkaid.

Îi întoarse spatele atît de brusc, că piciorul îi alunecă pe o porțiune de iarbă udă. Căzu în fund, cu o înjurătură.

– Îhm, ai dreptate, izbucni Nathan printre hohote de rîs. E exact așa cum spui.

Megan se chinui să se ridice, dar se împiedică din nou. Nathan își strecură mîinile pe sub brațele ei și o ridică de jos cu atîta ușurință, de parcă ar fi fost un fulg. Cînd una din palmele lui făcu cunoștință cu fundul ei, Megan scoase o exclamație scandalizată.

– Ia mîna!

– Scuze. N-am vrut să te doară. Aroganța din vocea lui nu aducea nici pe departe a scuză. M-am gîndit să te curăț de pămînt și de iarbă. Și ar fi mai bine să-ți ștergi talpa înainte să cazi.

Megan simți cum sîngele îi urcă în cap. Era vorba de ceva mai mult decît de o simplă căzătură. Era felul în care Nathan o ridicase de la pămînt.

Ce simțise cînd fusese prinsă de mîinile puternice, aspre. Ciudat, dar avusese senzația de siguranță. O emoție la fel de tulburătoare ca și reacția alarmantă a trupului ei la atingerea lui. Bărbatul îi aruncă o privire a cărei semnificație nu reuși să o deslușească.

– Te simți bine, nördisto?

– Nordistă? Își smuci bărbia în sus. Da, n-am pățit nimic. Și sudistă la fel de mult ca tine!

În ochii lui apărură sclipiri amuzate, apoi buzele schițară un zîmbet.

– Atunci ar trebui să știi că n-ai ce căuta pe pășuni care nu-ți aparțin.

– Mai vedem noi a cui e pășunea! Se răsuci din nou prea repede și fu cît pe ce să-și piardă echilibrul. Bombănind furioasă, își șterse talpa de un smoc de iarbă, apoi ignorîndu-i rîsul și ținîndu-și capul sus porni înapoi spre hambar. Hambarul ei. Mama n-ar fi vîndut niciodată pămîntul. În nici un caz unuia ca el.

Prin minte îi trecu avertismentul lui Ned Price. Nathan Kinkaid era obsedat de pămînt. Dar Nathan Kinkaid se înșela amarnic dacă își închipuia că poate face braconaj pe pămîntul ei. Să-i ia

naiba de ochi galeși, privire de tigru și corp perfect. Cine se credea, buricu' pămîntului?

Însă tot restul zilei fu chinuită de aceeași întrebare. Indiferent cît de mult s-ar fi străduit să și-l alunge din minte, gîndurile reveneau asupra staturii lui impunătoare, a chipului cu trăsături colțuroase, a părului castaniu stropit cu fire argintii, și asupra ochilor, ochi mult prea iscoditori.

Se întoarse pe o parte, trase cealaltă pernă lîngă ea și o luă în brațe. Simți pe obraz atingerea materialului rece și moale. O senzație plăcută, dar nu la fel de plăcută ca un umăr. Nathan avea cei mai mari și mai puternici umeri pe care îi văzuse vreodată.

La dracu'! Ce o apucase să se gîndească la un bărbat căpos și enervant ca Nathan Kinkaid? Ce părere ar fi avut Dan despre el?

Dan însemnase totul pentru ea. Fusese un soț blînd, iubitor, cel mai bun prieten pe care și l-ar fi putut dori o femeie. Luase locul tatălui care murise, atunci cînd avusese cea mai mare nevoie de el. Și îi fusese o soție bună. De cîte ori nu i-o spusese! „Iubito, ești tot ce am mai scump pe lume!”

Se gîndi la accidentul de pe pîrtie care îl costase viața. La inerția care păruse să nu mai dispară și la lacrimile care reușiseră să o elibereze în

cele din urmă de o parte a durerii. Își petrecuse noaptea hoinărind, chinuindu-se să ajungă la un compromis. Fusese o femeie norocoasă. Cunoscutuse iubirea, iubirea adevărată, necondiționată. Când o pierduse, se pierduse și pe sine. Nu se mai simțea întreagă. Iar dacă viața la o fermă din Virginia îi oferea șansa să devină întreagă, nu va risca să se piardă din nou, pentru nimeni și pentru nimic.

Era ceva normal să se simtă atrasă de un bărbat. Și trebuia să admită că Nathan Kinkaid era cum nu se poate mai bărbat. Îi va aduce însă o mulțime de necazuri. O simțise de fiecare dată când se uitase în ochii lui.

Mîine o va suna pe Barbra. Trecuse o săptămînă de cînd nu mai vorbise cu cea mai bună prietenă a ei. Îl va ruga pe Jack să verifice documentele fermei. Și îl va pune pe Nathan Kinkaid la locul lui, dacă avea vreunul.

CAPITOLUL 2

Nathan își curăță noroiul de pe cizme și le puse pe veranda de lîngă ușa din spate. Trase în piept mireasma îmbătătoare a primăverii, simțindu-se străbătut de un fior.

– Intri? îl întrebă pe cîinele cu picioare scurte. Casa nu mai e ce a fost pe vremuri, nu-i așa?

Cîinele se tîrî în casă, trecînd pragul fără să se grăbească. Se opri lîngă ușă ca să-și miroasă farfuria cu mîncare, apoi se întinse lîngă ea și închise ochii.

– Rocket, nu cred că mă pot aștepta la nici un fel de conversație din partea ta, spuse Nathan într-o doară. Cîinele îi aruncă o privire plictisită pe sub pleoapele grele. Mda, bănuiam eu.

Iată că în dimineața asta, liniștea care îi plăcea de obicei atît de mult ajunsese să-l enerveze. În felul lui știa să se exprime foarte clar. Dar astăzi Nathan avea nevoie de ceva mai mult. Tînjea după conversație.

Era foarte posibil ca starea lui de spirit să fie legată de nordista trăsnită care avea tupeul să-și reclame pășunea. Nu reușise să o uite. Sudistă? Da, cum să nu? Poate că se născuse sudistă, dar ajunsese produsul tipic al vieții trăite în ritm alert sub luminile strălucitoare ale orașului. Locuise în Manhattan. O aflase de la avocatul ei. Iar de acolo se mutase în Farmville. Chiar voia să trăiască aici?

– Fără Naomi, nordista asta nu va rezista nici pînă la toamnă, Rocker.

Se duse la frigider, deschise ușa, se uită înăuntru, apoi o închise la loc. N-ar trebui să se gîndească la Megan. Nu o cunoștea. Și s-ar fi lipsit bucuros de amintirea imaginii ei. Cu excepția fundulețului obraznic pe care i-l curățase de pămînt. Recunoștea că-i plăcuse. Dumnezeu n-ar fi trebuit să dea nici unei femei o față ca a ei. Atrăgea privirile tuturor bărbaților. Iar în ce privește restul, numai diavolul în persoană ar fi putut-o înzestra cu un astfel de corp! Însă nu trupul ei îl deranja cel mai mult. Nu putea spune ce anume, și asta îl neliniștea.

Luînd din cămară o conservă de fasole, o desfăcu și o turnă în cratița pe care o spălase de dimineată și o lăsă pe sobă. Constructori! Zîmbetul amuzat deveni rîs. Dacă nu o oprea a timp era în stare să-i transforme iazul în piscină.

Dacă ar fi avut un rîu numai al ei, sigur că malurile ar fi fost împodobite cu flori. Ea însăși îi amintea de o floare. Un crin, după felul cum își ținea gîtul. Un crin auriu, strălucitor, dar artificial. Pămîntul părea să însemne foarte mult pentru ea. Felul cum îl numise „cămin” atinsese o coardă sensibilă în inima lui.

Aprinse aragazul, apoi se duse în sufragerie și deschise sertarul de jos al biroului.

– La naiba! bombăni el scoțînd actul semnat de Naomi. De unde să știe el ce conta cu adevărat pentru Megan Ashwood? Mîndria aprigă pe care o zărise în ochii ei era probabil furie. Pasul neașteptat făcut într-o lume nouă putea schimba orice femeie sau bărbat.

– N-ar fi trebuit să vină aici, rosti el cu voce tare. Ar fi trebuit să rămînă acolo unde îi e locul.

Fruntea i se descreți încet și începu să rîdă pe înfundate. Flori! Cultivată cu grijă, Megan Ashwood ar fi cîștigat premiul întîi la absolut toate concursurile horticole.

Trecură nouă zile chinuitoare. Megan împinse la o parte farfuria cu salată de creveți și își sprijini coatele de masă. Privea pe fereastră urmărind o mierlă muncînd de zor într-un tufiș. Pasărea își ridică triumfătoare ciocul de care atîrna un vierme pîrînd să se uite direct la ea. Megan surîse, apucă

furculița și mai mușcă o dată din crevete.

Bănuia deja că Nathan trebuie să fi primit deja o copie a scrisorii lui Jack și știa că nu avea nici o pretenție asupra pământului ei. De ce nu primise nici o veste de la el? Se așteptase la cel puțin un telefon ca să-i poată da înapoi suma de bani împrumutată mamei ei.

Gestul lui Naomi continua să o deranjeze. De ce preferase să apeleze la Nathan și nu la propria-i fiică? Trebuia să existe ceva bun în vecinul de peste pîrîu, altfel mama ei nu ar fi avut încredere în el. Numai dacă nu încercase să profite de Naomi gîndindu-se că, dacă-i împrumuta bani pentru impozite, va reuși să-i smulgă o parte din pămînt.

„Nu sînt hoț, Megan.“

Iar ea îl credea.

Dar chiar și așa s-ar fi simțit mai bine dacă i-ar fi scris un cec pentru banii dați mamei ei. Nu credea că Nathan îi va face necazuri, din moment ce documentul arăta clar că pămîntul era numai al ei.

Necazurile păreau să fie specialitatea lui, cel puțin în ce o privea. Din ziua cînd îl întîlnise pe pășune, se trezea în fiecare noapte scaldată într-o transpirație rece arzînd pe dinăuntru. Se sucea și se răsucea în pat, se zvîrcolea neputincioasă în luptă cu anumite imagini, iar dimineata cearceafurile erau mototolite. Odată trezită, primul lucru pe

care îl vedea în fața ochilor era chipul lui Nathan. Dar cum reușise să i se strecoare și în vise?

– Bine, tot voiam astăzi să merg în oraș, rosti ea cu voce tare sperînd ca sunetul vocii s-o readucă cu picioarele pe pămînt. Se uită în jurul ei la camera mare, goală. Ajunsesese să vorbească de una singură? Nu era un semn bun. Dacă nu i-ar fi fost frică că- l va iubi pînă la moarte, și-ar fi cumpărat urgent un cățeluș.

Verifică poșeta controlînd dacă luase cu ea carnetul de cecuri. Va trece pe la Nathan în drum spre oraș și îi va plăti banii dați lui Naomi.

Drumul de țară care ducea la șoseaua principală trecea cam la un kilometru de casa familiei Kinkaid. Parcurse încet aleea pietruită oprind în fața casei. Nu exista o curte propriu-zisă, doar o porțiune de teren deasupra căreia își întindeau crengile cîțiva stejari impunători. Pe măsură ce se apropia de clădire, constată că se aseamăna foarte mult cu a ei, deși casa lui Nathan avea mare nevoie de un strat nou de tencuială.

Opri mașina. Pulsul i se accelerează. Urcă treptele verandei observînd că nu exista sonerie. Bătu în ușă.

Nici un răspuns.

Bătu a doua oară. Nu se putea ca Nathan să fi plecat de acasă lăsînd geamurile deschise. Pe

cînd se pregătea să se întoarcă la mașină, Megan se auzi strigată de cineva. Era clar că femeii care o privea încruntată din pragul ușii nu-i plăcea să fie deranjată. Îmbrăcată în pantaloni și o cămașă largă, ținea în mînă un roman. Își dădu la o parte părul scurt, negru și întreagă:

– Îl cauți pe comandant?

– Da, spuse Megan.

– Nu este acasă. Te pot ajuta cu ceva?

Indiferent cine ar fi fost, părea destul de drăguță, deși nici pe departe genul politicos.

– Mulțumesc, replică Megan, muștrîndu-se în gînd pentru că judeca o necunoscută. Nu e ceva important. Femeia se mulțumi să înalțe o sprînceană. Mă numesc Megan Ashwood, vecina nou-venită, spuse Megan cu căldură, deși nu simțea nici un fel de prietenie pentru femeia care părea să se simtă atît de în largul ei, în ciuda faptului că Nathan era plecat.

Gîndul fu trecător, dar o luă prin surprindere, apoi o înfurie. N-ar fi trebuit să-i pese nici dacă Nathan își transformase casa în harem. Nu era decît un străin. Unul pe care nu dorea să-l cunoască mai bine. Se uită la cartea din mîna femeii.

– Scuze pentru deranj.

Femeia dădu din cap, iar Megan se întoarse la mașină.

Trînti portiera, apoi porni motorul. Deci Nathan

Kinkaid nu era bărbatul singuratic descris de Ned Price. Faptul nu o mira. Cînd era vorba de Natan Kinkaid, nimic n-ar mai fi trebuit s-o mire.

Un bărbat și o femeie – ceva cu totul normal. Era inadmisibil să aibă resentimente pentru cei care își găseau perechea. Și nu putea afirma că femeia ar fi fost grosolană; prost crescută era un termen mult mai potrivit. Bănuia că între cei doi exista o relație destul de durabilă. Femeia s-ar fi putut prezenta. Crezuse probabil că Megan îi încălcaseră teritoriul.

Auzi sunetul unui claxon. Tresărind, Megan învîrti volanul, trăgînd mașina din mijlocul drumului ca vehicolul celălalt să poată trece pe lîngă ea. „Vino-ți în fire!” Nu se scursese decît o lună de cînd reușise să se convingă că-și recăpătase echilibrul interior. Și iat-o conducînd ca o nebună pe un drum de țară din Virginia, incapabilă să-și abată gîndurile de la un bărbat pe care abia îl cunoștea. „Nu-i bine, Megan! Nu-i bine deloc!”

Megan scotea cumpărăturile din mașină fericită că se întorsese acasă scăpînd de privirile curioase ale orașului. Îngrijirea lui Naomi fusese o scuză tocmai bună ca să evite contactul cu ceilalți locuitori. Dar cei cîțiva oameni pe care îi cunoscuse prin intermediul mamei ei se așteptau să arate un interes mai mare față de viața socială din

Farmville, mai ales că de acum încolo urma să fie și orașul ei. Însă Megan nu era pregătită să-i înfrunte. Avea nevoie de timp ca să-și refacă forțele.

Strângînd la piept o pungă mare cu alimente, sprijini de șold o cutie de carton plină cu bulbi și unelte mici de grădinărit, încercînd în același timp să trîntească și portiera cu umărul. Nu reuși. Cutia alunecă ridicîndu-i fusta pînă la jumătatea coapsei.

– Dă-mi voie să te ajut.

Vocea lui Nathan o făcu să tresară. Întoarse capul și îi zări zîmbetul amuzat. Încercă să sprijine cutia de ușa mașinii ca să-și poată elibera o mîină, dar degeaba. Succesul de moment nu făcu decît să-i ridice și restul fustei.

Nathan întinse mîna după cutie. Degetele se freacă de brațul ei, iar Megan fu cît pe ce să scape totul la pămînt, inclusiv ce mai rămăsese din demnitatea ei.

– Scuze. Luă cutia și punga cu alimente.

– Nu te-am văzut. Își lipi de trup brațul pe care i-l atinsese. Căldura atingerii lui i se răspîndi prin trup ca o flacăra. Luîndu-și ochii de la fața lui privi spre aleea din fața casei.

– Unde ți-e mașina?

– Am venit pe jos, peste pășunea mea. Aș fi venit mai devreme, dar am fost plecat din oraș.

Megan simți cum i se zbîrlește părul de pe ceafă. Deci nu se liniștea, tot mai voia să-i facă probleme din cauza pășunii. De asta se afla aici?

– Le pun aici, spuse el lăsînd cutia într-un colț al verandei, apoi așteptă să o urmeze în casă. A încetat în sfîrșit să mai plouă.

Megan zîmbi fără să vrea, luînd în brațe altă pungă cu alimente. Nu mai plouase de aproape o săptămînă.

– M-am gîndit să-ți aduc niște surcele de pin. E greu să scoți umezeala din case vechi ca aceasta. Un foc prinde numai bine, mai ales în lunile de primăvară. Arată cu capul spre un coș mare din capătul verandei. Surcelele sînt acolo.

Megan se uită în ochii lui de culoarea chihlimbarului. De cît timp o urmărea de pe verandă?

– Mi-am pus în funcțiune încălzirea și am instalat aer condiționat, replică ea. Îți mulțumesc oricum. Îmi place să fac focul în cămin, mai ales în serile reci.

– Punga arată destul de grea. Nu vrei să o țin pînă descui ușa?

Megan șovăi. Poate nu venise pentru pămînt. Nu pomenise încă nimic despre mărul discordiei. L-ar fi putut invita înăuntru, iar apoi să-i scrie un cec pentru ce-i datora mama ei.

Apoi ar fi putut deveni prieteni... sau nu.

– Punga nu e grea, replică ea. Iar înăuntru se

află cafeaua mea preferată. Te invit să o guști.

– În regulă. Nathan o urmă, apoi se opri în pragul bucătăriei. Zîmbi văzîndu-i privirea rapidă, aruncată pe furîș. Nu părea să se simtă în largul ei. Prezența lui o tulbura.

Spera din tot sufletul că nu-i era frică de el. Tresărise și se retrăsese cînd îi atinsese brațul din greșeală, dar nu văzuse teamă în ochii ei albaștri și calmi, ochi care nu dezvăluiau nimic pînă nu-și ieșea din fire. Atunci deveneau înflăcărați, atît de înflăcărați, că-i ardeau pielea. Își aminti fiecare amănunt al primei lîrîntîlniri. Dacă i s-ar fi oferit șansa, Megan n-ar fi ezitat să-l arunce în crengile pline de țepi ale trandafirilor sălbatici.

Megan turnă cafeaua în două cești albastre, apoi le puse pe măsuta din bucătărie. Îl urmări apucînd ceașca, apoi ridicînd-o la buze. Avea mîini frumoase. Erau mîinile unui bărbat care muncea din greu, un bărbat a cărui principală ocupație era cultivarea pămîntului. Probabil se pricepuseră să țînă și timona unui vas. Nu-i lipsea acea parte din viața lui?

– Ned Price mi-a povestit că ai fost în marină.

Nathan luă o înghițitură prea mare din cafeaua fierbinte. Se strîmbă, dar nu spuse nimic. Megan se așeză pe scaunul din fața lui. Ignorîndu-i comentariul despre marină, o surprînsese printr-o întrebare la fel de personală.

– Naomi mi-a spus că ești căsătorită. Ai divorțat cumva?

Megan știa că ar fi trebuit să se familiarizeze cu genul de curiozitate pe care îl vedea în ochii lui Nathan. Era ceva normal.

– Dan... soțul meu... a murit într-un accident de schi.

Refuză să-i dea explicații în plus sperînd că va avea destul tact să nu-i pună și alte întrebări.

– Îmi pare rău. Nathan dădu din cap. Îmi pare rău că soțul tău a murit. Așa se explica expresia din ochii ei, melancolia pe care i-o sesizase de la bun început recunoscînd-o imediat pentru că o simțea la rîndul lui.

Megan aruncă o privire pe fereastră. Cîteva vrăbii ciuguleau pămîntul exact în locul unde văzuse mierla prinzînd viermele.

– Au trecut trei ani de atunci, spuse ea, dar timpul parcă s-a oprit în loc. Am ajuns să accept ce s-a întîmplat, dar...

Lăsă fraza în suspensie.

– Mai vrei cafea? întrebă Nathan.

– Nu, mulțumesc.

Nathan se ridică, se duse la aragaz și își umplu cana. Reveni la masă, se așeză și începu să rotească încet cana între degete.

– Așa că te-ai hotărît să iei totul de la început.

– Rădăcinile mamei sînt aici. Iar eu sînt legată

de toate aceste rădăcini.

– E bine. Luă o înghițitură de cafea studiind-o peste marginea căzii. E un loc bun pentru un nou început.

Megan dădu din cap gîndindu-se cît era de ciudat ca el să înțeleagă motivul care o adusese în Farmville. Mutarea fusese o surpriză pentru toți prietenii ei. Se uită în altă parte, apoi privirea îi reveni asupra feței lui. Ochii refuzau să-i dea ascultare.

– M-am născut în Richmond, spuse ea, și chiar dacă n-am mai fost de mult pe acolo mulți locuitori îmi cunosc părinții și probabil că-și amintesc de mine. N-am vrut să mă întorc... singură. Se uită la pumnii strînși în poală. Și n-am putut să rămîn în Manhattan.

Trăgînd adînc aer în piept, Nathan dădu din cap pârînd să o aprobe.

– Prea multe amintiri. Amintiri care îți dau tîrcoale în mijlocul nopții și te bombardează pe timpul zilei.

Cuvintele lui îi meraseră drept la inimă.

– Văd că înțelegi.

– După moartea Sarei... Se opri, puse cana pe masă, apoi își împreună mîinile. Sara nu a fost o femeie puternică, natura nu a înzestrat-o cu o constituție prea grozavă. A încercat întotdeauna să facă mai multe decît ar fi trebuit. Apoi s-a îm-

bolnăvit și totul s-a terminat atît de repede. Ridică o mîină și o puse peste ale ei. Știu cum te-ai simțit, Megan. Cum te simți încă. Nu e ușor.

Fără să-și dea seama prea bine ce face, Megan își strecură degetele printre ale lui.

– Tu a trebuit să te ocupi de fiul tău.

Nathan dădu din cap.

– Pentru el a fost și mai greu. De dragul lui mi-am ascuns suferința. A fost cumplit să locuim în casa în care a trăit tata. Așa cum am spus, prea multe amintiri. Cînd tata a murit, ne-am mutat imediat. Un timp destul de îndelungat nici nu m-am apropiat de casă. Mai tîrziu m-am hotărît să o închiriez. Înțeleg foarte bine de ce ai simțit nevoia să părăsești New York-ul. Viața merge mai departe. Buzele îi schițară un zîmbet. Nu e ca și cum ai lăsa ceva în urmă. Nu faci decît un pas înainte.

„Înțelege“, își zise ea mișcată.

– Fără Dan, pînă și un loc aglomerat ca Manhattan-ul a devenit insuportabil de singuratic... Era ca și cum...

– Știu.

Vocea îi era blîndă, liniștitoare, iar tonul lui afectuos îi aduse lacrimi în ochi. Clipi de cîteva ori ca să le alunge.

Lui Nathan nu-i scăpase luciul ochilor și cu toate că trăsăturile feței îi erau calme știa că pe

dinăuntru suferă. O știa pentru că suferea la rîndul lui. Îl dureau să o vadă atît de tristă. Pentru el Sara aparținea trecutului. Dar Megan nu părea genul care să uite trecutul.

Nu știa de ce îi vorbea de sentimentele lui. De la moartea Sarei i se întîmpla pentru prima oară să vorbească despre suferința îndurată cu cineva. Voia să-i spună lui Megan că nu se putea crampona de trecut, în nici un caz, dacă dorea să supraviețuiască. Voia să o ajute să se elibereze de amintiri. Și voia ceva mai mult decît atît. Atras de pielea fină a feței ei, de buzelē pline și ușor umezite, voia... Își retrase mîna și se lăsă pe spate.

Megan se ridică de la masă. Se duse la chiuvetă, își spală cana, apoi o umplu din nou cu cafea. Nathan încercă să nu se uite la coapsa lungă pusă în evidență de fusta strîmtă și scurtă, la pielea netedă și bronzată. Își putea controla ochii, dar nu și unda de șoc a dorinței. Strînse din dinți. Ce se întîmpla cu el? Dorința nu avea ce căuta în încercarea lui de a-i oferi alinare noii lui vecine. Nu era drept.

Megan își aduse cana la masă. Se așeză și privi pe fereastră.

– la te uită! exclamă ea. Mierla mea. S-a întors.

Fața lui Nathan se lumineă. Era plăcut să o

vadă zîmbind, să-i audă entuziasmul din voce.

– Își are cuibul în copacul de lîngă vechea fîntînă. L-am văzut de pe cărare.

– Nu-mi amintesc să fi văzut vreodată o mierlă în Manhattan. Megan chicoti amuzată. Cu excepția celor din cristal.

Nathan se sprijini de spătarul scaunului și întrebă:

– Ce fel de om a fost soțul tău?

– Un om minunat. L-am respectat enorm. Un bărbat bun și înțelegător.

Întoarse capul, apoi privirea îi reveni asupra lui Nathan. Acesta o urmărea cu atenție. Expresia chipului, sclipirea din ochi erau mai grăitoare decît cuvintele prin care ar fi putut descrie relația dintre ea și soțul ei.

– A fost un avocat de succes, continuă ea. Aveam ambiții atît de mari! Coborî ochii și își privi mîinile. Am plecat într-o scurtă vacanță la Aspen ca să ne relaxăm și să începem pregătirile pentru campania de senator.

– Îi plăcea politica?

– Simțea că are o datorie față de țara lui.

– Urma să plecați la Washington?

– Păi, da. Voiam să-i acord lui Dan întreg sprijinul meu.

– Megan, Washington-ul nu este tocmai New York, dar este foarte diferit de Farmville.

Ea îi zîmbi.

– Știu, dar atunci a trebuit să mă gîndesc la Dan.

Pentru cîteva clipe în cameră se lăsă o tăcere apăsătoare. Nathan înțelegea. Era foarte ușor să te lași copleșit de amintiri. Zgomotul înfundat al cîinii de cafea puse pe masă o trezi pe Megan la realitate.

– Dan voia să-și aducă neapărat contribuția, să realizeze ceva important. Am fost foarte mîndră de hotărîrea lui.

– Văd.

– Îmi pare rău. S-a întîmplat cu mult timp în urmă și m-am obișnuit deja să trăiesc fără ea. Nu mi-a fost ușor, dar timpul are darul de a alina orice durere.

Nu și singurătatea. Iar el nu știuse cu adevărat ce înseamnă singurătatea pînă nu se uitase în ochii ei albaștri.

Buzele ei zvîcniră ușor.

– Da?

– Știi cum se spune, Megan, viața merge înainte. Dacă vei sta aici destul de mult, vei vedea ce înseamnă să semeni cîmpul, cît de repede cresc plantele, apoi te trezești într-o dimineață și constai că toată munca ți-a fost distrusă în timpul nopții de o ploaie cu grindină. Închizi ochii pentru o secundă, iar în clipa următoare viața ți-e com-

plet schimbată. Experiența trăită devine însă o parte din tine. Ce ești în clipa de față e o culme a tot ce ți s-a întîmplat pînă în prezent. Vei ara din nou pămîntul, îl vei semăna, vei urmări plantele crescînd, iar dacă vei avea noroc, vei ajunge să strîngi recolta. Va fi o recoltă diferită, dar și mîinile care se ocupă de ea vor fi diferite. Îi zîmbi. Natura are modul ei de a compensa efortul depus.

– Poate. Se ridică și își duse cana la chiuvetă.

De ce plecase atît de brusc de lîngă el? Pentru cîteva clipe se simțise foarte aproape de ea. Și era clar că avusese nevoie de acea apropiere la fel de mult ca el. Îi tremurase pe buze. Îi sclipise în ochi... trăiseră amîndoi aceeași emoție tulburătoare. Să fi fost numai tristețe? Sau nevoia de împlinire? Durerea provocată de pierderea suferită? Sau poate nu fusese nimic.

Megan își ținea capul cu plete aurii ceva prea sus și umerii prea drepți pentru mersul ei atît de grațios. Dar strălucirea din ochi fusese provocată și de altceva, nu doar de iubirea pentru un bărbat pe care îl pierduse pentru totdeauna. Se întorsese în Farmville ca să descopere ceva important. Probabil o parte din ea însăși. O parte de care avea nevoie ca să se simtă din nou întreagă.

Sau poate toate astea i se aplicau doar lui? Fu cuprins de mirare. Apoi urmă invidia. Să-l fi iubit chiar atît de mult pe Dan Ashwood?

– Știi, spuse el dus pe gânduri, înțeleg de ce ai venit aici. Viața liniștită de prin părțile astea își are farmecul ei, e ceva deosebit. E logic să te retragi ca să-ți refaci forțele. Dar nu va trece mult și viața din Farmville ți se va părea plictisitoare.

Megan își puse palmele pe masă și-l privi drept în ochi.

– Nu mă cunoști!

Luciul ochilor albaștri precum și tonul vocii avură efectul unui duș rece. Doamna știa să pună un bărbat la locul lui.

– Ai dreptate, spuse el. Nu te cunosc.

Îl învrednici cu o privire lungă, pătrunzătoare. Dar Nathan nu se putea lăsa păcălit. Era prea bătrîn ca să se lase năucit de o simplă atracție sexuală, indiferent cît de înțelegător s-ar fi arătat ceva mai devreme. Megan era obișnuită să ducă o existență trepidantă. În ciuda tristeții, cînd vorbea despre campania din senat, Nathan îi remarcase imediat surescitarea din privire. Ducea dorul unei vieți pe care Nathan o disprețuia din tot sufletul.

Megan îl urmări cu atenție. Pe chipul lui se succedară rapid emoții greu de descifrat. Privirea intensă, prezența lui continuau să trezească în ea senzații nepermise. Pulsul îi zvîcnea nebunește. Fu străbătută de un fior. Inima i-o luase razna

bătîndu-i cu totul la întîmplare.

Se duse în cealaltă parte a bucătăriei, luă punga pe care o lăsase pe podea, o împături, o puse într-un sertar, apoi riscă o privire scurtă în direcția lui Nathan care tocmai se ridica împingînd scaunul în spate.

Poate se temea de el, din instinct. Poate nu era decît imaginația care lucra ore suplimentare activată de observațiile lui Ned Price. Cu toate astea, iată că, în ciuda stingherelii care pusese stăpînire pe ea, tot se simțea atrasă spre el.

– Ai pomenit de fiul tău, spuse ea aranjîndu-și părul cu o mîină tremurătoare. Ned Price mi-a spus că urmează colegiul din oraș. E grozav să-l ai atît de aproape!

Gura lui Nathan deveni o linie subțire, apoi buzele i se răsfrînseră într-un zîmbet silit.

– Nu ne vedem atît de des pe cît mi-ar plăcea.

– Ce păcat! E prea ocupat cu școala?

– Hm, da, trecem printr-un moment dificil. Dar îl vom rezolva noi. Făcu un pas spre ușa din spate. N-am avut intenția să te rețin de la treburile tale.

– Îmi pare rău. N-am vrut să te trag de limbă.

Nathan se răsuci spre ea.

– Va trebui să încetezi totuși cu scuzele. N-ai spus nimic deplasat. Amîndoi avem amintiri... sentimente pe care nu sîntem obișnuiți să le împărțim cu alții. Însă, după cît se pare, cu tine îmi

este ușor să vorbesc.

Distanța dintre ei păru să fi dispărut cu totul. Nathan își plimbă degetul peste obrazul ei. Era moale precum petala unei flori. Mîna îi cuprinse bărbia și avu nevoie de întreaga voință ca să nu-și coboare gura peste a ei. Megan dădu drumul aerului din piept și își apăsă obrazul de palma lui. Nathan tresări și se retrase brusc.

– Ar fi mai bine să plec. Megan rămase pe loc. Nathan porni spre ușă, o deschise și se afla deja la jumătatea verandei cînd se întoarse și spuse: Ai aflat de balul de sîmbătă dat de primărie?

Megan chicoti.

– Evenimentul social al anului. Nimeni nu vorbește despre altceva.

– Vrei să mergi?

– Am fost invitată de Madelaine Gates. Sinceră să fiu, ideea unui bal mă îngrozește. Nu mă simt încă pregătită să apar în public, așa că nu știu dacă voi merge sau nu.

– E posibil să ne întîlnim acolo.

Dădu din nou să plece, apoi întoarse încă o dată capul spre ea.

– Dacă ai nevoie de ceva, mă găsești în camera de telefon.

– Mulțumesc.

Nathan își înclină scurt capul și plecă. Megan se duse la fereastra bucătăriei și îl urmări depăr-

tîndu-se cu pași mari pe poteca care ducea spre hambar. Venise prin pădure și trecuse pîrîul, pîrîul pe care ea îl crezuse rîu. Multe lucruri erau diferite de cum și le amintea. Săptămîna trecută petrecuse o zi întreagă sădind bulbii de narcise, dar tulpinile de glicină nu erau încă plantate. Zilele păreau mai lungi ca la oraș. Iar seara orele păreau să se tîrască. Singurătatea își avea binefacerile ei, dar putea fi și al naibii de chinuitoare. De ce nu-și dăduse seama pînă acum?

Și de ce uitase să-i plătească lui Nathan banii pe care i-i datora mama ei?

Pentru că, își spuse ea întorcînd spatele ferestrei, banii fuseseră ultimul lucru la care se gîndise. Mai simțea și acum pe obraz asprimea degetului lui Nathan. Palma bătătorită fusese și mai aspră, dar, vai, atît de liniștitoare. Pentru o clipă, atunci cînd se întorsese spre ea din pragul ușii, fusese sigură că o va lua de umeri. Îi urmărise mîinile așteptînd să o atingă. Dar el se mulțumise să strîngă pumnii. Se încruntă mirată că tot ceea ce simțea era o mare dezamăgire.

Nathan își trecu piciorul peste gardul de sîrmă care împiedica vacile să iasă de pe pășune. Voise să-i dea lui Megan actul semnat de Naomi. Atunci de ce nu o făcuse? Nu-i stătea în fire să uite lucruri importante.

O făcuse probabil din cauza felului cum îl evitase cînd între ei se declanșase acel magnetism incredibil. Sau a felului cum îl privise pe furiș. Știa foarte bine că nu rămăsese imună la scînteile care scăpăraseră între ei. Ce se petrecea, de fapt? Nu înțelegea. Și nici nu voia să înțeleagă. Cînd se uita la Megan, sîngele i se înfierbînta, iar calmul se ducea dracului pe apa sîmbetei. Senzațiile erau devastatoare, greu de stăpînit.

O luă de-a lungul pîrîului, găsi locul unde se îngusta, apoi îl traversă pășind peste pietre. Urcă malul izbind pămîntul cu vîrfurile cizmelor. Privi înapoi spre casa lui Megan. Văzu fumul ieșind pe unul din coșuri. Făcuse foc în căminul din sufragerie. Și probabil că folosisese surcelele de pin. Avea idee de focul pe care îl stîrnise în el? N-ar fi trebuit să plece atît de brusc. Dar nu avusese de ales. Dacă ar fi rămas, situația s-ar fi complicat și nici unul din ei nu avea nevoie de alte necazuri. Era mai bine să nu uite că Megan era un crin și nu o floare sălbatică. Nu-și va deschide niciodată petalele pe pămîntul Virginiei.

CAPITOLUL 3

Nathan ieși din pădurea aflată între pîrîu și casă. Văzu mașina lui Pres și o luă la fugă. Izbucni în rîs cînd îl văzu pe Rocket țîșnind ca din pușcă. Ciinele recunoscuse mașina, iar Pres era singurul care îl putea face să se miște mai repede decît o broască țestoasă. Se părea că Rocket îi ducea dorul la fel de mult ca el.

Se vor certa din nou? Cei din neamul Kinkaid aveau o tendință înnăscută spre încăpățînire, iar Pres nu făcea excepție. Căsătorie? Era ultimul lucru la care fiul ar fi trebuit să se gîndească. Pregătindu-se pentru confruntarea care știa că va urma, Nathan își încetini pașii.

Rocket aștepta pe verandă. Cînd Nathan deschise ușa se duse glonț la treptele din hol. Pres, care cobora ducînd în brațe o cutie mare de carton, fu cît pe ce să se împiedice și să cadă.

– Se pare că i-ai lipsit foarte mult. Nathan se opri apoi adăugă: Mă bucur să te văd...

– Am venit să-mi iau niște lucruri din cameră, spuse Pres trecînd pe lîngă tatăl său.

– Sper că nu pleci imediat, nu-i așa? Am sperat că vom putea sta de vorbă...

Pres mormăi ceva și deschise ușa cu umărul lăsînd-o să se trîntească în urma lui.

„Nu, se pare că nu vom sta de vorbă.“ Oftînd din adîncul sufletului Nathan se duse în camera de zi, se așeză pe canapea și luă ziarul de pe măsută. Se uită la el fără să vadă nimic. Literele pluteau într-un fel de ceață la fel de greu de înțeles ca și refuzul fiului său de a asculta vocea rațiunii.

Ușa se trînti pentru a doua oară. Intrarea lui Pres în camera de zi fu precedată de sunetul pașilor. Nathan își ridică ochii de pe ziar.

– Trebuie să rămîn la cămin, spuse Pres mîngîindu-l pe Rocket care continua să se gudure la picioarele lui. Computerele au fost luate din laborator, așa că m-am gîndit să trec pe aici să-mi iau niște lucruri. Nu credeam că vei fi acasă.

Nathan își înghiți replica usturătoare. Ultimul lucru pe care și-l dorea era o nouă ceartă cu fiul lui. Împături ziarul și îl puse lîngă el.

– Îmi pare rău, Pres. Mi se pare de neconceput să nu putem sta de vorbă.

– Despre ce vreî să discutăm? Pres încetă să mai mîngîie capul lui Rocket. Cîinele se rostogoli

prompt pe spate ca să-i fie mîngîiată și burtica. Nici măcar nu încerci să vezi lucrurile din punctul meu de vedere, adăugă Pres, tot fără să se uite la Nathan. Ai putea măcar să te gîndești.

– N-am la ce să mă gîndesc. Dacă acesta e motivul pentru care n-ai mai dat pe acasă de atîtea săptămîni...

– N-are nici un sens să vin acasă, nu facem altceva decît să ne certăm. Mă voi căsători cu Tootie, tată, și, cu cît vei înțelege mai repede, cu atît va fi mai bine pentru noi toți.

Nathan își studie fiul. De cîtă răbdare va mai avea nevoie? Sau de înțelepciune?

– N-am nimic împotriva căsătoriei. Dar nu cred că e momentul potrivit. Vreau să-ți termini studiile, iar Tootie ar trebui să facă la fel. Nu pot crede că părinții ei...

– Părinții ei nu încearcă să-i conducă viața! Pres se ridică și se uită urît la tatăl lui.

– Preston, ai recunoscut singur că nu știi ce vrei să faci în viață. Nathan vorbi cu mult calm. Nu spun decît că nu a venit momentul să-ți întemeiezi o familie. Cînd doi oameni se hotărăsc să trăiască împreună ar trebui să știe ce vor de la viață. Care le sînt țelurile, speranțele, visurile... dacă își doresc aceleași lucruri.

Rocket se frecă de piciorul lui Pres. Acesta îl împinse la o parte. Cîinele căzu la podea și se

uită la Pres cu ochi mari, întrebători. Pres îl fixa pe Nathan cu o privire plină de ranchiună.

– Ne iubim. Restul lucrurilor le vom rezolva pe parcurs.

– Restul? Nathan se strădui din răputeri să nu-și iasă din fir. Coborî tonul și vorbi răspicat. Băiete, e foarte posibil ca tocmai acest rest să vă despartă.

– Nu-mi spune „băiete“.

– Atunci poartă-te ca un bărbat.

Se ridică și făcu un pas spre el, apoi se opri și lăsă brațele să-i cadă pe lângă corp. Voise să-și apuce fiul de umeri și să-l zgâlțîie pînă îi vor veni mințile acasă.

La naiba, dorise să facă atît de multe în anii care se scurseseră de la moartea Sarei, ani în care Pres avusese nevoie de el. Se pare că nu reușise. Rocket se frecă de piciorul lui Nathan și schelălăi. Bărbatul se aplecă și îl scărpină între urechi.

– Pres, vreau să ai o căsnicie fericită. Iar asta înseamnă că femeia cu care te însori trebuie să fie și ea fericită. Altfel nu vei fi nici tu. Nu contează cît de mult o iubești.

Făcu încă un pas înainte.

– Tootie e foarte tînără. Dacă nu-i oferi șansele să-și întindă aripile și nu ți-o oferi nici ție, mai devreme sau mai tîrziu vei ajunge să regreti. Nu

doresc decît să te feresc de dezamăgiri.

Pe chipul lui Pres apăru o expresie disprețuitoare, apoi porni spre ușă. Se opri și se răsuci spre tatăl său.

– Tocmai de asta n-am vrut să mă întîlnesc cu tine. Știam că va trebui să ascult o nouă lecție de morală. E o pierdere de vreme atît pentru mine, cît și pentru tine. Ridică din umeri și îi aruncă tatălui său o privire îmbufnată. Îți place sau nu, mă voi căsători cu Tootie imediat după absolvire.

– Și Tootie ce spune? Mai are doi ani de colegiu.

– Vom hotărî după căsătorie. Tot ce știm acum e că vrem să fim împreună.

– Înțeleg. Nathan își încleștă pumnii și se strădui să-și împietrească inima pentru ce urma. Atunci n-am de ales. Vorbi calm, pe un ton stăpînit, dar inima îi bătea nebunește. Îmi pare rău că trebuie să o fac, dar, dacă nu vrei să ascuți, mă văd obligat să te las să te descurci de unul singur. Iar asta înseamnă că va trebui să-ți găsești o slujbă.

Pres încremeni.

– Nu-i corect! Cînd voi mai avea timp de învîțat?

– La vîrsta ta mai aveam un an pînă la absolvire, eram în marină, iar mama ta era deja însărcinată. N-am avut o viață ușoară. Am încercat să-ți ofer o existență lipsită de griji, dar poate că a

venit vremea să înveți pe pielea ta ce înseamnă să-ți câștigi singur pîinea. Iar achitarea notelor de plată te va ajuta, poate, să înțelegi ce înseamnă să stai pe propriile-ți picioare, să nu depinzi de nimeni.

Fără să mai scoată un cuvînt, Pres se răsuci pe călcîie și ieși pe ușă. O clipă Nathan rămase pe loc, de parcă picioarele i-ar fi prins rădăcini. Apoi se grăbi să-l ajungă din urmă.

Pres era deja în mașină gata să trîntească portiera. Nathan o prinse și o ținu deschisă.

– Așteaptă puțin. Camera ta este aproape goală, dar vreau să-ți fie foarte clar. Acesta este căminul tău. Și va fi cît timp vei dori tu. Vei fi oricînd binevenit... și întîmpinat cu bucurie.

Pres nu se uită la el.

– Trebuie să plec, spuse el în șoaptă.

Nathan dădu drumul portierei și făcu un pas înapoi. Urmărindu-și fiul depărtîndu-se, se simți gol pe dinăuntru, pustiit. Își vîrî mîinile în buzunare și se gîndi la Megan, la acele cîteva clipe în care se simțise aproape de ea. Reală sau imaginară, era o apropiere de care avea mare nevoie, mai ales acum.

Megan își dorea să nu fi pus niciodată piciorul în magazinul lui Madelaine de pe strada North Main. Dacă n-ar fi cunoscut-o pe această doamnă

simpatică, dar cam excentrică, ar fi stat acasă, nu s-ar fi pregătit să fie pusă sub lupă de ochii iscoditori ai societății din Farmville.

Se privi în oglinda mare. Cum de se lăsase oare convinsă să meargă la petrecere? Nu era pregătită pentru toată acea gălăgie dintr-o sală de dans. Aproape toți invitații vor niște oameni complet străini, majoritatea cupluri. Se va simți stînjinită și avea presimțirea că nu-și va găsi locul printre ei.

Cum se îmbrăcau locuitorii din Farmville pentru astfel de ocazii festive? Rochia simplă din mătase albastră nu era făcută să atragă privirile. Era simplă, dar elegantă.

I se păru o alegere potrivită. Prefera să pară modestă, să nu atragă atenția nimănui. Își scoase cerceii cu diamante și îi înlocui cu alții mai simpli. Singura podoabă era un lăntîșor de aur.

Nathan va veni și el? Cînd îi adusese surcelele de pin avusese impresia că dorise să o invite să meargă cu el. Își dori să-l fi încurajat. Dacă nu s-ar fi simțit bine, era sigură că el ar fi înțeles-o. Și nu s-ar fi jenat să-l roage să o ducă acasă.

Auzi soneria de la ușă. Inima ei făcu o mică tumbă. Acceptase să meargă la petrecere în compania lui Madelaine și a prietenului ei. Cum nu-l cunoștea o îngrozea gîndul că va trebui să simuleze că se distrează pînă și în mașină.

Sonera sună din nou. Puse în poșetă o batistă parfumată și coborî scările în grabă.

– Ia te uită! spuse Madelaine în timp ce-și ocupau locurile la una din mesele lungi dispuse într-o parte a sălii. Toți bărbații se chiorăsc la tine. Chiacoti amuzată. Pun pariu că pînă mîine cîțiva vor avea gleznele învinețite. După cum cască ochii la tine, sînt sigură că în clipa asta Cutie Calloway îi face semne cu piciorul pe sub masă lui Jim-Bob.

– Cutie și Jim-Bob?¹ rîse Megan amuzată. Cum de vă vin în minte astfel de nume?

– Ți-am spus eu că o să te distrezi, sporovăi Madelaine fără griji. Numai să nu încerci să pui mîna pe omul meu.

– Omul tău? Nu mi-ai spus că Parks ar avea intenții serioase.

– N-o știe încă, replică Madelaine făcîndu-i cu ochiul. Nu te superi dacă dansăm, nu-i așa? Nu vreau să scap nici o șansă.

– Dă-i drumul. Voi rămîne la locul meu și mă voi delecta cu imaginea de ansamblu a lumii bune din Farmville.

Cînd se ridică să-l urmeze pe Parks pe ringul de dans, rochia din chiffon roșu foșni în jurul genunchilor lui Madelaine. Megan zîmbi dorindu-și

1. drăgălaș și zăpăcit

ca viața să-i fie la fel de lipsită de complicații ca a noii ei prietene.

Apoi, pe neașteptate, rămase fără răsuflare. Nathan se afla la mai puțin de trei metri de ea. O brunetă drăguță se ghemuise la pieptul lui lat, aceeași femeie pe care o văzuse în casa lui. Întoarse capul sperînd că nu fusese observată.

O secundă mai tîrziu, ochii i se îndreptară din nou asupra cuplului. După cum se agăța de Nathan, era clar că-l cunoștea foarte bine. Muzica se schimbă trecînd de la o melodie lentă la una într-un ritm mai alert, iar cei doi fură înghițiți de mulțime.

– Ai văzut vreun cunoscut? spuse Madelaine strecurîndu-se la locul ei.

– Gata cu dansul?

– N-ar fi trebuit să iau pantofi cu toc. Îmi strîng degetele. Nu vrei ca Parks să-ți aducă ceva de băut?

– Nu, mulțumesc.

– Eu vreau un pahar cu vin, îi spuse Madelaine lui Parks aruncîndu-i unul din zîmbetele ei cuceritoare și bătîndu-l ușor pe braț înainte de a reveni la discuția cu Megan. Uite-l pe Nathan cu Jenny West.

– Jenny West?

– Nathan o plătește să-i facă din cînd în cînd curățenie în casă. Fata a pus demult ochii pe el, deși numai Dumnezeu știe de ce! Mai ales că a

recunoscut singură că nu e interesat de nici o relație cu ea.

Curățenie în casă! Megan simți o mare ușurare, atât de mare, că o alarmă.

– Nu-ți place Nathan?

– Să-mi placă? Madelaine își înălță o sprânceană și făcu o strîmbătură. Mi-e indiferent. Cunosco o mulțime de oameni care nu dau doi bani pe el.

– De ce? Mi se pare un tip destul de obișnuit.

– Nu-i un sfînt, asta e sigur. Sara n-a fost o femeie fericită. Se poartă foarte dur cu fiul lui. La fel ca tatăl său, dacă e să ne luăm după ce spun unii.

Megan se încruntă.

– Tatăl lui Nathan s-a purtat dur cu el?

– Din cîte am auzit, s-a purtat dur cu toată lumea. Ai aflat de bărbatul pe care l-a împușcat? Megan dădu din cap și Madelaine continuă. Sînt unii care afirmă că n-ar fi fost necesar.

– Mi se pare că a făcut-o în legitimă apărare.

– Pe naiba! Melvin Hayes era un scandalagiu, dar toată lumea știa că nu putea nimeri nici măcar podul hambarului, chiar cînd era treaz. Caleb Kinkaid l-ar fi putut speria, nu era nevoie să-l omoare. Madelaine ridică din umeri. Dar ce conta pentru el? Melvin nu era o persoană importantă. Singurul lucru care a contat vreodată pentru Caleb Kinkaid

a fost pămîntul și, dacă vrei părerea mea, Nathan e exact ca el.

Megan stătea țeapănă pe scaun.

– Se pare că nu ți-e tocmai indiferent.

Madelaine încuviință în silă.

– Tot ce se poate. N-aș vrea ca Jenny sau oricare altă femeie să sufere din cauza lui. Cum ar putea cineva dori un bărbat ca el...

– S-a purtat urît cu soția lui?

– Urît? Madelaine scoase din poșetă pudriera și se studie în oglindă. Nu a bătut-o, dacă la asta te referi. Au locuit în casa mare împreună cu tatăl lui Nathan, iar Sara s-a îngrijit de el. N-a apucat să meargă nicăieri. Nathan e la fel de zgîrcit cu banii pe cît e cu pămîntul.

– Îmi închipui că majoritatea femeilor cu familii sînt foarte ocupate. iar dacă locuiești la o fermă...

– Ei haide, Megan, oftă Madelaine ușor enervată. Puse pudriera înapoi în poșetă și privi spre barul aflat de cealaltă parte a încăperii. Din cîte mi-ai povestit n-ai locuit niciodată la o fermă. Sper ca Jenny să-l uite cît mai repede.

– Nu văd care e problema din moment ce pe Nathan nu-l interesează persoana ei.

– S-ar putea răzgîndi. Jenny e una dintre cele mai bune și mai blînde femei den cîte cunosc, dar nu e genul care să se resemneze cu una, cu două. Toată lumea o adoră, de ce n-ar veni și

rîndul lui Nathan? Pe chip îi apăru un zîmbet malițios și începu să bată cu piciorul în ritmul muzicii. Există un singur lucru bun pe care îl pot spune despre el. E putred de bogat. Iar dacă Jenny reușește să se mărite îi va stoarce măcar o parte din banii puși la pușculiță.

– E foarte atrăgătoare, spuse Megan. Cum de nu s-a măritat încă?

Madelaine chicoti.

– A fost măritată. Jenny e genul de femeie care știe să se bucure de atenția unui bărbat, nu știi dacă înțelegi ce vreau să spun. S-a căsătorit cu Jeffrey West imediat după terminarea colegiului. Ai fi putut jura că e o căsătorie perfectă. Jenny nu mai știa ce să facă pentru a-i fi pe plac. Dar, într-o bună zi, i-a spus din senin că s-a îndrăgostit de secretara lui. Nu-mi imaginez de ce. Jenny s-a ținut scai de el. Adora să-l răsfețe.

– L-a răsfățat pînă l-a scos din casă, nu?

Madelaine clipi mirată, iar lui Megan îi veni să-și muște limba.

– Unor bărbați nu le place să fie cicăliți, spuse ea sperînd să repare gafa.

– Jenny nu e așa, zise Madelaine cu o voce ascuțită.

Asta îi aminti lui Megan că într-un orășel localnicii se puteau critica între ei, dar nu le plăcea să audă nici un cuvînt rău din partea unui străin.

Iar în clipa aceea, Megan bănuia că va fi considerată străină, chiar dacă va ajunge să trăiască o sută de ani în Farmville.

– Am vrut să spun, îi explică Madelaine, că îi place să aibă grijă de un bărbat. E o femeie foarte afectuoasă.

Megan simți o arsură străbătînd-o din cap pînă în picioare. Era ceva mai mult decît furie, era ceva cu totul lipsit de sens. Imaginea felului cum se cuibărise Jenny la pieptul lui Nathan îi stîrni niște sentimente care o tulburară mai mult decît era dispusă să recunoască.

Dacă Madelaine avea dreptate, iar Nathan nu era interesat de Jenny, atunci ce căuta aici cu ea? Și, mai exact, ce-i păsa ei dacă venise sau nu cu ea?

Respiră ușurată cînd Parks se întoarse la masă cu paharul de vin pentru Madelaine și o invită la dans. Îi luă mîna și o conduse spre centrul ringului.

– Fii atentă. Maddie adoră să facă pe pețitoarea. Și, după cum se uită la tine bărbații în seara asta, nu va trece mult pînă te va duce la magazin să-ți alegi rochia de mireasă.

– Nu mă cunoaște de prea mult timp, dar cred că mă cunoaște destul de bine ca să nu-și facă iluzii, spuse Megan.

Parks se mișca ușor și, spre marea ei sur-

priză, Megan descoperi că era plăcut să danseze din nou.

– După cîte am văzut și am auzit, o căsnicie fericită e o adevărată mană cerească. N-am de gînd să mă mărit încă o dată, Parks, adăugă ea.

Cineva îi bătu partenerul pe umăr.

– O ceri deja de nevastă? Întrebă Nathan luînd-o pe Megan în brațe.

– Amice, îți pierzi vremea degeaba, replică Parks făcîndu-i cu ochiul lui Megan. Doamna afirmă sus și tare că nu-i de măritat.

Nathan chicoti și o trase pe Megan mai aproape. Pentru o clipă fu cu totul uluită de reacția corpului ei.

O senzație cu totul necunoscută o făcu să-și piardă răsuflarea. Trupul lui era tare, mai tare decît și-l imaginase, iar cînd mîna îi alunecă pe spate oprindu-se pe talie, se înfioră așa cum nu i se mai întîmplase niciodată.

– Iată c-ai venit pînă la urmă, spuse el cu buzele lipite de obrazul ei.

– Am avut de ales între a veni și a fi hărțuită de Madelaine. Am preferat prima variantă. Mi s-a părut mai puțin periculoasă.

– Atunci îi rămîn îndatorat. O lipi de el. Prin materialul subțire al rochiei, Megan era conștientă de fiecare loc unde o atingeau, arzînd-o.

Muzica se va opri? Spera că nu. Iar dacă da, îi

era dat să se prefacă în fum?

Ar fi trebuit să-i întoarcă spatele și să o ia la fugă, dar o strîngea prea tare în brațe. I-ar fi putut spune să-i dea drumul, dar s-ar fi întrîbat ce nu era în regulă. Iar pentru o astfel de întrebare nu exista răspuns. Bărbatul ăsta exercita un efect extraordinar asupra ei.

Nathan își apăsă mîna pe talie lipindu-și coapsa mușculoasă de piciorul ei. Dansară executînd niște pași destul de complicați.

– Aș fi fost foarte dezamăgit dacă n-ai fi venit. Aveam nevoie de cineva care să mă înveselească.

Vocea, ademînitoare ca bărbatul, o ameți la fel de mult ca și cuvintele. Deși nu putea vorbi serios, dacă era să fie sinceră cu ea însăși, nu făcuse altceva decît să-i exprime cu voce tare propriile speranțe. Își aminti de tremurul inimii, de respirația sacadată.

– Nu cred ca persoana cu care ai venit să-ți aprecieze declarația.

– Care persoană?

– N-ai venit cu... Fu cît pe ce să spună Jenny West. Hotărî că era mai bine să tacă din gură. Nu era treaba ei.

Nathan se retrase puțin și o privi în ochi.

– Am venit singur. Iar de data asta mă bucur că m-am deplasat pînă aici. Nu-mi plac genul ăsta

de petreceri, dar am avut o presimțire că ai putea fi și tu aici. O cuprinse cu brațul pe după umeri, apoi își plimbă palma în sus și în jos pe spatele ei.

– Megan Ashwood, știi cum să stîrnești apetitul unui bărbat.

Reacționînd instinctiv la fiorii de plăcere provocate de afirmația lui, Megan rîse bine dispusă.

– Pentru un bărbat care vorbește puțin, în seara asta ești neașteptat de guraliv.

– Guraliv? O roti și o ridică în aer. Îmbrățișarea o lăasă fără aer. Se întîmplă doar pentru că sînt vrăjit, spuse el. Stimată doamnă, ai făcut o treabă pe cînte și m-ai zăpăcit cu totul. Dar acum, că te văd, că te țin în brațe... mintea mi s-a limpezit.

– Mai întîi mă asemuiești unui punct cardinal, iar acum am ajuns aspirină, murmură ea. Vai, vai, da' știi cum să te bagi pe sub pielea cuiva.

El nu rîse. Se opri brusc în mijlocul ringului de dans și se uită în jos la ea. Megan se trezi privindu-l, realizînd că pierduse brusc orice noțiune de spațiu și timp.

Venindu-și în fire, spuse pe un ton care se voia cît mai hotărît:

– Nathan, sîntem în centrul atenției. Lumea o să creadă că te-am călcat pe picior.

– Păi nu asta ai făcut?

– Nici vorbă!

– Bine, atunci ceva asemănător. De fapt, ceva mult mai dureros. Te-ai aplecat spre inima mea și mi-ai umplut-o cu tot felul de dorințe. N-o să mi-o frîngi, nu-i așa, nordisto?

Nathan Kinkaid pe care îl cunoștea ea, chiar dacă numai de foarte puțin timp, n-ar fi spus nicio dată așa ceva. Inima îi bătea nebunește, iar aerul parcă se rarefiasse.

– Te-ai îmbătat cumva? întrebă ea.

– Sincer să fiu, nu mă dau în vînt după ceaiuri. Îi zîmbi șmecherește și făcu cîțiva pași conducînd-o mai mult cu coapsele. Și tu?

– Eu?

Nathan rîse, un hohot încîntător, care o făcu să se simtă de parcă întreg trupul i s-ar fi umplut de spuma efervescentă a șampaniei.

– Tu ai obiceiul să bei?

– Sînt momente cînd nu mă dau în lături de la un *Martini*.

– M-aș fi așteptat să preferi un *Manhattan*.

Megan îi ignoră întepătura răutăcioasă.

– Nu beau destul de des ca să fi devenit expertă. Deși acum nu mi-ar strica un pahar. Avea nevoie de ceva care să diminueze efectul produs de Nathan. Ce dezlănțuise bărbatul din fața ei?

– Muzica s-a oprit, spuse ea. Ar fi mai bine să mă duci înapoi la masă. Madelaine...

– Nu mă aré la inimă. Te deranjează?

– Hm, ce te face să crezi?

Nathan o trase mai aproape și rîse. Lui Megan nu-i scăpă sunetul ușor sarcastic.

– În Farmville numele Kinkaid nu va cîștiga niciodată vreun concurs de popularitate. Ar fi trebuit să te gîndești bine înainte să accepți să dansezi cu mine.

Nu acceptase. O luase de la Parks. Dar poate că Nathan avea dreptate. Însă din motive cu totul diferite. Brațele lui Nathan erau ultimul loc în care ar fi trebuit să se afle. Se simțea prea bine. Atît de natural. Iar asta complica totul. Deși...

– Îmi place să dansez, spuse ea. Mă bucur că Madelaine a insistat să vin.

– Înseamnă că te simți bine?

– Da, recunosc eu ea atît pentru ea, cît și pentru Nathan.

– Ai vrea să încerci și cu altă ocazie? Cu mine. Numai noi doi.

– Nathan Kinkaid, lupul singuratic vrea să meargă la petreceri?

Și iată că gura o luă din nou pe dinainte.

– Poftim?

– N-ar fi trebuit să spun așa ceva.

– Bănuiesc că e adevărat. Dar cînd o spui tu, sună...

– Arogant. Lipsit de bun simț.

– Nu. Nici pe departe. Știu că Madelaine nu e

singura persoană care nu are o părere bună despre mine, care se întrebă ce o fi în capul meu. Dar mie nu-mi pasă de ce spun sau cred oamenii.

O trăsătură care lui Megan îi plăcu foarte mult. Era propriul său stăpîn și spunea exact ce-i stătea pe limbă. Nathan se opri și îi ridică bărbia cu un deget.

– Dar îmi pasă de ce crezi tu.

– Nathan, eu...

– Albastrul îți vine foarte bine. E culoarea mea preferată. Îi zîmbi, iar Megan mai că uită că nu se aflau singuri pe ringul de dans. Era foarte fericită că venise.

– Aș reuși oare să te conving să pleci? Întrebă el.

– Probabil, așa că sper să nu încerci. Își dădu seama cît o tenta propunerea lui.

Nathan nu insistă, iar dezamăgirea care urmă fu o mare surpriză. O apucă de braț și traversară împreună ringul de dans.

Ajunși la masa ei, îi strînse mîna.

– Pe curînd, spuse el pe un ton răgușit. Iar data viitoare cînd ne întîlnim voi stabili eu condițiile. Numai noi doi.

Megan se lăsă pe scaun și îl urmări croindu-și drum spre ieșire. Venise singur și pleca la fel. Nu rămase la dîne. Ce voise să spună că va stabili el condițiile? Își dori ca propriile-i convingeri să fie

la fel de puternice. Relația de prietenie părea că întâmpina obstacole neașteptate. Felul cum o năucea cu un zîmbet, o atingere, o simplă privire. Felul cum spera că-l va revedea, indiferent care ar fi fost condițiile impuse.

CAPITOLUL 4

Oare Megan va fi trează la șapte treizeci dimineața? Nathan se hotărî să-și încerce norocul. Trecuse mai mult de o săptămână din seara în care reușise să-l facă să se dea de gol. Nu încerca să caute necazurile cu lumînarea. Dar erau adulți. Nu strica să verifice scînteile care scăpărau între ei.

Urcă din pași mari treptele și traversă veranda lată care înconjura casa Van Herlich. Nu se gîndea la ea ca la casa lui Megan, deși aparținuse dintotdeauna familiei ei. Nu-și putea permite să o considere proprietatea ei. Ar fi însemnat că se aștepta să rămînă în Farmville, iar el știa foarte bine că așa ceva nu era posibil.

Poate tocmai în asta conștientiza puterea atracției. Fără speranțe, fără dezamăgiri. Nimic de cîștigat și nimic de pierdut. Nu o voia pe conștiință, cu atît mai mult să devină o amintire dureroasă pentru ea.

Ignoră soneria și bătu în ușa bucătăriei. Când se deschise și în prag apăru Megan privindu-l mirată, buzele lui se arcuiră într-un zîmbet dezarmant.

– Deci ești trează. Privirea i se plimbă de la ochii albaștri, la halatul cu boboci de trandafiri, apoi reveni delectându-se cu buzele ei.

– Sînt o persoană matinală. Ochii ei îi surîdeau inocenți. Presupun că și tu.

Căldura zîmbetului sclipi în el precum o rază de soare deasupra apei. Pulsul i se accelerează. Era bucuroasă să-l vadă, nu se prefăcea.

– Sînt în drum spre târgul de vite. Treceam prin fața casei și m-am gîndit să-ți fac o scurtă vizită.

Megan dimineța! Dumnezeu, era superbă! Pielea fină, catifelată, îi furnica degetele îndemînindu-l să o atingă. Cum ar fi să se trezească și să o găsească întinsă lîngă el? Să-i vadă pletele aurii revărsate pe pernă – perna lui – sau să-i mîngîie fața în timp ce s-ar fi aplecat deasupra lui? De sub halatul lung se vedea un mic volănaș. Nathan gemu fără să vrea. Megan într-o cămașă de noapte cu volănașe era ceva inimaginabil de incitant. O imagine la care nu se așteptase.

– Cafeaua e gata, spuse ea, plăcîndu-i felul cum o privea. Nathan avea darul să o facă să se simtă precum frișca de pe tortul cu ciocolată. N-ai timp să bei o ceașcă?

– Aș vrea să am, recunosc el regretînd din tot sufletul. Dar tîrgurile de vite nu pot fi amînate. Speram că te-ai trezit ca să-mi pot ține promisiunea.

– Promisiunea?

– Dansul. Numai noi doi. Ai uitat?

„Numai noi doi.“ Crezuse că nu-și amintea?

– N-am obiceiul să dansez înainte de prima ceașcă de cafea.

– Atunci ai noroc. Fără dans. Numai cină. Dansul vine mai tîrziu, și numai dacă ești de acord.

Propunerea suna destul de nevinovată, dar sclipirea bruscă din ochii lui o făcu să i se taie respirația. Se sprijini de tocul ușii adunîndu-și întreg curajul.

– Mi-ar plăcea să luăm cina împreună.

Nathan își ridică mîneca și se uită la ceas.

– Ai fost vreodată la un tîrg de vite?

Sclipirea din ochii lui să fi fost o strălucire mălițioasă?

– Nu, nu mă pot lăuda cu o astfel de experiență. Dar Nathan Kinkaid era pus pe glume.

– Vino cu mine.

– Vorbești serios?

El o privi nesigur, de parcă invitația l-ar fi luat și pe el prin surprindere.

– Aștept să te îmbraci.

Megan îl studie bănuitoare:

– Credeam că te grăbești.

– Nu cred că-ți va lua prea mult să-ți tragi o pereche de blugi. Pînă atunci îmi torn o ceașcă de cafea.

Megan își miji ochii. Ce puneă oare la cale? Nu se lăsa păcălită de aerul său nevinovat. Perfect, o să-i arate ea! Un tîrg de vite nu se compara nici pe departe cu animalele de pradă de pe Wall Street.

– Intră. Nu-mi va lua decît un minut, spuse ea. Ceștile sînt în dulap.

Nathan sorbi din cafea. Ce-l apucase să o invite tocmai la un tîrg de vite? Ce va face ea toată ziua? Trebuie să-și fi dat seama că nu se așteptase ca ea să accepte o propunere atît de ridicolă. Izbucni în rîs. Bineînțeles că-și dăduse seama! Era și motivul pentru care nu-l refuzase. Doamna îl prinsese cu minciuna.

Megan se întoarse în bucătărie fremătînd de energie.

– Te-ai răzgîndit cumva? Scoase din poșetă un carnețel și un stilou.

Nathan îi înfruntă zîmbetul impertinent știind acum de ce o dorea cu el. Îl făcea fericit. Îl făcea să se simtă la fel ca atunci cînd mersese pentru prima oară cu un *montagne russe*. Își amintea și acum senzația de surescitare, dar și de teamă că se va face de rîs. Cu toate astea, fusese sigur că

urma să trăiască o experiență de neuitat, palpitantă, depășind orice imaginație.

– De ce să mă fi răzgîndit?

Megan mîzgăli ceva pe o bucată de hîrtie și o lipi de frigider.

– Așa. Acum Tootie nu o să creadă că am căzut în fîntînă sau că m-am rătăcit prin pădure. Ochii ei continuau să-l tachineze. În ce privește decizia ta, îmi vin în minte unul sau două motive care te-ar putea face să te răzgîndești, dar e mai bine să le uităm. M-ai invitat, iar eu n-am de gînd să scap această felie de viață tipic americană. Abia aștept să văd cum arată un tîrg de vite!

– Dornică și nerăbdătoare, mormăi el studiindu-i părul pieptănat cu grijă, bluza și pantalonii de un albastru închis, pantofii albi și poșeta atîrnată pe umăr. Mda... Echipamentul perfect pentru tîrgul de vite. Zîmbi fără să vrea. Credea că vacile vor defila pe podium ca manechinele la o paradă de modă?

– Ai amintit de Tootie. Te referi la Tootie Richardson?

– Aha! Haide, Nathan. Nu vreau să scap nimic din marele spectacol.

– Nu-ți poți lăsa ușa deschisă.

– N-am s-o las.

– Și cum o să vadă totuși Tootie biletul de pe frigider, te-ai întrebat? Ascultă, dacă ai alte pla-

nuri pentru ziua de azi...

– Tootie lucrează pentru mine. Are propria ei cheie. Nathan dădea înapoi. Ei bine, nu va scăpa atît de ușor! Să mergem. Îți povestesc în mașină. Îl împinse afară pe ușă și o încuie.

În clipa cînd se întoarse, dădu cu ochii de mijlocul de transport. Mașină? Ha!

Nathan o ajută să urce în camionetă. Megan era furioasă pe ea însăși. Ar fi trebuit să-și dea seama că urmau să meargă cu drăcovenia asta. Nathan se instalează la volan.

– Ești sigur că nu o să se desfacă în bucăți? întrebă ea.

– Lucky Lucy? N-ai încredere în mine? Va merge încă mult după ce mașina ta lucioasă își va fi dat duhul. Voi ai să-mi povestești desore Tootie, spuse el. Cum adică lucrează pentru tine? Parcă era la școală!

Să-i fi ascuns Pres ceva?

– A trebuit să renunțe, spuse Megan. Madeleine e bună prietenă cu familia Richardson și ne-a făcut cunoștință. Cînd am aflat că Tootie a trebuit să renunțe la colegiu ca să-și câștige existența, am întrebat-o dacă ar dori să mă ajute la treburile casei.

Nathan se încruntă și o privi pieziș.

– O plătești mai bine decît dacă ar fi lucrat în oraș?

– Fără diplomă de absolvire nu cred să aibă prea multe șanse să obțină o slujbă cît de cît plătită. Mă bucur că o pot ajuta.

Nathan se întrebă dacă faptul că Tootie se lăsase de școală avea vreo legătură cu hotărîrea lui Pres de a se căsători cu orice preț. Nu mai trecu mult și intra cu camioneta într-o parcare cu pămînt bătătorit și opri motorul. Megan respiră ușurată, fericită că nu luase decît o cafea la micul dejun. Știa acum de ce Lucky Lucy era un nume potrivit pentru vehicolul scuipat de iad. Mare noroc că cineva nu-i dăduse încă foc, numai pentru plăcerea de a o vedea dispărînd în flăcări! Bănuia însă că erau foarte puțin cei cărora li se oferise privilegiul îndoielnic de a fi zgîlțîiți în această creație a diavolului.

– Vrei să duci acasă o vacă în cușca aceea imensă? Arată cu capul spre rulota legată de camionetă.

– Un taur, dacă prețul va fi bun.

– Un taur, murmură ea pe cînd o ajuta să coboare.

În drum spre clădirea principală, trecură pe lîngă țarcuri unde sute de vite protestau zgomotos împotriva lipsei de spațiu. Megan încercă să-și controleze frica sperînd că nu vor reuși să scape. Mai ales cele cu coarne. Era însă hotărîtă să nu-l lase pe Nathan să vadă cît era de speriată. O

conduse spre o clădire mare. Deasupra ușii era scris *Restaurant*. Dar, odată intrați, Megan continuă să audă zgomotul făcut de vaci.

– Muzică life, mormăi ea. Bietele vaci behăie tot timpul? Se uită în jur surprinsă de aranjamentul modern.

– Oile behăie. O luă de braț. Vacile au obiceiul să scoată mugete.

Trei tineri cu pălării de cowboy trecură țănoși pe lângă ei, sorbind-o pe Megan din ochi.

– Și ce fac taurii?

– Rag.

– Așa, explică-i cât mai exact, Kinkaid, spuse unul dintre ei, așezându-se pe o banchetă din stînga lor. Ceilalți doi începură să rîdă.

– Baden. Nathan îl salută printr-o înclinare a capului.

În fața lor se afla un tablou cu vînzările din ziua respectivă. În dreapta se vedea un birou dotat cu pereți de sticlă, unde trei femei apăsau pe tastele unor computere.

– Cum pot lucra cu tot zgomotul ăsta? Întrebă Megan tocmai cînd bărbatul pe care Nathan îl numise Baden își croi drum printre ceilalți cumpărători împingînd-o pe Megan spre Nathan.

– Hopa, spuse el rînjind peste umăr.

Mîna lui Nathan se strînse pe brațul lui Megan. Un mușchi îi zvîcni în falcă. Megan se încruntă.

Ce se întîmpla, de fapt?

– Haide.

Nathan o conduse spre ușa din spatele tabloului de unde coborîră apoi pe un interval scurt și îngust care ducea la un loc pe care Megan îl asemui cu un mic teatru.

– Sala de licitații, îi explică Nathan.

Arena era înconjurată de mai multe etaje din ciment dotate cu scaune de lemn. Acolo unde ar fi trebuit să fie scena se afla o masă lungă, iar în spatele ei mai mulți oameni, unul ținînd în mînă un microfon.

– Orchestra? Megan arătă cu capul spre o porțiune cu patru ziduri exact sub ceea ce semăna cu o scenă.

Nathan zîmbi.

– Nu te aștepta la muzică clasică. Se numește ring. Și e locul unde sînt prezentate animalele scoase la vînzare. Vei vedea imediat. Își puse mîna pe umărul ei și o conduse pe intervalul îngust pînă în față. Găsiră două locuri chiar la margine de unde aveau o imagine perfectă asupra ringului. Nathan petrecu cîteva minute explicîndu-i procedura, apoi păru să se concentreze asupra licitației.

Fascinată de ceea ce vedea, Megan era teribil de conștientă de mîna pe care i-o lăsă pe genunchi. Îl privi. Mușchii tari, fermi ai brațelor, pul-

sau pe sub materialul moale al unei cămăși aurii deschise la gât. I se mula pe pieptul lat ademenindu-i ochii spre locul unde dispărea în centura blugilor. Căldura emanată de mîna lui se furișa încet în sus contractîndu-i mușchii abdomenului. Ridică mîna ca să dea la o parte o șuviță de păr care îi căzuse pe ochi.

– Vîndută! strigă cel cu microfonul.

Megan privi repede spre ring și văzu o vacă mică cu pete roșii și albe.

– Ce soi? întrebă ea în șoaptă.

– Nu știi ce ai cumpărat?

Megan respiră adînc. Cînd ridicase mîna ca să dea la o parte șuvița de păr, cel de la masă crezuse... Își înăbuși geamătul de disperare înainte ca Nathan să rîdă de ea.

– Bine, mi-am cumpărat o vacă. Locuiesc doar la o fermă. De ce n-aș cumpăra o vacă?

– Nu mi-ai spus că vii să cumperi, replică el tot numai inocență. Cum ai de gînd să o duci acasă?

– Nu se asigură transportul la domiciliu?

Înălțîdu-și o sprînceană, Nathan clătină din cap.

– O putem lega de rulotă și vine pe jos.

– Las-o baltă, replică Megan indignată. Dacă am cumpărat-o la kilogram, pînă o pun în grajd nu va mai valora nici un ban. Nu sînt proastă!

Dar oare ce naiba se va face cu o vacă? Avea

coarne. Le văzuse.

– Nu, ești departe de a fi proastă, draga mea, spuse Nathan, dar ești mai încăpățînată ca un catîr! Chicoti și o ridică în picioare. Taurii vor fi prezentați mai tîrziu. Hai să bem ceva. Apoi îți plătim achiziția și vedem dacă nu găsim un taxi să o ducă acasă.

– Ține-o tot așa și mă întorc cu vaca!

Îi plăcea limba ei ascutită. Pe dracu'! Îi plăcea totul la ea. Și trebuia să recunoască faptul că avea și alte calități în afară de un trup superb. Mergea pînă la capăt. Era ferm hotărîtă să cumpere vaca.

Găsiră o banchetă liberă în restaurantul aglomerat, iar Nathan se duse la tejghea să comande băuturile. Sosul cu chili mirosea atît de bine – cald și condimentat –, încît ceru și doi hot dogs cu o porție mare de chili. Se întoarse și puse tava pe masă.

– E în regulă dacă te las cîteva minute singură? Am ceva de rezolvat.

Simțindu-se mîndră de el, în ciuda faptului că nu avea absolut nici un drept, Megan îl urmări croindu-și drum spre ușă. Încercă să și-l imagineze în New York. Nu, n-ar fi fost niciodată fericit printre zgîrie-nori. Nathan aparținea ținutului unde pămîntul se întindea cît vedeai cu ochii, unde existau pășuni, coline și păduri.

Cînd se întoarse, Nathan își terminase deja hot dog-ul. Se strecură pe banchetă lîngă ea cu ochii sclipindu-i plini de viclenie.

– Ai pus ceva la cale, spuse ea. Ce?

– M-am tîrguit pentru un taur. Aveam de gînd să urc pînă la patru mii, dar l-am cumpărat cu trei.

– Ai licitat deja pentru taur?

– Și am pus să fie încărcat în rulotă. Am găsit și un mijloc de transport pentru vaca ta. Cînd îi văzu expresia, se grăbi să adauge: Nu te înfură, Megan. Nu m-aș fi putut concentra cu mîna pe genunchi.

– Nu eu ți-am pus-o acolo!

– Dar genunchiul tău a fost cel care m-a ispitit. E același lucru, o tachină el.

Sub impulsul momentului, Megan se aplecă și îl sărută pe obraz.

– Îți mulțumesc că te-ai îngrijit de vaca mea. Îmi făceam probleme.

Ochii lui se întunecară de plăcere, iar Megan îi zîmbi. Apoi realitatea o izbi în plin.

– Chiar ai plătit trei mii de dolari pentru un taur?

Nathan zîmbi.

– E același pe care îl dorea și Baden. De aceea l-am luat atît de ieftin. Baden știa că am venit să licitez. A crezut că voi oferi oricum mai mult ca el, așa că s-a înfuriat și a plecat.

Mda, asta explica sclipirea vicleană din ochii lui.

– Dar trei mii de dolari! Mi se pare enorm de mult.

– E puțin pentru un taur bun. Nu are acte, dar la prețul ăsta nu te poți aștepta la așa ceva.

– Acte?

– Un taur înregistrat de asociația crescătorilor, cu un pedigree respectabil poate fi cumpărat chiar și cu cincizeci de mii, dacă nu și mai mult. Pe aici nu se găsește așa ceva. Pentru Brahma a trebuit să merg pînă în Texas.

– Brahma? spuse ea urmărindu-l înfulecînd hot dog-ul de parcă n-ar fi mîncat de o săptămînă întreagă. Nathan, ai o mulțime de vaci, nu-i așa? Și tauri?

– Peste o mie de capete.

– Cheltuiești banii de pomană. Dă-mi voie să-ți arăt. Scotoci prin poșetă după carnețel și stilou, apoi începu să mîzgălească niște cifre. Nathan se mulțumi să o privească. O mie de capete... cam cîte aparțin unor tauri?

– Megan, ce naiba faci?

– Ți-ai putea dubla, chiar tripla banii, dacă i-ai investi în obligațiuni. Și n-ai avea nici atît de multă bătaie de cap.

Ochii lui o fulgerară. Știuse că era prea frumos ca să fie adevărat. Interesul lui Megan pentru fermă

nu era decît un simplu capriciu.

– Îmi propui să scap de vite?

– Știu că sună ca o măsură radicală, dar pe piață te-ai descurca mult mai bine.

– Stai puțin, draga mea. Se lăasă pe spătar și îi aruncă o privire lungă, dură. După ce-mi voi vinde vitele și voi lăsa banii să se înmulțească în bancă ce-mi propui să fac? Să joc hochei pe iarbă? O călătorie în jurul lumii?

– Dacă o iei așa...

– Nu-mi place hocheiul pe iarbă și am făcut o dată sau de două ori înconjurul lumii, deși a fost ceva mai important decît vizitarea muzeelor. Sînt proprietar de pămînt. Fermier. Pămîntul e o parte din mine, la fel de mult ca aerul pe care îl respir. Cresc vite pentru că asta e ocupația mea, iar dacă pe tine te interesează mai mult obligațiunile, atunci ar fi bine să te întorci la acea slujbă importantă din New York. Megan își ținu respirația în timp ce el își înclină capul într-o parte adăugînd: Asta aveai de gînd să faci, nu-i așa? Perfect, cînd o să fii gata de plecare, poți trimite vaca pe pășunea mea. Nu cred ca în Manhattan să fie desulă iarbă bună de păscut.

Dînd drumul aerului din piept, Megan întrebă calmă:

– Ai terminat?

– Cred că da.

Megan îl văzu pe bărbatul scund și îndesat îndreptîndu-se spre masa lor, dar era prea furioasă ca să-i acorde atenție.

– Atunci ascultă, Nathan Kinkaid, spuse ea. Ești arogant, încăpățînat, enervant...

– Aici erai! Ticălosule!

Megan văzu o mîină trecîndu-i prin fața ochilor. Reacția rapidă a lui Nathan pară lovitura îndreptată spre falca lui. Apucă mîina, țîșni în picioare și, dintr-o singură mișcare, țintui bărbatul roșu la față de speteaza banchetei. Pe fața acestuia se scurgeau broboane de sudoare, dar Megan nu avea cum să știe dacă se datorau durerii sau fricii.

– N-am nimic de împărțit cu tine, Baden, spuse Nathan mîrîind în șoaptă. Cel puțin n-am avut pînă acum. Ești orb? Nu vezi că sînt cu o doamnă?

– Dar ea nu poate trage la fel de repede ca tatăl tău, nu-i așa? Bărbatul tresări cînd Nathan îi strînse mîina și mai tare.

– Nu mă subestima, replică Nathan calm. Dacă ai avut necazuri, le-ai găsit. Îl ridică, îl fulgeră cu o privire cruntă, apoi îl împinse la o parte.

Văzînd că fusese cruțat, lui Baden îi reveni curajul. Se uită în ochii lui Megan frecîndu-și brațul în locul unde fusese strîns de Nathan.

– Spune-mi cu cine te însoțești ca să-ți spun cine ești.

Nathan o luă cu blîndețe de mîină.

– Hai să plecăm de aici, spuse el.

Nu scoaseră nici un cuvînt. Nathan privi o singură dată înapoi, dar continuă să o țină de mîină.

– Îmi pare rău pentru ce s-a întîmplat, zise el ajutînd-o să urce.

Se așeză lîngă ea, iar Megan îi atinse brațul. Nathan se uită la mîna ei, apoi își ridică privirea spre ochii ei. Degetele ei îl strînseră ușor și simți sub palmă tremurul mușchilor.

– Ce-a fost asta? întrebă ea.

– Mai bine să plecăm. Nu știu de unde a făcut rost de bere, dar cred că a băut deja cîteva sticle. N-aș crede să avem probleme, dar nu vreau să risc. Nu mi-am imaginat că te voi pune într-o astfel de situație... Preston a primit deja destule bobîrnace.

Cîteva minute merseră în tăcere. Megan își trecu mîna de pe brațul lui pe coapsă. Știa acum de ce se simțea în siguranță cu el. Nu mai văzuse niciodată un bărbat mișcîndu-se atît de rapid sau cu atîta hotărîre.

Dar era ceva mai mult. Nathan se purtase cu bun simț, acționase rațional. Știa cînd să se bată și cînd era mai înțelept să evite o confruntare. L-ar fi putut pocni pe Baden, dar nu o făcuse, cu toate că acesta avusese intenția clară să-l lovească.

Se trase mai aproape de el. Dădu drumul ae-

rului din piept și se gîndi că Nathan era genul care cîștiga întotdeauna bătăliile în care se implica.

– Ai auzit despre tatăl meu... despre proces?

Megan îi studie bărbia ridicată și felul cum privea drept înaintea la șoseaua din fața lor.

– Oamenii vorbesc, spuse ea.

– Melvin Hayes a fost cumnatul lui Baden. Știe că Melvin era supărat pe mine, nu pe tata, așa că mă consideră vinovat pentru faptul că sora i-a rămas văduvă. A spus mereu că nu tata ar fi trebuit dat în judecată. Și nu e singurul care o crede. Se opri, apoi adăugă: Dumnezeu mi-e martor că aș fi preferat să mă află în locul lui pe banca acuzaților.

Era un avertisment? O încercare de a o proteja?

– Nathan, oamenii despre care vorbești sînt nedrepti cu tine.

– Dreptatea nu are nici o legătură cu ce s-a întîmplat.

Sunetul înfundat al vocii lui își croi drum drept spre inima ei găsindu-și un loc de unde se temea că nu va mai dispărea niciodată.

– Nu e drept, spuse el, ca Melissa Hayes să fie obligată să-și crească fetița de una singură. Și nu e drept ca tata...

Ochii lui Megan se umplură de lacrimi. Și le

șterse cu dosul palmei.

– A fost vina mea. Nathan conducea strângînd pumnii deasupra volanului. Hayes voia să mă ucidă. L-am concediat, i-am spus să se mute din una din casele pe care le închiriem fermierilor. În duminica care a urmat m-am oprit cu tata la o benzinărie după ce am fost să plătim angajații. Mel a apărut și el. Era beat, ca de obicei. De data asta a trebuit să-l dau afară. Presupun că era disperat. Toată viața lucrase la ferme, iar cu reputația lui risca să nu mai fie angajat de nimeni. Singurul motiv pentru care tata l-a tolerat a fost că îi era milă de familia lui. Am făcut plinul. Tata aștepta în cabină să plătesc. Am ieșit din birou. Mel a început să tragă cu pistolul. Trăgea la înțîmplare... ar fi putut nimeri pe oricine. Tata a luat pușca din camion și a tras peste capul lui Mel pînă am reușit să ajung la camion. Un glonț a pătruns prin parbriz și l-a nimerit pe tata în umăr. Mi-a deschis ușa și l-a văzut pe Mel țintind spre spatele meu. Și atunci l-a împușcat.

În vocea lui se simțea o durere atît de mare, că Megan ar fi vrut să-și poată pune brațele în jurul lui.

– A fost legitimă apărare, spuse ea cu înflăcărare. Nu te poți învinui pentru lucruri pe care n-ai fi avut cum să le controlezi.

– Tata e mort, se răsti el. N-a ucis niciodată un

om, iar asta l-a distrus. Totul s-a întîmplat din vina mea.

Megan îi strînse brațul.

– Nu a fost vina ta. E destul că ți-ai pierdut tatăl, nu face ca lucrurile să stea și mai prost învinovățindu-te de unul singur.

Nathan îi aruncă o privire și zîmbi. Nu era tocmai un zîmbet trist. Ochii îi erau plini de căldură.

– Nu te frămînta, nordisto. Zîmbetul i se lărgi. Te-ai purtat cu mult calm. Sînt foarte mîndru de tine.

Respirația lui Megan reveni cît de cît la normal.

– Am fost luată prin surprindere.

Își puse din nou mîna pe brațul lui, simți mușchii încordîndu-se și își dori să-i fie mai aproape.

– Și eu sînt mîndră de tine. De felul cum l-ai tratat pe Banden. Nici John Wayne nu s-ar fi descurcat mai bine.

– Păcat că nu avem parte și de un apus, comentă Nathan amuzat. Nu ne rămîne decît să dispărem în zarea albastră.

Luă curba pe drumul care ducea spre casa ei.

– Acum nu pot rămîne, dar mă întorc la șapte. Crezi că pînă atunci o să ți se facă foame?

Megan își lăsă capul într-o parte și îl privi pe sub pleoape.

– Doar nu crezi că o să rezist pînă atunci cu

un amărît de hot dog!

Nathan chicoti.

– Îmi plac femeile cu poftă de mîncare. Ai vreo preferință?

– Sinceră să fiu, da, spuse Megan. O să ai de lucru cu taurul cumpărat. Iar cînd va sosi vaca mea va trebui să-i găsesc un loc în grajd. În bilețelul pe care i l-am lăsat lui Tootie am amintit că voi avea un invitat la cină.

Nathan puse brusc frînă. Rulota se lovi de bara de protecție. Răgetul de protest al taurului exprimă cît se poate de clar și sentimentele lui Megan. Întrebă uluită strîngînd încă scaunul:

– Ce s-a întîmplat?

Văzu în ochii lui scînteia a ceva ce semăna cu furia și știu că dăduse de necazuri. Și era foarte sigură că va afla imediat de ce.

– Parcă eu te-am invitat la cină, spuse el, și nu viceversa.

Oare auzea bine?

– Nu mai face nazuri, Nathan. Ce importanță are unde mîncăm? N- am știut cît o să dureze tîrgul și n-am știut ce altceva să-i dau de lucru lui Tootie.

– Bănuiesc că ți-a trecut prin minte că mi-am făcut propriile planuri pentru cină.

Megan se sili să nu zîmbească prea tare.

– În dimineața asta mi-ai spus c-ai trecut pe

aici sub impulsul momentului. Nu e mare lucru. Dacă preferi să mergem în oraș eu una n-am nimic împotrivă. Mi-e foarte ușor să o conving pe Tootie să ducă acasă tot ce a pregătit de mîncare. N-ar fi pentru prima oară.

Nathan văzu cum se uita la el, de parcă gestul lui ar fi fost cu totul inexplicabil. Ce se întîmpla cu el? Ce conta dacă voia să preia conducerea? Doar nu era vorba de viața lui, doar de o simplă cină.

Sau așa i se păru pînă o văzu zîmbind din nou. Întelese cum reușea să obțină ce dorea. Dacă nu putea intimida un bărbat, îi făcea ochi dulci. Iar după aceea nu trebuia decît să-i dea lovitura de grație cu unul din zîmbetele ei ispititoare.

– Megan, spuse el trasîndu-i cu degetul conturul feței. Care bărbat ar dori ca o femeie să știe că nu-și poate începe ziua fără să-și dorească să o vadă? Sau că se scoală cu noaptea în cap să-și termine toate treburile numai ca să aibă timp suficient să o invite la cină înainte de a pleca?

Megan oftă, apoi zîmbi. Ce o făcea să creadă că-i putea da o lecție? N-ar fi reușit nici dacă apela la toată logica din lume.

– La naiba, zău că ești bun! spuse ea sprijinindu-se de portieră, sperînd ca efortul să anihileze forța care o trăgea spre el. Bîjbîi cu mîna după clanță.

– Știu că Tootie e o bucătăreasă excelentă,

replică el aruncându-i o privire îndrăzneță. De data asta o las după tine, dar taurul din rulotă e singurul cu inel în nas pe care îl vei găsi în casa mea.

Aha! Nu-i plăcea să fie condus, nici dacă era vorba de ceva atât de nesemnificativ ca o seară petrecută în doi.

– Nu te prinde bine aerul ăsta de superioritate masculină.

– E o sabie cu două tășuri, rosti el aplecându-se spre ea. Nordisto, trebuie să recunosc că arăți mai bine în blugi decât mine, dar n-o să mă vezi niciodată în volănașe.

După cum o pironise cu privirea în acea dimineață, probabil că nu-i scăpase nici un fir din îmbrăcămintea ei.

– La șapte fix, replică ea cu un zîmbet frivol...

Nathan porni motorul. În ce privește blugii... spera să nu fie decât un punct de vedere.

CAPITOLUL 5

Știind că Tootie trebuie să fie undeva în spatele casei, Megan intră prin față. Dacă Tootie se afla în bucătărie auzise fără îndoială camioneta lui Nathan.

Și probabil că-i văzuse împreună. Megan știa că va fi curioasă, dar nu era pregătită pentru o avalanșă de întrebări. Avea nevoie să rămână singură.

Dormitorul era încăperea ei preferată. Închise ușa și se sprijini cu spatele de ea. Soarele pătrundea prin ferestrele orientate spre vest trimițându-și razele pe podeaua cu scânduri late, lăcuite de curînd.

Lumina aurie se infiltra prin perdelele de un alb imaculat făcînd să sclipească cuvertura de pe patul cu baldachin. Se dezlipi de ușă dornică să se întindă și să se gîndească la ziua petrecută în compania lui Nathan.

Apoi se va spăla pe dinți, va coborî să discute

cu Tootie și poate o va trimite acasă ceva mai devreme decât de obicei. Și îi va rămîne timp destul pentru o baie fierbinte.

În drum spre baie se opri în fața unei măsuțe de toaletă. Imaginea din oglindă îi atrasese atenția. Părul coafat cu grijă se transformase într-o masă de șuvițe rebele căzînd la întîmplare peste fața îmbujorată. Ochii îi lăuceau atît de tare, de parcă ar fi avut febră. Se opri și se privi. Nu era Megan cea pe care o cunoștea.

Făcu stînga-mprejur, intră în baie și se spălă pe față cu apă rece. Se șterse cu un prosop și își dădu mîinile cu cremă, trecîndu-i prin minte fragmente ale întîmplărilor de peste zi.

Reacția instinctivă a lui Nathan la atacul lui Baden. Grija pentru siguranța ei – nu cea imediată, ci repercusiunile unei bătăi într-un local public. Problemele lui. Gîndul la Preston. Văzuse foarte mult în acea fracțiune de secundă. Și bănuia că nu era totul.

„Dacă vrei necazuri, atunci ai reușit!” Nu va uita niciodată expresia de pe chipul lui Baden după ce Nathan rostise acele cuvinte.

Și nici blîndețea din voce cînd se întorsese spre ea luîndu-i mîna și conducînd-o la camionetă. Nathan era puternic, dotat cu o forță care o atrăgea spre el.

Și nu era vorba de forță primitivă, fizică, ci de

autocontrolul riguros, de hotărîrea de a-i proteja pe cei care îi erau aproape.

Era oare prea protector? Să fie asta esența problemelor lui Preston? Cum era să fii fiul lui Nathan? Sau soția lui? Era capabil să primească iubirea? Sau făcea parte din categoria celor care simțeau că a ceda în fața iubirii nu era decât o dovadă de slăbiciune?

Handicapul ăsta o înduioșă. Zîmbi gîndindu-se cum ar reacționa, dacă ar afla la ce se gîndea. Ieși din baie și se duse la măsuța de toaletă ca să-și aranjeze părul. Întinse mîna după pieptene, dar degetele se mișcară din proprie voință mîngîind rama fotografiei.

Viața alături de Dan i se păruse completă din toate punctele de vedere. Nu se îndoise niciodată de iubirea lui, și nici de a ei. Se întrebă pentru a doua oară ce părere ar fi avut soțul ei despre Nathan Kinkaid.

Mama ei afirmase întotdeauna că viața fiecăruia avea un făgaș al ei. „Totul se întîmplă dintr-un motiv sau altul”, obișnuia ea să spună, „iar ziua de astăzi te pregătește pentru cea de mîine”. Așa este mereu. Însă Megan se temea că nimic, dar absolut nimic – nici măcar forța dată de o căsnicie reușită – nu o pregătise pentru felul în care Nathan o făcea să se simtă.

Luă pieptenele și îl trecu prin păr. Păcat că

emoțiile tulburătoare din ultimele zile nu puteau fi netezite la fel de ușor.

– Ai fost cu tatăl lui Pres, spuse Tootie.

– Îhî. Și va veni la cină. Chicoti. N-o să-ți vină să crezi ce-am făcut astăzi. Din răspunsul primit, Megan își dădu seama că lui Tootie puțin îi păsa de ce făcuse ea astăzi. Ceva îi stătea pe suflet. S-a întîmplat ceva? întrebă ea.

– Aș vrea să plec înainte să se întoarcă. Tootie trăgea de părul lung împletit într-o coadă groasă.

– Te referi la Nathan?

Tînăra se roti spre cuptor. Deschise ușa, scoase tava, apoi o trînti deasupra. Aragazul zdrăngăni. Fata se răsuci spre Megan.

– Îl urăsc!

Megan o privea uluită. Aflase deja destule despre Nathan.

– De ce?

– Îmi distruge viața!

– Nathan? Bine, o fi avînd el dușmani, dar, Tootie...

– Cei mai mulți îl consideră un om îngrozitor, dar habar n-au de cît de rău poate fi. Nu e doar zgîrcit. E și egoist pe deasupra! N-ar cheltui nici un ban ca să-și ajute propriul fiu! Pe obrajii lui Tootie se rostogoleau lacrimi mari. Vrem să ne

căsătorim, scînci ea, trecînd în fugă pe lîngă Megan și ieșind din bucătărie.

Megan o găsi în curte stînd sub un arțar. Se așeză lîngă ea. Cînd Tootie își întoarse spre ea fața scăldată în lacrimi, Megan simți un junghi în inimă.

– Știu să ascult, o încurajă ea.

– Nu-mi voi cere scuze, murmură Tootie. Apoi adăugă pe un ton vehement: Îl urăsc din tot sufletul.

– Ura e un sentiment foarte puternic, rosti Megan atingîndu-i umărul. Distrugător.

– Așa e și el! L-a lăsat pe Pres fără un ban. Nu-l mai ajută să-și plătească taxele școlare. Iar dacă nu încetăm să ne vedem nu va mai primi nimic de la el.

– S-ar putea să considere că sînteți prea tineri pentru căsătorie. În fond, de ce atîta grabă? Cîți ani ai, Tootie?

– Nouăsprezece. Iar Pres va împlini în curînd douăzeci și unu. Va absolvi anul ăsta, dacă va reuși să-și ia examenele.

Megan i se adresă zîmbind.

– Nu te mai trage de păr. Dacă continui așa o să rămii cheală. Îi luă coada și i-o dădu peste umeri. Ce vrei să spui, dacă va reuși să-și ia examenele? Nu se descurcă la cursuri?

– La matematică. Tootie își șterse obrazul cu

dosul palmei. Trimestrul ăsta face trigonometrie și analiză. Ar avea nevoie de meditații; dar nu și le poate permite și mai bine moare decît să apeleze la tatăl său. Iar acum, că și-a găsit o slujbă cu o jumătate de normă, abia dacă mai avem timp să ne întîlnim. Se teme că nu-și va lua diploma.

– Pres ar trebui să stea de vorbă cu tatăl său.

– Nu se poate discuta cu omul ăla! Numai dacă acceptăm ce vrea el. Iar asta înseamnă... să ne despărțim..., reuși să rostească printre alte hohote de plîns.

– Nu știi ce sfat să-ți dau, spuse Megan. Probabil Nathan crede că, dacă Pres va răzbate de unul singur în acest ultim an de colegiu, va învăța să stea pe propriile picioare, va deveni răspunzător pentru propriile fapte. Cunosc o mulțime de părinți care nu au probleme financiare și care le plătesc copiilor primii ani de studii la colegiu, apoi își retrag sprijinul insistînd ca ei să se descurce, să găsească singuri o modalitate prin care să-și plătească taxele și cheltuielile. E o lecție de viață. O lecție importantă.

– Pres e răspunzător pentru acțiunile sale!

– Nici tu n-ai terminat încă școala, argumentă Megan văzînd că nu-i va fi ușor să o convingă pe Tootie de bunele intenții ale lui Nathan. Îmi imaginez că Nathan încearcă...

– Să ne despartă, atîta tot! Are bani cu nemi-

luita, iar într-o zi îi vor aparține lui Pres. Dar nu vrea decît să ne complice situația. Totul ar putea fi atît de simplu, dacă n-ar fi un zgîrie-brînză!

Megan îi aruncă lui Tootie o privire exasperată. Fata nu auzise nimic din tot ce-i spusese. Primul impuls fu să o zgîlție pentru a o aduce cu picioarele pe pămînt, dar renunță luptîndu-se să-și recapete stăpînirea de sine.

– Tootie, eu n-am copii, dar bănuiesc că Nathan se poartă la fel ca majoritatea părinților. Vrea să facă tot ce-i stă în putință ca Pres să ajungă un bărbat matur, încrezător în sine și independent.

Tootie clipi din genele ude și o privi cu ochi mari.

– Ești de partea lui! Se uită la ea de parcă s-ar fi aliat cu diavolul.

– N-are nici o importanță de partea cui sînt. Pres nu merită să-l aștepti? o întrebă surîzînd.

Tootie sări în picioare. Megan o apucă de braț.

– Nu fugi așa! Ascultă-mă.

Ochii tinerei sclipiră surprinși. Se uită la mîna lui Megan, apoi își îndreptă privirea spre fața ei și așteptă.

– Da?

– Nu e treaba mea, spuse Megan sperînd că făcea ce trebuie. Nu sînt sigură că va fi încîntat să-mi bag nasul unde nu-mi fierbe oala, dar aş putea discuta cu Nathan... cel puțin să aflu și

punctul lui de vedere. Am putea ajunge la un compromis. Gata, o făcuse. Și, din câte aflate astăzi despre Nathan, era sigură că nu va aprecia intervenția ei.

– Vorbești serios?

– Voi vedea ce pot să fac, răspunse ea prudentă. Dar fără promisiuni.

– Nu vreau să ai necazuri din cauza mea, spuse Tootie. Crezi probabil că-l cunoști, dar te înșeli. Îi place să conducă pe toată lumea. Se crede un fel de zeu atotputernic.

„Ce-i al meu e al meu“, îi spusese în prima zi când se întâlniseră pe pășune. Megan știa că se referise la pământ, dar fraza nu se aplica și la altceva? La fiul lui? Credea oare că iubirea însemna controlul absolut asupra persoanei iubite?

– Îmi place, spuse Nathan. Ție nu?

Megan îi zîmbi.

– Ba da, foarte mult. Stînd la chiuvetă, după ce terminaseră de mîncat, Megan era extrem de conștientă de imaginea pe care o reprezentau. Ea spăla vasele, el le ștergea. Cum ar fi făcut oricare alt cuplu.

Nathan își suflecăse mînelele cămășii albe. Nu purta cravată și își desfăcuse primii doi nasturi, bumbacul alb punîndu-i și mai mult în evidență pielea bronzată. Lumina din tavan îi scotea în re-

lief profilul. Spuma albă de săpun aterizînd cine știe cum pe brațele goale lucea pe părul moale diminuînd cumva forța mușchilor. Părul de pe piept era neted sau cîrlionțat? L-ar fi simțit moale sau țepos dacă l-ar fi atins cu vîrfurile degetelor... cu palma... cu obrazul? Privirea îi rătăci spre cămașa descheiată la gît. Încă un nasture și...

Nathan surprinse direcția privirii. Megan se uita în jos încercînd să se protejeze de zîmbetul atotștiutor, de ochii plini de subînțelesuri și vibrînd de pasiune. Îi luă farfuria din mînă. Degetele li se atînseră. Megan se înfioră fără să vrea.

Încercînd să alunge tensiunea creată între ei, îi povesti cum găsise pe cineva în oraș dispus să-i aranjeze bucătăria. După ce puseră farfuriile la locul lor, Nathan îi propuse:

– Hai să stăm un pic afară. Mi-ar plăcea să încerc leagănul pe care l-am văzut pe veranda din față.

Ecoul pașilor îi urmă pe coridorul lung pînă în hol.

– Lămpi cu gaz, spuse Nathan cînd trecură pe sub candelabrul mare din hol.

– Au fost instalate de străbunicul meu ca dar de nuntă pentru soția lui. Bunica îmi povestea că în tinerețe îi plăcea să le aprindă numai ca să le vadă arzînd.

– Stelele sînt mai frumoase. Împinse ușa și o

conduse pe Megan pe verandă. La capătul ei se afla un leagăn din scînduri scaldat în lumina argintie a lunii. Mi-au plăcut întotdeauna leagănele de pe verandă, spuse el în timp ce se așeza.

– E exact ca acela pe care mi-l amintesc din copilărie, doar că pe atunci aveam și tufe de glicină. Am reușit în sfîrșit să le plantez la loc.

– Glicina crește ca iarba, spuse el. Nici nu-ți imaginezi cît de repede. Primăvara viitoare vei avea deja o mulțime de tulpini cu flori. Își puse brațul pe umerii ei și o trase mai aproape. Megan i se ghemui la piept și își lăsă capul pe umărul lui. Nathan își coborî privirea. Megan avea ochii închiși. Pe neașteptate, cuprins de o nostalgie cum nu mai trăise demult, își dori ca lucrurile să fie altfel. Primăvara viitoare? Bănuia că pînă atunci va fi demult plecată.

Își dori să fi putut sta la nesfîrșit cu Megan alături, cu capul ei lăsat pe umărul lui. Simplu. Fără complicații. Oftă și puse leagănul în mișcare.

– Cînd ai pomenit astăzi de Tootie am fost puțin surprins, spuse el. E grozav că o ajuți să cîștige ceva bani ca să-și termine studiile. Economia fiind așa cum e, fermierii au probleme financiare, dar nu mi-am imaginat că familiei Richardson îi merge atît de rău. Îmi închipui cît trebuie să le fie de greu.

– Dan mi-a lăsat o sumă destul de mare,

spuse Megan. Ar fi mulțumit să știe că o ajut pe Tootie. E adorabilă, nu-i așa? Iată că i se oferea prilejul să discute despre Tootie și Pres. Nu voia să aducă vorba despre un subiect care ar fi putut provoca o ceartă, nu acum, cînd se simțea atît de plăcut, împăcată cu lumea.

– O puștoaică adorabilă.

– E atît de tînără, fu de acord Megan. Dar ai fi surprins de judecata ei matură. E vioaie și teribil de încrezătoare în forțele proprii. Îmi place compania ei.

– Te simți deja singură? Știusese că se va întîmpla așa. Nu va rezista nici pînă la toamnă.

Megan deschise ochii.

– Puțin, recunosc eu. Știu să e vina mea. Oamenii pe care i-am cunoscut sînt prietenoși, dar... Se opri.

– Dar ce? Întrebă el. Îți lipsesc luminile strălucitoare? Sau ambianța unui oraș mare?

Nu voia să creadă că din voce îi răzbea o undă de sarcasm. Atinseseră subiectul și cu alte ocazii, iar el păruse să înțeleagă. Dar poate se înșelase. Îl privi în ochi.

– Voiam să spun că uneori mi se întîmplă să mă simt singură. Atîta tot, replică ea și ridică din umeri.

✱ Gestul ei îl dezarmă complet. Un gest simplu, dar care îi merse la inimă. Se așteptase la o re-

plică usturătoare, nu la dorința de a lămuri o însinuare pe care n-ar fi avut nici un drept să o facă.

– Îmi pare rău, spuse el încet. N-am vrut să... Lăsă fraza în suspensie. Era destul de rău că spusese ce spusese; nu avea sens să complice situația printr-o minciună.

Oricât ar fi fost de orgolioasă și de independentă, știa foarte bine că se simțea singură în Virginia. Indiferent cât ar fi fost de puternică, singurătatea o făcea vulnerabilă. Avu nevoie de un efort surprinzător de mare pentru a-și potoli impulsul de a o strânge în brațe ca să-i audă bătăile inimii, de a da frâu liber dorinței de a-și zdrobi gura de a ei.

Megan îi acceptă scuzele în tăcere. Treaba lui ce credea. Ce importanță avea? O va ajuta poate să păstreze distanța între ei. Știa deja că i-ar fi fost foarte ușor să se îndrăgostească de Nathan.

– Ai cunoscut familia Richardson cât ai stat cu Naomi? Întrebă Nathan.

– Nu. Împinse piciorul ca leagănul să nu se oprească din mișcare. Credeam că ți-am povestit deja. I-am cunoscut prin intermediul lui Madeline.

Megan își ridică brusc capul de pe umărul lui Nathan și privi întinderea nemărginită a cerului nopții. El îi urmări privirea, apoi ochii îi reveniră spre fața ei. De ce se retrăsese de lângă el? Să fi

fost pentru că pomenise de mama ei? Discuțaseră și înainte despre Naomi, dar asta nu păruse să o deranjeze. Poate își amintise cât era de singură. Ochii goi și absența oricărei urme de zîmbet îi dădură o senzație de vinovăție. Era atât de frumoasă. O față ca a ei ar fi trebuit să zîmbească tot timpul.

– Megan?

Ea întoarse capul și văzu uimirea din ochii lui.

– Scuze. Mi-am amintit de săptămânile petrecute cu mama, dorindu-mi să fi fost cu totul altfel. Mai plăcute pentru ea.

– A suferit un accident vascular, spuse Nathan. Numai faptul că i-ai fost alături...

În lumina lunii Megan îi vedea ochii foarte limpede. Acum aveau o nuanță mult mai întunecată. Îi plăcea enorm cum își schimbau culoarea înregistrînd parcă întreaga gamă de emoții.

– Dumnezeu! exclamă ea simțindu-se dintr-o dată complet goală acum, că relevase atât de mult din simțămintele ei. Cum am ajuns pînă aici?

– Poți înnebuni tot gîndindu-te la cîte ai fi putut face. Ai fost aici cînd Naomi a avut nevoie de tine. E singurul lucru care contează.

Încercă să-i pună capul înapoi pe umăr și o simți tresărind. Îi luă mîinile strîngîndu-le într-ale lui. Ochii ei albaștri și reci îl fixau distanți.

– Nu. Îș strînse buzele moi cu o hotărîre ne-

așteptată. Își îndreptă umerii devenind rigidă.

– Nu încerca să fii înțelegător pentru că n-a fost așa cum crezi tu. Pînă s-a îmbolnăvit, mama a fost cea care m-a ajutat.

Privirea nu-i tremură, dar ochii exprimau o durere greu de îndurat. Nu-i plăcea să se destăinuie. Nu povestise nimănui ce simțise în acele săptămîni petrecute la căpățîiul mamei ei. Iar în timp ce vorbea, se întreba de ce îi spune toate astea lui Nathan. Își avea propriile lui probleme. Nu era cazul să-l împovăreze cu ale ei.

Conștientă de degetul lui mare care îi mîngîia dosul palmei se uită în jos la mîinile lor împreunate. Crezuse întotdeauna că avea mîini puternice, dar sub ale lui Nathan păreau mici, aproape fragile. Ale lui erau mari, aspre, puternice. Exact ca el. Degetele lui îi cuprinsesă palmele. „Nu-i sînt indiferentă, își zise ea. Ține sincer la mine. Și înțelege ce simt.”

Nathan își dădu seama dintr-o dată ce anume o adusese pe Megan în Virginia.

– Soțul tău... Ai venit după accident, nu-i așa?

Megan se sprijini de umărul lui.

– Pînă atunci, începu ea, nu m-am gîndit niciodată la Farmville ca la un cămin. Mama a vîndut casa din Richmond și s-a mutat aici imediat după moartea tatei. Eu eram ocupată de viața mea, cu Dan, de planurile noastre de viitor, și numai după

ce mama... Mda, mi-a trebuit ceva timp pînă să-mi dau seama că, indiferent unde ar locui o mamă, locul acela devine în mod invariabil căminul copiilor ei. E diferit de cel pe care îl faci pentru tine însuți, dar tot se cheamă „acasă”.

Nathan nu spuse nimic așteptînd ca ea să ducă la bun sfîrșit efortul deosebit prin care încerca să dea glas propriilor sentimente. Voia să o ajute. Voia să o ia în brațe, să o strîngă tare, să o facă să simtă tot ce simțea pentru ea în clipa de față, să o facă să simtă atît de mult, încît să nu mai rămîină loc pentru cuvinte.

– Nu sînt mîndră de felul cum m-am purtat după pierderea lui Dan, rosti ea în cele din urmă. Mi-a trebuit mult timp ca să mă împac cu moartea lui. Schiță un zîmbet trist. În ciuda celor treizeci și șase de ani, am avut nevoie de mama mea, iar ea mi-a fost alături. Eu n-am fost întotdeauna alături de ea și asta mă doare îngrozitor.

– Ești prea aspră cu tine însăși, spuse el. Megan, toți avem regrete, fie că le înfruntăm, fie că nu. Iar faptul că le înfrunți dovedește că ești o femeie puternică.

Se întoarse spre el acordîndu-i un zîmbet care-i mai alină durerea din piept.

– Adevărul e, rosti ea, că tu ești primul care m-ai făcut să văd cît mi-am neglijat mama.

– Dar niciodată n-am...

– Nu, știu. N-ai făcut-o în mod intenționat. S-a întâmplat în ziua când ne-am cunoscut pe pășune. Te-ai referit la mama ca la o bătrână singură.

Leagănul scîrfei când Nathan îl opri cu piciorul.

– Dumnezeu! Dacă m-aș fi gîndit măcar o clipă că...

– Știu. De atunci m-am gîndit mult la ce mi-ai spus și ai avut dreptate. Mama a avut prietenii ei, niște prieteni minunați, dar nu-și mai avea soțul. Iar cum fiica ei era atît de ocupată cu propria ei viață, n-a avut-o nici pe ea. Nu i-am oferit niciodată lucrul de care ar fi avut cea mai mare nevoie: o parte din timpul meu. Dar ea mi-a oferit acel ceva de care am avut mare nevoie cînd viața mi-a fost distrus: un cămin.

Cuvintele lui Megan îi răsuna în minte luînd amploare. Dar un tată? Căminul trebuia să fie locul unde se află tatăl, nu? Preston nu simțea așa. Ce făcea fiul lui cînd avea nevoie de un refugiu? De un cămin?

În tot timpul ăsta, Nathan simțise că fiul lui nu voia să stea acasă pentru că mama lui murise. Atunci de ce simțea Pres că era lipsit de un cămin? Ar fi vrut să știe ce-i trecea prin cap. Ar fi trebuit să știe!

– Te-am făcut să te simți prost, spuse Megan. N-ai venit la mine ca să mă ascuți cum îmi plîng de milă. Vinovăția poate fi molipsitoare.

– Vinovăție? Nu vezi ce ai făcut pentru mama ta? Întorcerea acasă în acel moment dureros din viață i-a oferit acel ceva deosebit. Știa că n-ai fi venit, dacă n-ai fi iubit-o foarte mult.

Megan strînse pumnul în palma lui.

– Mulțumesc.

– E adevărat. Iar asta mă face să o invidiez pe Naomi. Nu cred că fiul meu poate spune cu mîna pe inimă că îi sînt alături, chiar dacă îmi dau toată silința. Probabil că dragostea unei mame e diferită de cea a unui tată.

– Știi bine că n-ai dreptate, rosti ea punîndu-și mîna pe coapsa lui. Îți iubești fiul. Îi vrei binele. Nici o mamă n-ar putea dăruia sau dori altceva pentru copilul ei.

Nathan oftă întrebîndu-se care era secretul lui Megan. Cum de reușea să-i alunge, printr-o singură atingere și niște cuvinte simple, golul din suflet, umplîndu-l cu o căldură pe care nu o mai simțise de mult timp. Voia să o răsplătească pentru darul oferit. Dar mai mult decît orice altceva voia să o îmbrățișeze. Să o îmbrățișeze cu adevărat.

Nu. Voia să îi soarbă dulceața pînă ce setea i se va potoli, să cunoască măsura întreagă a pasiunii pînă cînd singurătatea care știa că îi chinuiește pe amîndoi, pînă cînd patima care zăcea ascunsă undeva în străfundurile lor se vor fi stins

de la sine. Voia să umple pustiul pe care i-l zărise în ochi, să o umple de o plăcere atât de mare, de desăvârșită, că ar fi țîșnit nestăpînită, revărsîndu-se asupra lor.

Împreună. La unison. Erau cuvinte al căror sens nu-l înțelesese niciodată. Cuvinte pe care nu le aprofundase pînă la Megan. Voia să cunoască deplinătatea pasiunii, tandrețea, lucruri pe care le bănuise doar în relația cu Sara.

Fuseseră atât de diferiți. Și, cu toate că îi unise o iubire profundă, trainică, nu trăiseră niciodată ceea ce considerase întotdeauna a fi contopirea, îmbinarea perfectă a trupurilor și sufletelor. Cu Megan era posibil, cel puțin așa credea.

– Am avut o zi bună, spuse Megan punînd capăt tăcerii care se instalase între ei.

– Îhî. O zi bună. Îi dădu la o parte părul de pe obraz.

Megan zîmbi.

– Chiar dacă ne-am certat de vreo două ori.

– Eu zic c-a fost scor egal. Îi zîmbi la rîndul lui și o strînse ușor de umeri.

Nathan se ridică de pe leagăn și se duse la marginea verandei. Trebuia să pună ceva distanță între ei. Se îndoia că vorbise altora despre sentimentele pe care i le destăinuisese lui.

Ce-ar fi crezut dacă ar fi știut că în tot timpul ăsta el nu se gîndise decît cum să și-o apropie

mai mult? Se răsuci spre ea, privind-o scăldată în lumina lunii. Cînd se ghemuise la pieptul lui fusese atât de încîntătoare, de... dulce.

Trupul i se încordă. Respirația i se accelără. Dacă mai stătea mult, nu va mai reuși să se stăpînească, iar prea repede și prea mult putea distruge încrederea care începea să se înfiripe între ei. Nu știa de ce încrederea era importantă, dar era.

Privirea intensă din ochii lui o făcu pe Megan să roșească.

– Ziua de astăzi a fost mai mult decît bună. Se ridică și făcu un pas spre el... apoi încă unul. Se afla atât de aproape, că l-ar fi putut atinge cu mîna. Se opri. A fost deosebită. Îți mulțumesc că m-ai dus la tîrgul de vite și că ai luat cina cu mine. Și pentru conversație, adăugă ea cu un zîmbet timid. Probabil că de acum încolo vei aprecia mai mult vocabularul limitat al lui Rocket.

Nathan îi mîngîie ușor obrazul. Buzele ei se despărțiră. Privirea lui rătăci spre vîrfurile trandafirilor la limbii, iar respirația îi deveni neregulată.

– Trebuie să plec acasă. Ne vedem mai tîrziu, bine?

În ochii ei se citea o întrebare, dar nu o rosti cu voce tare.

– Cum să nu? răspunse ea atât de încet, c-ar fi putut fi adierea vîntului de primăvară.

Nathan făcu un pas. Brațele li se atinseră, iar Megan se înfioră. Se întoarse spre ea. Megan așteaptă.

– Ai grijă să încui ușile, spuse el. Nu-mi place că te las singură noaptea.

– Și tu ești singur... în casa ta, vreau să spun. Nathan rîse.

– Eu îl am pe Rocket.

– Noapte bună, spuse Megan și îți mulțumesc încă o dată.

Megan se întoarse, intră în casă și închise ușa în spatele ei. Zîmbi de parcă ar fi aflat un mare secret. Cine nu-l considera pe Nathan un bărbat blînd și iubitor nu știa ce știa ea. Apoi zîmbetul îi pieri. Cînd avea de gînd să o sărute?

Să o sărute?

În jurul ei nu mai mișcă nimic. Atmosfera încremenită o făcu să înțeleagă că, indiferent la cîte riscuri s-ar fi expus, era ferm hotărîtă să afle cum era să fii sărutată de Nathan Kinkaid.

CAPITOLUL 6

– Te ascult, Megan.

Își dori ca Nathan să nu se fi oprit pe la ea în drum spre casă. Își zise că era un moment la fel de bun ca oricare altul pentru abordarea celor două probleme care nu-i vor fi pe plac. Prima era o necesitate; a doua o obligație.

– Păi... e vorba de pășunea ta... a mea, de fapt.

Nathan vîrî mîna în buzunarul de la spate al pantalonilor. Bucata de hîrtie pe care o scoase fusese împăturită și despăturită de atîtea ori, că devenise aproape o zdreanță. O aruncă pe masa din bucătărie.

– Ce vrea să fie? întrebă Megan.

– Ai vorbit cu avocatul tău, nu-i așa?

– Da, zise ea desfăcînd hîrtia. Jack spune că documentul e redactat foarte limpede. Mi-a mai spus că dacă ai totuși un act semnat de mama prin care se obligă să-ți vîndă pășunea, atunci

pretențiile tale asupra acelei porțiuni de teren sînt perfect întemeiate. Se uită la bucata de hîrtie din fața ei. Era așa cum îi declarase Nathan. O porți de mult la tine?

El se mulțumi să dea din cap.

– Atunci de ce nu mi-ai dat-o pînă acum?

– Nu merită să ne certăm din cauza pășunii.

Își dădea seama ce spunea?

– Dar pămîntul înseamnă atît de mult pentru tine!... Nathan, ai darul să mă lași cu gura căscată.

– Vorbesc serios. Nu vreau ca pășunea să intervină între noi. Nu merită.

– E a ta, rosti ea, așa e cîstit. Jack mi-a spus cifra la care s-ar ridica terenul. Studie documentul. Se pare că i-ai plătit mamei o sumă mai mare decît valoarea reală. Aș vrea să-ți retragi banii din cont.

– Sînt ai tăi, spuse el. Am făcut o înțelegere cu Naomi, iar eu îmi respect cuvîntul dat.

– Dar eu nu sînt Naomi și mă pricep ceva mai bine la afaceri. Habar nu avea la ce sumă se ridica pășunea, zise ea zîbind. Acum, că e pămîntul tău, vom face un compromis, iar tu vei plăti taxele pe tot anul ăsta.

– Mai ai și altceva pe suflet, nu-i așa?

Să fi fost chiar atît de vizibil?

– Da.

– Sînt numai ochi și urechi, rosti el zîbindu-i încurajator.

– E vorba de Tootie și Pres.

– Ce-i cu ei?

Megan nu mai văzuse niciodată un zîmbet pierind cu atîta repeziciune sau o atitudine trecînd atît de rapid de la nonșalanță la supărare.

– Știu că nu ești de acord cu legătura, începuse ea, dar mai știu că fiecare își are versiunea lui. Am auzit-o pe a lui Tootie și i-am promis că o voi asculta și pe a ta.

– Nu te vād ca pe o intrigantă, replică el alene, studiind-o cu o privire plină de curiozitate.

– Nici nu mă gîndesc să-mi bag nasul unde nu-mi fierbe oala. M-am gîndit doar că fiind străină de problemă aș putea da dovadă de mai multă obiectivitate și...

– Și ce? O sfredeli aspru cu privirea. Ți-am spus că relația cu fiul meu trece printr-un moment ceva mai dificil. Și cred că am specificat că problema o vom rezolva singuri.

– Dar...

– Dar nimic, Megan. Nimic! Am motive întemeiate să-l împiedic pe Preston să-și distrugă viața, poate chiar și pe a lui Tootie. Îl iubesc. Știu ce fac. Așa că nu te băga.

– Cum de poți spune că-și distruge viața? Știu că e tînăr, dar e îndrăgostit...

– Îndrăgostit!

După felul cum scupă cuvîntul, Megan avu senzația că-i smulge din inimă ceva extrem de prețios.

– Da, îndrăgostit. Ochii îi scăpărară furioși. Iar dacă nu e vorba decît de o dragoste trecătoare, atunci chiar vei distruge viața lui Preston și pe a lui Tootie. Vei ajunge să-i împingi unul în brațele celuilalt. Vocea îi crescă în intensitate. Și va fi mai rău, spuse ea făcîndu-i cu degetul, pentru că nu vei fi singurul care va trebui să trăiască greșeala comisă.

Nathan îi apucă mîna cînd mai flutura în aer. O trase spre el cu o forță care nu o luă deloc prin surprindere.

– Nu te certa cu mine, Megan.

Vocea avea un timbru gutural. Și fără nici un avertisment își lăsă gura peste a ei. Buzele li se uniră fierbinți căutîndu-se cu disperare. O zdrobi la piept continuînd să-i țină mîna.

Îi inhală respirația îndesîndu-și limba în gura ei, iar Megan se pierdu. Pasiunea pulsă în ei înălțîndu-se precum un val uriaș. Megan îi cuprinse ceafa și îl trase aproape. Îl voia însă și mai aproape.

Gura lui era dură, prădalnică, luînd tot ce-i oferea. Îi simți bărbăția și avu senzația că va exploda. „Nu e destul, își zise ea prin ceața amețitoare a

dorinței. Nici pe departe.”

Nathan puse capăt sărutului, prea brusc pentru gustul ei și își frecă degetul mare de bărbia ei. Mîna îi tremura. Vocea îi era vibrantă, sugrumată de o emoție profundă, stăpînită cu greu.

– Nordisto, ne pierdem controlul și sîntem dați dracului!

Controlul. Da, situația nu trebuia să scape de sub control.

– Florile, murmură ea auzind freamătul din propria-i voce. Arătă spre florile aduse de el. Nu le-am pus în apă. El nu se opuse efortului ei slab de a se desface din brațele lui.

Curenții de înaltă tensiune încă mai vibrau între ei. Nu era pregătită să se gîndească la dorința și nevoia care i se instauraseră în trup, senzații care o împiedicau să gîndească limpede.

– E în regulă, spuse el luînd-o de umeri. Vreau să te iau din nou în brațe, dar nu o voi face. Cînd vom ajunge să fim împreună vom fi precum focul care se hrănește cu propriile flăcări. Mîinile încă îi mai tremurau. Data viitoare nu vor mai fi stinse. Dar deocamdată nu ești pregătită. Și există un singur lucru mai cumplit decît a te pierde înainte să fii a mea: să fac dragoste cu tine, apoi să-ți zăresc regretul din ochi.

O înțelegea... mai bine ca oricine altcineva. Își mușcă buza.

– Îmi pare rău că am intervenit în problema legată de Preston și Tootie.

– E un punct sensibil. Îmi pare rău că m-am enervat.

Megan dădu din cap și reveni la chiuveta unde lăsase florile. Nathan o urmă, se postă în spatele ei și își frecă bărbia de creștetul capului ei.

– M-am înfuriat că îți pleci urechea la ce spune Tootie, apoi încerci să-mi explici ce să fac cu fiul meu. Nu știi ce simt și cât mă doare. Se chinuia să găsească vorbele potrivite.

Nathan nu avea de gând să-i explice nimic, dar ezita să-i spună direct că nu e treaba ei. Și nu voia să-i spună nici că era un bărbat pe care nu-l putea controla.

Explicațiile vor veni mai târziu; iar partea cealaltă va trebui să o descopere de una singură.

– Hai să nu mai vorbim despre asta, spuse Megan. Nu voia să înceapă o nouă ceartă. Nu voia să-i spună că era încăpăținat și că, dacă nu va face compromisuri, îl va pierde pe Preston pentru totdeauna. Poate o va afla singur.

Nathan o urmări punând florile în vază.

– Trebuie să plec. Îi luă mîna. Condu-mă pînă la ușă.

Odată ajunși la intrare, îi duse mîna la gură, iar Megan fu străbătută de un nou frison. De spaimă, de surpriză sau poate de o revelație neaștep-

ată, nu-și dădea seama.

Efectul pe care îl avea asupra lui îl speria de moarte. Pasiunea aprinsă rapid de cea mai înfimă atingere îl luă cu totul prin surprindere. Cînd o sărutase, senzațiile trăite îl năuciseră complet.

Megan Ashwood era o femeie din cap pînă în picioare, prea tentantă ca să-i poată rezista. La naiba cu consecințele, o dorea, chiar dacă numai pentru o oră, o săptămînă, sau indiferent cît va fi aici înainte să fugă înapoi la oraș! Va face față la orice se va întîmpla după plecarea ei.

– Megan?

– Da?

Se întoarse. Soarele cobora la orizont cotropind cerul cu o strălucire de un roșu-aprins. În ciuda norilor, energia și căldura păreau să radieze la fel de puternic.

– Îți taie răsuflarea, nu-i așa?

– Da. Megan îl aprobă printr-o înclinare a capului.

– Va fi la fel cînd voi face dragoste cu tine.

Pata albastră care reprezenta camioneta lui Nathan dispăru pe după creasta dealului. Soarele cobora rapid la apus trăgînd în urma lui rămășițele de strălucire roșiatică.

Megan îl vedea pe Nathan cu ochiul minții parcîndu-și mașina pe alee, urcînd treptele, traver-

sînd veranda, mîngîindu-l pe Rocket.

Cuvintele rostite la despărțire îi răsunau și acum în minte. „Cînd voi face dragoste cu tine. Cînd... voi... face.... dragoste... cu tine. Cînd voi face dragoste cu tine...”

Se duse în dormitor și formă numărul din Manhattan al celei mai bune prietene. Barbra era o femeie cu capul pe umeri. Dacă nu va reuși să o trezească la realitate, va reuși poate soțul ei. Jack fusese partenerul lui Dan și rămăsese cel mai drag prieten.

Dan. Dan o iubise, o înțelesese. Ce păcat că... Dar nu-l mai avea alături. Și nu-l va mai avea niciodată. Dacă ar fi fost aici nu s-ar fi zbatut în hățișul unor emoții și senzații pe care nu le mai cunoscuse pînă acum și pe care nu și le imaginase nici în cele mai îndrăznețe fantezii.

Se purtase ca o dezvățată în brațele lui Nathan, fără să se rușineze de faptul că trupul îi cerșea mai mult. Se scursese prea mult timp de cînd făcuse dragoste cu un bărbat. Actul în sine îi lipsise, dar și căldura, senzația că aparține cuiva, nevoia de a împărți plăcerile vieții.

Dar Nathan însemna pentru ea ceva mai mult decît un trup după care să tînjească fără jenă. Însemna atît de mult. Iar propria ei atitudine o contraria, o tulbura, și da, o înspăimînta.

Termină de format numărul de telefon.

– Da?

– Eu sînt.

– S-a întîmplat ceva? Întrebă Barbra neliniștită.

– Numai dacă tu și Jack nu vă pregătiți să plecați undeva. În cazul ăsta am sunat într-un moment nepotrivit.

– Draga mea, Jack e frînt de oboseală. E în mijlocul unor tranzacții cu niște grupări democratice. Și știi cum se complică lucrurile, mai ales dacă e anul alegerilor. Acum face baie, iar eu îmi fac unghiile.

– Aha.

– S-ar putea să ieșim ceva mai tîrziu, sporovăi Barbra mai departe. Dar ne vom culca devreme. Vineri e o petrecere mare, adunare de fonduri pentru tinerele speranțe din New York, și trebuie să fim prezenți...

– Barbra!

– Ce? Dumnezeu, draga mea, îmi pare foarte rău! Ceva s-a întîmplat într-adevăr, nu-i așa?

– Nu chiar, spuse Megan, deși începea să înțeleagă că se afla într-un fel de zonă crepusculară. Își dădea seama pentru prima oară cît de aiurită trebuie să le fi părut prietenilor ei ideea de a se muta în Farmville. Le ascultase argumentele, dar pînă în prezent nu fuseseră decît cuvinte goale. Viața ei din Virginia era atît de diferită de

cea din Manhattan, că s-ar fi putut la fel de bine să se afle pe o insulă pe o altă planetă.

– Ce vrei să spui? Întrebă Barbra. Megan, nu-ți stă în fire să fii atât de evazivă. Vorbește.

Megan se hotărî să riște:

– Ce ai spune dacă ai afla că am cunoscut pe cineva?

– Aș spune că era și timpul. Te referi la un bărbat, nu?

„Oh, își zise Megan în gând, și ce mai bărbat!”

– Nu-l cunosc foarte bine. Nu, nu e tocmai adevărat. Îl cunosc, dar...

Barbra îi veni în ajutor rostind pe un ton glumeț:

– Îl cunoști în sensul biblic, dar nu în cel social. Da?

– Nu. Credeam că mă cunoști mai bine.

– Megan, ești o femeie inteligentă, rafinată. Sînt convinsă că nu-ți trebuie aprobarea mea ca să ai o mică aventură. Scumpa mea, nu știu pe cineva mai îndreptățit să-și repună în funcție libidoul. Bine, acum vorbește-mi despre el.

– Barbra, nu mă lua peste picior. E vorba de sentimentele mele... mă cam dau peste cap.

– Vrei să spui că... Bineînțeles că asta vrei să spui! Ascultă, Megan, și te rog să nu te superi. Știi că eu și Jack te iubim foarte mult, iar de la accidentul lui Dan ne-am făcut griji pentru tine. Viața e

făcută să fie trăită. Gata cu suferința! De cîte ori să-ți spun că Dan ar fi fost ultima persoană care să dorească să nu te bucuri de viață, să n-o trăiești din plin.

– Oh, Barbra...

– De cît timp îl cunoști pe tipul ăsta?

– De vreo două luni.

– Hm, poate n-ar strica să ne faci o scurtă vizită. Ce zici? Trebuie să mă uit bine la tine ca să-mi dau seama ce e de făcut. Ultima oară...

– Nu-mi aminti de ultima oară. Megan nu voia să se gîndească la ultima ei vizită. Barbra avea darul de a spune lucrurilor pe nume și nu-i făcuse nici o plăcere să audă că arăta ca o gîscă plouată.

Barbra nu înțelesese niciodată relația dintre ea și Dan. Avea o căsnicie fericită și își iubea soțul. Dar la fel ca restul lumii nici unul din ei nu înțelesese cum de ea și Dan fuseseră de nedespărțit.

– Vei veni? insistă Barbra. Săptămîna trecută l-am întîlnit cu totul întîmplător pe Sledge Moran la *Sardi's* și a întrebato de tine. N-ar strica să te întîlnești cu o parte din vechii prieteni...

– Lucrează încă la bursă?

Barbra chițoti.

– Firește. Am păstrat pentru tine exemplarul din *Forbes* în care apare pe copertă ca agentul de

bursă al anului. Nu te-a iertat niciodată că l-ai întrecut apărînd pe coperta revistei înaintea lui.

Megan oftă.

– S-a petrecut acum un secol. Înainte să mă mărit cu Dan.

– Pentru Sledge e ca și cum ar fi fost ieri! Știi cît e de încrezut! Un rechin de pe Wall Street nu uită ușor că a fost întrecut de o femeie, mai ales de una tînără și frumoasă. Draga mea, ai ajuns o legendă.

– Știu ce încerci să faci și n-o să-ți meargă. Nu mă voi întoarce la genul acela de viață. A trecut prea mult timp. Mi-am ieșit din mînă. Iar cînd am ținut locul lui Haskel mi-am dat seama că mi-am pierdut toate contactele din lumea bursei.

– Să ajuți un prieten nu e același lucru cu a lucra pe cont propriu, zise Barbra. Cum Megan nu făcu nici un comentariu, întrebă din nou: la spune, vii sau nu să ne faci o vizită?

– Mă mai gîndesc.

O jumătate de oră mai tîrziu, puse receptorul înapoi în furcă după ce vorbise și cu Jack, promițînd că se va gîndi serios la propunerea soției lui.

Făcu un duș, bău uin pahar cu vin la cina foarte frugală și petrecu un timp neobișnuit de lung pregătindu-se de culcare, apoi încercă să adoarmă. Dar somnul o ocoli cu aceeași perseve-

rență ca și hotărîrea în privința lui Nathan.

Barbra îi spusese cam același lucru. „De cît timp îl cunoști pe tipul ăsta?” Ce știa de fapt despre Nathan? Știa ce-i spusese alții. Dar majoritatea celor care își dăduseră părerea nu-l aveau la inimă.

Ned Price simțise că e de datoria lui să o prevină în legătură cu Nathan, îl făcuse avar, retras, ba și meschin. Tootie susținea că-l urăște. Propriul lui fiu plecase de acasă.

Iar dacă Nathan va avea vreodată nevoie de referințe bune, nici o șansă să le primească de la Madelaine.

Singura persoană care părea să-l placă, sau cel puțin să-l vrea, era Jenny West, dar atît Madelaine, cît și Tootie pretindeau că-l voia numai pentru bani.

Nathan nu avea prea mulți admiratori, dar probabil că în viața fiecăruia existau oameni de genul lui Sledge Moran.

Apoi erau lucrurile pe care le descoperise singură. În ce o privea erau cele care contau cel mai mult. Nathan nu i se păruse avar în problema pășunii. Îi spusese chiar că nu era atît de importantă, încît să merite să se certe din cauza ei. Retras? Meschin? Rîse cu voce tare. Poate puțin din amîndouă, dar în doze sănătoase.

Se ridică în pat și își aranjă perna. Cerul nopții

strălucea limpede prin fereastră. Se întinse la loc și zîmbi. Își atinse buzele cu vîrfurile degetelor. Nu exista nici o îndoială, Nathan Kinkaid se pricepea să sărute.

Doar că era vorba de ceva mai mult, iar acest ceva mai mult o neliniște. Vorbise serios cînd îi spusese Barbrei că nu voia o simplă aventură. Dar nu voia nici ceva de durată – cu Nathan sau cu oricine altcineva. Pierderea lui Dan aproape o distrusese. Nu se va mai lăsa atrasă din nou în aceeași vîltoare. Totul se reducea la o simplă întrebare. Ce voia de fapt de la Nathan?

Nu știa. Pur și simplu nu știa!

Cînd reuși în sfîrșit să adoarmă, cerul se lumina deja de primele raze ale dimineții.

CAPITOLUL 7

– M-a obligat să urc în dormitor, mormăi Tootie plină pînă la coate de faină.

– Cine a îndrăznit așa ceva? Megan se uită mai întâi la Tootie apoi la ceas. Dormise mai toată ziua.

– Nathan Kinkaid, replică Tootie furioasă. A trecut pe aici imediat după venirea mea și cînd l-am informat că dormi mi-a spus că ar fi trebuit să te trezești demult și să mă duc să văd ce faci. l-am spus că n-am obiceiul să mă furișez în dormitoarele oamenilor, dar a țipat la mine. A zis că poate ți s-a întîmplat ceva sau ești bolnavă.

– Tootie, sînt sigură că Nathan n-a strigat la tine.

Nathan își făcuse griji pentru ea!

– A mîrîit. E același lucru. Am încercat să nu te trezesc. l-am spus că după părerea mea n-ai nimic, iar el a zis da, așa i se pare și lui. Sinceră să fiu, afirmația lui m-a cam luat prin surprindere.

Nu mă așteptam la așa ceva din partea lui. Își șterse mîinile de blugi. E pentru prima oară că-l aud vorbind ca un om normal.

– Toată ești plină de făină, spuse Megan spe-rînd ca Tootie să nu observe roșeața din obraji. Va trebui să-ți cumpăr un șorț dacă ai de gînd să-mi transformi bucătăria în brutărie.

– M-am gîndit să pregătesc niște cornulețe și să le pun în congelator. Îți place, nu-i așa?

– Îmi place să fiu cu el.

Tootie nu-și ridică privirea de la aluatul pe care îl frămînta de zor.

– Mi se pare un om bun. Afirmăția o făcu pe Tootie să ridice o sprînceană. E un bărbat cinstit, continuă Megan. Muncește mult, își vede de treburile sale și...

Știa că tot ce spune e adevărat, dar lucrurile astea aveau vreo importanță pentru cineva de vîrsta lui Tootie? Făcea o analiză detaliată a caracterului lui Nathan și știa că nu asta voia Tootie să audă.

– Mă face să mă simt bine, adăugă ea simplu.

Tootie se întoarse spre ea aruncîndu-i o privire plină de scepticism.

– Îl vedem diferit, spuse Megan știind că dacă va spune mai mult Tootie nu-i va mai trece pragul.

– O faceți?

– Poftim? rîse Megan. Nu, nu repeta întreba-

rea. O trase ușor de coadă. Ai destul aluat ca să coci cornulețe pînă după-amiază. Iar eu mai am cîteva lucruri de rezolvat.

Trei zile mai tîrziu, Megan coborî să răspundă la telefon. Se urcase pe scară ca să măsoare ferestrele din biblioteca bunicului.

– Am uitat să mă uit la ceas, spuse Nathan în receptor. Nu te-am trezit cumva?

– Lasă bancurile, zise ea conștientă de surescitarea pe care i-o trezea timbrul vocii lui. Știu că ai trecut pe aici în urmă cu cîteva zile pe cînd eram în pat. Am dormit foarte greu, nimic mai mult.

– Nu te superi că am trimis-o pe Tootie să vadă cum te simți, nu-i așa? Mi-ai spus că ești o persoană matinală. Mi-am făcut griji.

Megan îl văzu cu ochii minții la celălalt capăt al firului.

– Nathan?

– Da?

– Și eu îmi fac griji pentru tine.

– Poftim?

Megan izbucni în rîs.

– Nu mai fi atît de surprins. Sau să fie panică? Nu sînt o intrigantă, Nathan. Nu mă gîndesc la nimic din ce te-ar putea ține treaz.

– Nu contează ce gîndești, nordisto. Numai să

mă ai în minte. Vocea îi era o șoaptă răgușită trimițându-i fiori prin tot trupul.

– În ce te privește se pare că nu prea am de ales.

Nathan rămase tăcut.

– Încerc să-mi amintesc ce voiam să-ți spun. Apoi rîse. La naiba, Megan! E mai bine să fiu cinstit. Mi-e dor de tine. Mi-e atît de dor, că sînt dispus să pregătesc singur cina, dacă ești dispusă să o iei cu mine.

Îi era dor de ea!

– Tootie a pregătit niște aluat pentru cornulețe și l-a pus în congelator. Vrei să-l aduc?

– Păstrează cornulețele pentru altă ocazie. Cînd invit o femeie la cină, singurul lucru la care mă aștept din partea ei e să spele vasele.

Lui Megan nu-i plăcu imaginea unei alte femei stînd lîngă Nathan și spălînd vasele.

– Serios?

– Vin să te iau la șapte, dacă n-ai nimic împotriva.

Megan zîmbi punînd receptorul înapoi în furcă. Care alt bărbat ar invita o femeie la cină, ca apoi să o plimbe cu Lucky Lucy? Inima îi făcu o mică tumbă de fericire.

La șase treizeci era deja îmbrăcată și îl aștepta pe leagănul de pe verandă. Telefonul sună, iar Megan fugi să răspundă. În secunda în care

auzi vocea lui Nathan, știu imediat că nu era în regulă ceva.

– Rocket a fost mușcat de un șarpe, spuse Nathan. Acum sînt la veterinar și va trebui să stau cu el pînă se va simți destul de bine să-l duc acasă. Nu știu cît va dura, dar nu-l pot lăsa singur aici. A primit niște tranchilizante și acum doarme. Dar o să fie mort de frică dacă se trezește cumva în mijlocul nopții și nu știe unde se află. Nu e un cîine prea curajos. Îmi pare foarte rău că trebuie să amînăm cina, dar nu am de ales.

Normal că nu avea de ales. Își iubea prea mult cîinele. Și tocmai de aceea trebuia să se ducă acasă la el și să-l aștepte. Nu-l putea lăsa singur cu Rocket făcîndu-și griji pe stomacul gol.

– La naiba, potaie! spuse Nathan așezîndu-l pe Rocket deasupra pernei umplute cu rumeguș de cedru. Ce te-a apucat să te joci cu un șarpe?

Rocket scînci ușor, de parcă ar fi recunoscut vocea stăpînului în ciuda stării de semiconștiență.

– E în regulă. Sînt aici. Ne place să ne băgăm nasul peste tot. Iar dacă unul din noi ajunge să fie mușcat de un șarpe, celălalt va trebui să se ocupe de el, nu-i așa?

Megan se opri în prag sprijinindu-și de șold termosul cu mîncare. Nathan se afla cu spatele la ea, iar Megan fu cît pe ce să scape coșul, încer-

cînd să-și ștergă o lacrimă cu dosul palmei. Ori-ce fiu se putea considera norocos să aibă ca tată un bărbat capabil să țină atît de mult la cîinele său. Iar o femeie... Nathan se răsuci brusc.

– Megan?

Un zîmbet îi transformă complet trăsăturile, iar ochii îi scînteiară de plăcere. O mai văzuse și altă dată în blugi, dar asta nu diminuează cu nimic admirația pentru felul cum Dumnezeu o asamblase pe femeia din fața lui. Dar era ceva mai mult decît înfățișarea ei. Era vorba de ce-l făcea să simtă. Nu va uita niciodată simțămintele trăite acum cînd privise prin cameră și o zărise stînd în prag, de parcă locul ei ar fi fost aici.

– Doamne, ce bine îmi pare să te văd!

– Nu știu dacă am picat sau nu într-un moment potrivit, spuse ea măgulită de întîmpinarea plină de entuziasm. Bănuiesc că ai sosit abia acum.

Dînd din cap, Nathan se uită la termosul cu mîncare.

– Dacă e ce cred eu, atunci ai nimerit la țanc.

Traversînd încăperea spre locul unde zăcea Rocket culcat pe perna lui, Megan se lăsă pe vine și îl privi înduioșată.

– Cum se simte?

– Ceva mai bine. Veterinarul m-a prevenit că n-a scăpat încă de pericol, dar își va reveni.

Megan își trecu cu blîndețe palma peste spatele lui Rocket.

– Cîinele tău știe cît de mult e iubit și va lupta să rămînă alături de stăpîn.

Nathan se lăsă și el pe vine. Cînd se uită la Megan, în ochi îi luciră mii de luminițe aurii. Se ridică trăgînd-o și pe ea în picioare. Cu mîinile în jurul taliei o trase mai aproape sprijinindu-și bărbia de creștetul capului. Brațele ei se strecurară la spatele lui și îl auzi oftînd.

– Știi ce bine e că te am aici cu mine? Întrebă el încet.

– Știam că vei fi necăjit din cauza lui Rocket, replică ea. Și m-am temut să nu mori cumva de foame.

– Oh, Megan, spuse el strîngînd-o ceva mai tare. N-am știut pînă de curînd cît de înfometat poate fi un bărbat.

Frecîndu-și bărbia de capul ei legănă trupurile lor cu o grație senzuală. Din pieptul lipit de sînii ei urcă un mic hohot de rîs. Megan îl îmbrățișă mai strîns.

– Necazul e, continuă el, că nu cred să ai în termosul ăla nimic din ce mi-ar putea satisface apetitul.

Panica apărură în aceeași clipă cu valul de dorință. Megan se mîndrea cu faptul că știuse întotdeauna cînd să se retragă. Nathan era obosit,

îngrijorat pentru sănătatea cînelui și avea nevoie să mănînce ceva, altfel și-ar fi dat deja seama că se aflau pe marginea prăpastiei. Sînii îi tremurau, arsura din stomac refuza să dispară, iar legănarea ritmică era cea mai erotică senzație pe care o trăise vreodată. Megan se retrase din brațele lui bucuroasă că nu încercase să o rețină.

– Voi pune masa, dacă îmi arăți unde sînt faruriile și tacîmurile.

Deși buzele i se răsfrîuseră într-un mic zîmbet, Nathan își duse mîna la frunte. Închise ochii; apoi îi deschise clipind de mai multe ori și se sprijini cu spatele de ușa bucătăriei.

– Ești extenuat, constată Megan încruntîndu-se.

– Imediat după ce am discutat cu tine o patrulă a poliției m-a sunat anunțîndu-mă că aseară unul din tauri a rupt gardul care împrejmuia pășunea, iar vreo douăzeci de vaci au hotărît că iarba de dincolo e mai bună. Cinci sau șase se plimbau tacticoase pe autostrada care trece pe acolo, așa că mi-am petrecut cea mai mare parte a dimineții chinuindu-mă să le aduc înapoi în țarc și să repar gardul. Apoi...

– Adevărul e, spuse Megan, că n-ar trebui să fii aici. Începu să scoată caserolele din termosul cu mîncare.

– Draga mea, mă bucur că ești aici.

– Dar nu mă așteptai.

El zîmbi bine dispus.

– Nu mă așteptam nici la prima bicicletă pe care am primit-o de Crăciun, iar bicicleta aceea e singurul motiv pentru care încă mai cred în Moș Crăciun.

Zîmbetul lui inocent o dezarmă, transformîndu-i membrele în ceară topită. Simți o arsură în gît. Nathan își vîrî degetele mari în buzunarele pantalonilor kaki întinzînd materialul tare. Postura îi era deja familiară. O văzuse pentru prima oară în ziua cînd se întîlniseră pe pășune. Iar atunci se gîndise exact la același lucru. Roși fără voia ei.

– Ar trebui să las mîncarea și să trec mîine să văd ce face Rocket.

– Megan, încetează. Zîmbetul făcea aluzie la o senzualitate aflată sub un control strict. Vreau să știi adevărul. Cînd te-am văzut în prag am crezut că Rocket a nimerit în Paradis și m-a luat cu el.

Întinse mîna spre ea. Megan se clătină spre el chiar în timp ce afară se auzi bubuitul unui tunet, apoi un ropot le atrase imediat atenția. Picăturile de ploaie izbiră în plin fereastra bucătăriei, iar o rafală de vînt deschise ușa. Nathan se grăbi să o închidă.

– O mică furtună de vară, spuse el. Nu va dura mult. Dispar la fel de repede pe cît apar.

– Nu uita să încui ușa, zise Megan.

– Puțini sînt cei care ar risca să mi se furișeze

În casă, spuse Nathan. E unul din avantajele de a fi considerat ticălosul oraşului. Traversă încăpearea cu paşi mari şi îşi puse braţele în jurul ei. Megan se înfioră. Nathan o trase mai aproape. Avea nevoie de căldura ei. Dar tu ai intrat fără nici o ezitare, nu-i așa? Îți place să trăiești periculos?

Megan își ridică mâinile, pe fața ei aşternându-se un zîmbet nevinovat.

– Ești chiar atât de rău?

– E opinia celor mai mulți locuitori ai oraşului.

– Nathan, eu nu fac parte dintre ei, așa că nu te mai preface. Măsură distanța dintre gura ei și a lui. Dacă s-ar fi înălțat pe vîrfurile picioarelor...

– Nu, spuse el încercînd să vadă dincolo de orizontul albastru al ochilor ei. Tu nu faci parte dintre ei.

Megan tremură sub privirea lui intensă, iscoditoare. Ce spera să găsească la ea? Se întreba ce-i atrăgea unul spre celălalt. Sau senzațiile cu totul necunoscute îi aparțineau doar ei?

Inima lui Nathan bătea într-un ritm alert. Își plimbă mâinile în sus și în jos pe spatele ei, apoi o apăsă de trupul lui. Inima ei făcu un mic salt și știu că trebuia să pună distanță între ei.

– Uneori, spuse ea, îmi trebuie ceva timp ca să realizez adevărul despre propria-mi persoană. Dar recunosc oricînd un om bun, Nathan Kinkaid. Zîmbi văzîndu-i expresia stupefiată. Nu-ți fie teamă.

Se dezlipi din brațele lui. Promit să nu dezvălui nimănui secretul tău.

În timpul cinei cînd nu se uita la ea Nathan îl supraveghea pe Rocket.

– Veterinarul a curățat mușcătura? Întrebă Megan.

– Veninul s-a răspîndit deja. I-a făcut niște injecții cu antihistamină, sterioizi și adrenalină plus o doză masivă de antibiotice. Mușcătura unui șarpe este un lucru serios, spuse el. Cam nouăzeci la sută din otravă e histamină; dar mai conține și alte substanțe toxice și nimeni nu știe cu siguranță ce anume pot distruge, așa că doctorii folosesc un spectru larg de antibiotice.

– Bucură-te că ai ajuns la timp.

Nathan privi cîinele bătrîn și cam fricos.

– Vance a vrut să-l țină peste noapte, dar nu l-am putut lăsa acolo. Am vrut să fiu sigur că se va simți în siguranță imediat ce se va trezi.

Megan își aminti de prima zi cînd se întîlnise cu Nathan. Se împiedicase, iar el o ridicase de la pămînt. Din punct de vedere fizic se simțise în siguranță. Din punct de vedere fizic, Nathan o făcea să simtă o mulțime de lucruri, dar în ce privește partea sentimentală sesiza un mare pericol. Cu Nathan avusese încă de la început senzația că plutea la voia întîmplării pe aripile unui vultur. Ce va fi după ce vulturul va ateriza?

– Vrei niște plăcintă? Fără să mai aștepte un răspuns, puse o lingură mare cu frișcă deasupra unei bucăți de plăcintă și o împinse spre farfuria lui.

Mîncară desertul discutînd despre nimicuri. Pînă ce Nathan ajunsese să devoreze a doua bucată de plăcintă, Megan aflase deja o mulțime de lucruri. La fel ca ea vota un candidat, nu o grupare politică. La fel ca Henry James credea că bogăția unui om consta în pămîntul pe care îl deținea. Îi plăcea muzica clasică, la fel de mult ca ei, și fu mai mult șocat decît surprins auzind că avea o slăbiciune pentru muzica country.

– Muzica rap e singurul gen după care nu mă dau în vînt, recunosc eu.

– Preston zice că e un mod excelent de comunicare, rosti Nathan. Cînd am încercat să-mi exprim punctul de vedere, am ajuns imediat la ceartă. Oftă. Ești norocoasă că nu ai copii. Se face atîta caz de prăpastia dintre generații, iar uneori mă văd silit să fiu de acord. Îmi e foarte greu să-mi înțeleg fiul.

Era un moment deosebit de prielnic pentru a aduce în discuție problema cu Tootie și Preston, dar preferă să aducă vorba despre cu totul altceva.

– Mi-am dorit foarte mult să am copii, spuse ea dusă pe gînduri. Remarcă surpriza din ochii

lui. Datorită diferenței mari de vîrstă, lui Dan nu i s-a părut o idee bună. Eu n-am fost de acord. A reprezentat singurul obstacol al căsniciei noastre.

– N-am știut.

– Era mai în vîrstă cu treisprezece ani. N-am remarcat niciodată, cu excepția faptului că era mai înțelept, zise ea zîbind.

Au vorbit despre slujba ei, despre profesia de agent de bursă, iar Nathan îi zise că era un miracol că rezistase atît de mult ducînd viața simplă de la o fermă din Virginia.

– Nu mi-ai povestit niciodată despre cariera ta navală, îl iscodi ea reamintindu-i astfel că evita să vorbească despre el.

Dar nu se întîmplă și de data asta. Îi povesti cum studiasse la Universitatea din Virginia. După absolvire obținuse gradul de ofițer, apoi urcase pînă la cel de comandant de navă. Marea surpriză veni cînd află că se însurase pe cînd se afla încă în școală. Nu crezuse că se căsătorise atît de tînăr. Deși, dacă stătea să se gîndească bine, Tootie îi spusese că Preston urma să împlinească douăzeci și unu de ani.

După ce-i povesti tot ce intenționase să o lase să afle despre trecutul lui – iar Megan nu se putu împiedica să remarce că acesta se oprea odată cu revenirea în Farmville –, Nathan schimbă subiectul.

– M-ai luat peste picior când mi-ai spus că ești o admiratoare a muzicii country, nu-i așa? o tachină el. Pun pariu că știi tot atât de multe despre muzica country pe cât știi despre muncile agricole.

– Pune-mă la încercare! îl provocă ea. Sau te temi că vei descoperi că nu știi nimic despre muzica clasică.

– Bine, tu ai vrut-o! spuse el. Își înclină capul într-o parte și o privi pe sub genele lungi, senzuale. Iar privirea îi trimise furnicături pe piele.

– Bach, spuse el arcuindu-și buzele.

– Clint Black, pară ea.

Nathan își înalță o sprânceană roastind pe un ton arogant:

– Ceaikovski!

– Randy Travis. Megan bătu din palme.

După vreo alte zece nume, Megan izbucni în râs.

– Acum e rîndul meu. Rahmaninov.

Nathan se încruntă concentrîndu-se.

– Keith Richards.

Megan chicoti încîntată.

– Keith Richards? Ai dat-o în bară. E chitarist la Stones!

Văzîndu-i sclipirea malițioasă din ochi, sări de pe scaun și îi dădu în glumă un pumn în umăr.

– Nu-i corect. M-ai păcălit în mod intenționat. Ai știut că e un star al muzicii rock and roll!

Apărîndu-se de atacul ei, Nathan îi luă mîinile și o trase pe genunchi.

– Ești teribilă! spuse el. O femeie cu totul... extraordinară!

Felul cum o spusese, felul cum ochii i se umbriră, cum propria respirație i se acceleră îi dădu peste cap întreaga stăpînire de sine. Iar în clipa aceea știu, bănuind că o știa și el, cât de scurt era fiitlul atracției dintre ei.

Nathan o trase pe genunchi. Pulsul penisului în erecție i se frecă de interiorul coapsei. Megan se ridică imediat și se duse la chiuvetă începînd să spele vasele. Îi simți căldura și știu că o urmărea cu aceeași intensă privire cu care o studia-se întreaga seară. Scormonindu-și creierii după un subiect cât mai inofensiv, remarcă faptul că nu-și instalase mașină de spălat vasele. Se întoarse să-l întrebe de ce și-l descoperi în spatele ei atât de aproape, că-i simți respirația pe obraz.

Respirația unui bărbat nu e ceva obișnuit. Reprezenta esența lui, cu excepția sufletului, iar în clipa aceea ambele aveau un efect devastator asupra ei. Se prinse cu mîinile de chiuvetă ca să nu-i cadă în brațe.

– N-am vrut să te sperii, spuse el. Ridică o mîină și-i îndepărtă o șuviță de pe obraz. Urmări cum pe față i se așterne un zîmbet timid.

– Nu mă așteptam să fii atât de aproape.

Nathan trăsă cu degetul conturul feței înălțându-i ușor bărbia. Ochii ei se umplură de dorință.

– Îmi place să fiu cât mai aproape, explică el. Vocea îi dobîndise un timbru tandru, dezmiertînd-o cu inflexiunile sale guturale. Și vreau să-ți mulțumesc.

– Pentru ce? întrebă ea tremurînd fără să vrea. Și eu trebuia să mănînc. Plăcinta e singurul lucru pe care l-am făcut cu mâinile mele.

– Vreau să-ți mulțumesc pentru cu totul altceva. Pentru tine. Cele mai multe femei s-ar fi înfuriat dacă aș fi renunțat la cină în ultima clipă, numai ca să-mi duc cîinele la veterinar.

– Oricine ar fi înțeles.

– Nu, nu oricine. O atinse cu multă blîndețe luîndu-i fața în mîini. M-ai hrănit, te-ai preocupat pentru cîinele meu, ai reușit să mă faci să rîd și m-ai făcut să mă simt mai bine ca niciodată în propria-mi casă.

Respirația i se așternu pe gură, ispitindu-i buzele, obligîndu-le parcă să se despartă. Îi văzu strălucirea din ochi și se minună din nou de capacitatea ei de a-l face să se piardă cu totul.

– Vreau să te țin în brațe.

Megan se lipi de el fără nici o ezitare. Nu exista loc mai grozav ca acela din brațele lui Nathan. Trecutul și viitorul dispăreau, rămînea doar clipa de față. Nu mai conta ce nu știa despre el.

Cunoștea tot ce era mai important. Era puternic, cu toate astea vulnerabil, un bărbat dur, dar și blînd. O tornadă de emoții incitante și la fel de distrugătoare.

Dar cînd se uita la ea cu zîmbetul de acum, nu era decît o adiere ușoară alungîndu-i toate grijile. Cînd o atinge se aprindea ca o flacără. Nu se gîdea la restul vieții, la consecințe. Restul vieții promitea prea multă suferință; gîndul la consecințe era și mai rău. Dar prezentul? Da. Avea nevoie de acest moment al prezentului.

– Nathan?

– Hmmm? Respirația îi era caldă.

– Sărută-mă.

Nathan strînse mîinile. Carnea de sub bluza subțire sesiză forța ținută în frîu. Ereția îi pulsa lipită de coapsă. Inima îi bătea nebunește apăsată de sînii ei.

– Dumnezeu, femeie! Știi cât de greu îmi va fi să mă stăpînesc acum? Nu mă voi mulțumi cu un sărut.

CAPITOLUL 8

Nathan își trecu degetele prin părul lui Megan. Își coborî gura peste a ei, devorînd-o fără milă. Megan își depărtă buzele abandonîndu-se atacului limbii lui. Se agăță de umerii lui. Suspină, întregul trup fiindu-i cuprins de spasme.

Pasiunea și nevoia de împlinire o străbătura din cap pînă în picioare, zdrobindu-se una de cealaltă, creînd o senzație pe care nu o mai trăise pînă în prezent.

Era atît de bine! Își zise Nathan. Era atît de uluitor să o simtă în brațe! Atît de natural. Corpul îi era tare, cu toate astea incredibil de delicat. Curbele i se potriveau perfect. Îi sorbi gemetele numai ca să le dea ecou cînd se arcui sub coapsele lui depărtate.

O simți tremurînd și înfigîndu-i degetele în umeri. Limba îi țîșni spre cerul gurii, zvîcnind, apoi se împinse în a lui. Dorința i se răspîndi prin trup făcîndu-l ca de pe buze să-i scape un geamăt

gutural. Îi cuprinse în palme fesele, ea își frecă pîntecul de bărbăția lui.

– Megan...oh... Megan!

Se legănă în același ritm cu el arătîndu-i propria nevoie, mișcările fiindu-i dictate doar de instinct. Nathan o ridică în brațe și o ghemui la piept. Înainte să apuce să-i ghicească intențiile, se aflau deja la jumătatea holului.

Pînă ajunse să scoată încă un sunet Nathan izbi cu piciorul în ușa dormitorului. Perdelele trase de la ferestre permiteau luminii lunii să-și arunce razele în cameră luminînd patul. Fantezia dădu bir cu fugiții; realitatea reveni cu o claritate dure-roasă.

Încăperea mobilată simplu o făcu conștientă de pustiul din sufletul ei – un gol pe care inima încerca de prea mult timp să-l ascundă. Pînza moale a cuverturii o îndemnă să se lase condusă de propria nesiguranță.

Să-i cedeze lui Nathan. Mirosul de mosc, piele și excitare se combină cu parfumul serii pătrunzînd pe fereastra deschisă... aducînd cu el promisiunile pe care le rostise cîndva – de a iubi, cînsti și respecta... pînă la moarte.

Pe față i se rostogoliră lacrimi fierbinți. Se agăță de Nathan, mușchii puternici și încordați fremătîndu-i sub palme. Simțea pe coapsă zvîcnetul erecției, iar pe obraz fierbințele respirației.

Îi simți degetele pe pomeți, pe sprâncene, pe bărbie. Dîra lăsată de lacrimi fu urmată de o gură deschisă și sărutări pătimașe. Apoi Megan simți cum degetele lui îi trag fermoarul blugilor. Se înfioră fără să vrea.

– Așteaptă, șopti ea.

Conectat la emoțiile care îi răvășeau sufletul și mintea, Nathan își sili trupul să rămînă nemișcat. La început nu înțelese lacrimile.

Apoi își zise că erau rezultatul pasiunii combinate cu alte simțăminte mai puternice. Acum nu mai știa ce să creadă. Trupul îi era pregătit, dar ceva din mintea și inima lui Megan o împiedicau să-și dea drumul.

Se întinse lîngă ea și o trase ușor spre el.

– Vorbește-mi, Megan.

Megan își răsuci fața spre umărul lui. Pulsul lui Nathan îi zvîcnea nebunește în tîmple iar șuierul respirației îi trăda tulburarea. Suferea, iar ea suferea mai mult.

– Nu mă face să aștept, draga mea. Avem nevoie unul de altul.

– Îmi pare rău, replică ea cu o voce spartă. Am vrut să... am crezut...

– Scumpa mea, spune-mi ce s-a întîmplat.

Dar cuvintele nu veniră ușor:

– Aș strica totul... pentru amîndoi. Nu-ți pot face așa ceva.

Nathan îi cuprinse umerii, degetele frecîndu-se ușor de sîinii ei. Megan nu era o femeie care să se ofere oricui.

– Dragă mea, n-ai putea strica ce e între noi, nici dacă ai vrea. Sîntem ca un butoi cu pulbere gata să explodăm.

Durerea din vocea ei îi sfîșie inima:

– Nu înțelegi, Nathan. Te doresc! Dar nu pot.

Strîngînd ochii, Nathan înțelese că era ceva mai mult. Și bănuia că știa despre ce este vorba. De la moartea soțului ei, Megan nu se mai dăruise nici unui alt bărbat. Se chinui disperat să rostească fraza potrivită.

– Megan?

Nici un răspuns.

O răsuci spre el, îi puse capul e braț și îi dădu la o parte șuvițele lipite de obrajii umezi. Își coborî fața spre ea.

– De la Dan n-a mai existat nimeni altcineva, da?

Nathan înghiți în sec, apoi trase adînc aer în piept.

– Da.

Gîndurile îi reveniră în trecut. Își aminti că la scurt timp după ce o cunoscuse, bănuise deja că nu era genul de femeie care să uite ușor. Dar să fi ajuns pînă aici? Dacă i-ar fi spus numai cu o săptămîină în urmă i-ar fi venit foarte greu să creadă.

O femeie atît de frumoasă, atît de seducătoare și atrăgătoare ca Megan Ashwood? Acum însă o credea.

– Scumpa mea, te temi?

Ea păru să mediteze la întrebarea lui, dar nu pentru mult timp.

– Nu mă tem de tine.

Nathan respiră ceva mai ușurat.

– Atunci e bine. Pentru că eu n-aș fi în spate să-ți fac vreun rău. Ți-o jur, Megan.

Ea îi studie fața prin întunericul despicat de cele cîteva raze ale lunii.

– Dar s-ar putea ca eu să-ți fac.

Nathan o privi atent, mai conștient ca niciodată de frumusețea ei. Își aminti de cum stătuse singur, în zori, la prova vasului său. Atacul era iminent. Se uitase la cerul punctat de luminițe și la întinderea apei adîncă și întunecată.

Savurase frumusețea acelei clipe, știind că nu va mai trăi niciodată una asemănătoare. Cum nu va mai exista nici una ca aceea de acum.

– Draga mea, sînt singur răspunzător pentru acțiunile mele, ca și pentru consecințele lor.

Îi trase conturul trupului, plimbîndu-și palmele peste curba șoldului, apoi coborî mîna între coapsele ei.

– Dacă nu te temi de mine, atunci care e problema?

– Mă tem de mine înșămi. De ce mi se întîmplă cînd sînt aproape de tine... cînd mă atingi.

Zîmbetul din colțul gurii purta amprenta iubirii.

– Draga mea, mi se întîmplă și mie.

– Nu înțelegi. Îi întoarse spatele.

– Atunci ajută-mă să înțeleg.

Îi masă interiorul coapsei, apoi mîna urcă făcînd-o să se arcuiască fără voia ei.

– E... mă simt...

– Cum te simți? La naiba! Nu o putea ajuta dacă nu era sinceră cu el.

– Necredincioasă.

Furia îl străbătu ca o undă de șoc. O furie crîncenă, copleșitoare. Știa că răspunsul ei n-ar fi trebuit să-l afecteze atît de mult. Dorise să o ajute să-și învingă temerile, nesiguranța. Era cu totul inimaginabil să simtă această furie oarbă. Dar necredincioasă? Nu se așteptase la așa ceva.

Cum să se ia la întrecere cu Dan? Și dorea să se ia la întrecere cu el?

Avea de ales?

Megan se depărtă. Drept răspuns la retragerea ei, mușchii i se încordară dureros. Închise ochii și încercă să gîndească logic. Își lăsă picioarele pe podea, se ridică și se duse la fereastra deschisă.

Așa cum se așteptase, ploaia se opriase iar printre frunzele celor doi stejari uriași adia o boare

răcoroasă. Ciuli urechile ca să le audă foșnetul dorind ca sunetul să depășească bubuiturile inimii, în speranța că efortul să-l răsplătească cu răspunsurile pe care nu le avea.

Anotimpurile trec atît de repede, își zise el. Peste numai cîteva luni va putea sta în același loc mirosind caprifoiul care năpădise partea sudică a casei provenind dintr-o ramură sădită pe pămîntul fermei Van Herlich. Dar acum nările i se umplură doar de parfumul unei femei.

– Nathan?

Îi încercui talia pe la spate. Nathan respiră scurt.

– Aș vrea să te pot face să înțelegi.

Tonul dobîndise inflexiuni dureroase, împovărat de o tristețe care mai că-i frînse inima.

– Înțeleg, draga mea. Ăsta-i necazul. Înțeleg foarte bine. Întorcîndu-se spre ea îi luă mîinile, în ale lui și o strînse la piept, acolo unde îi era locul. Trăgînd-o mai aproape își frecă bărbia de capul ei. Zîmbi. Începuse să se obișnuiască să-i simtă părul mătăsos sub bărbie. Îi plăcea.

– Megan Ashwood, îți respect simțămintele. Dan Ashwood trebuie să fi fost un bărbat deosebit.

Megan se lăsă pe spate și îl privi în ochi.

– Nathan, spuse ea. Tu ești un bărbat deosebit.

Nu se mai simțise niciodată atît de pustiit... sau de răsfățat de soartă.

– Nu mă face să mă simt mai prost decît mă simt deja, rosti el cu glas răgușit. Te doresc, Megan. Niciodată n-am mai dorit pe cineva atît de mult, dar... Se opri și îi luă fața în palme.

După felul cum se uita la ea, Megan avu senzația că vrea să-i pătrundă pînă în adîncul sufletului.

– Dar ce? Întrebă ea.

– Cred că ți-am mai spus-o. Ce e al meu e numai al meu. M-am bucurat de fiecare minut oferit. Zîmbi. Am măsurat în minute timpul petrecut împreună. Nimic nu durează la nesfîrșit, dar atîta timp cît ești cu mine, vreau să fii doar a mea. Să fiu al naibii dacă am de gînd să te împart cu altcineva.

Megan se aplecă spre el și îl strînse tare. Ar fi vrut să-i poată explica simțămintele. Dar nu putea. Cum să-i spună că necredincioasă nu fusese tocmai cuvîntul potrivit? Ceea ce simțea cu adevărat era vinovăție.

Cum să recunoască adevărata intensitate a sentimentelor nutrite pentru Nathan? Nu le simțise pentru Dan. Nu crezuse că avea capacitatea de a trăi așa ceva. Era o problemă pe care va trebui să o rezolve de una singură.

– E mai bine să plec, spuse ea. Iar tu trebuie

să vezi ce face Rocket.

În bucătărie, Rocket dormea liniștit. Nathan îl mîngîie pe spate.

– Se va face bine. Umflătura aproape că a dispărut. Pînă dimineată va reuși deja să stea pe propriile picioare.

Megan știa că-l jignise. Bucuria că Rocket se va însănătoși o mai liniști puțin.

– Am lăsat resturile în frigider, spuse ea. Cred că i-ar plăcea niște carne de vită.

– Te conduc acasă, spuse el, apoi mă întorc pe jos prin pășune.

– Nu, nu e nevoie. Nu trebuie să-l lași singur pe Rocket.

– După cît de bine doarme, nu cred că se va trezi decît mîine dimineată, iar mie mi-ar prinde bine o scurtă plimbare. Mi-a plăcut întotdeauna mirosul ierbii după ploaie. Și știi că nu vreau să te las să hoinărești singură pe întuneric.

Megan încercă să-i zîmbească dar se îndoi că efortul va da vreun rezultat. După cîte îi făcuse iată că tot mai era îngrijorat pentru ea. Își căută poșeta și își sili picioarele să se miște spre ușă, apoi pe verandă. Nathan o apucă de braț.

– Așteaptă puțin. O apucă de umeri să îi studie fața. Te simți bine?

– Da. Și tu?

– N-o să mor.

Megan se chinui din nou să zîmbească.

– Să mergem, spuse el.

– Zău așa, Nathan. Nu e nevoie...

– Să mergem.

Ajunsă la ușă, Megan trecu printr-un moment de stînjeneală. Nathan o ajută să-l depășească strîngînd-o ușor de braț. Sărutul pe care îl depuse pe buzele ei înainte de plecare fu mai mult o atingere, un schimb scurt de respirații. Pasiunea era ținută în frîu, dar vraja continua să-i atragă unul spre celălalt.

Intrată în casă, Megan își atinse gura cu dosul palmei. Ce să facă? Nu-și putea petrece restul vieții trăind în această nesiguranță. Nu putea nega emoțiile pe care i le stîrnea Nathan după cum nu putea nega frica sau senzația de vinovăție care le acompaniau.

Iubirea dintre ea și Dan fusese trainică, dominată de calm și înțelegere. A face dragoste cu el fusese o continuare cît se poate de naturală a tandreții, admirației, a respectului adînc pe care se hazase relația lor.

Nathan dezlănțuia în ea pasiuni de care nu se crezuse capabilă. Cînd o atingea, spiritul îi devenea o ființă vie, trupul îi tremura de o nevoie de împlinire. Îi dădea impresia că-l înșela pe Dan. Dar cum să-i explice așa ceva lui Nathan?

Îi era frică? Da. Se temea să trăiască un sentiment atât de puternic ca apoi... să-l piardă. Cum să-și asume un astfel de risc? Cum să-l refuze?

Și Nathan? Era un bărbat cu o voință de fier, mîndru, independent, sigur de sine. Dacă se hotăra într-o privință, bănuia că existau prea puține șanse să-l facă să se răzgîndească.

Iar după noaptea asta nu-i putea reproșa dacă nu va mai dori să o vadă niciodată. Îl jignise, îl rănise pînă în adîncul sufletului.

Atunci ce să facă? Îndoielile persistau; poate că existaseră dintotdeauna. Femeia puternică, expertă în bursă pe care încerca să o arate lumii, încerca să și-o arate ei înseși, suferea de un defect fatal. Era o imagine falsă.

Nu se descurcase prea bine nici în copilărie după ce-i murise tatăl. Nu făcuse față situației. Dacă ar fi suferit de o boală lungă, probabil că ar fi înțeles, dar infarctul fusese atât de brusc. Undeva în adîncul ei, cu mult după ce ajunsese să înțeleagă că nu o abandonase, avea și acum același gol.

Nimeni nu bănuise nimic – nici măcar mama ei. Trecuse prin școală ca orice alt copil normal, își luase diploma și își făcuse debutul pe Wall Street. Apoi îl întîlnise pe Dan. Cînd îl pierduse avusese impresia că totul se terminase.

Dar nu, nu era așa. Se luptă să capteze gîn-

durile învăluite în ceață care începeau să prindă contur. Moartea mamei nu o afectase chiar atât de mult. Și realizase că o parte a ființei ei avea nevoie de curaj ca să rețină odată pentru totdeauna esența lui Megan Ashwood.

– Mamă? Rosti ea cu voce tare. Își ridică fața. Ajută-mă, șopti ea. Ajută-mă să nu-mi mai fie frică. Să-mi cunosc forțele. Să găsesc curajul necesar ca să-mi iau viața de la început, așa cum ai făcut și tu. Și ajută-mă să înțeleg aceste senzații noi care mă răscolesc de fiecare dată cînd mă aflu în prezența lui Nathan. Atunci voi ști ce am de făcut.

– Nu regreti?

– Absolut deloc, spuse Megan cu toată convingerea.

– Cred că ai făcut ce trebuia, spuse Barbra. Cînd ai sunat n-am crezut că ești hotărîtă să mergi pînă la capăt, dar pînă și Jack e de acord că a lua o decizie nu e numai un lucru sănătos, dar în cazul tău, chiar indicat. Arăți fantastic. O îmbrățișă. N-aș fi crezut-o niciodată dar iată că viața la fermă ți-a prins bine. Îi zîmbi cu gura pînă la urechi, apoi îi făcu cu ochiul. Sau sclipirile astea se datorează unui alt motiv? Nu mi-ai spus cum îl cheamă.

Megan luă loc lîngă Barbra și rîse jenată.

– Nu m-ai întrebat.
– La vremea aceea nu credeam că va dăinui prea mult. Barbra își potrivea oglinda retrovizoare. Megan își studie prietena.

– Vorbești serios, nu-i așa? Ai crezut că o să am o mică aventură, o trec la capitolul terapie intensivă, apoi mă întorc în oraș.

– N-am știut ce să cred, recunosc Barbra. Un timp ai arătat ca o corabie fără cârmă. Îi aruncă o privire, apoi ochii îi reveniră asupra traficului aglomerat, strecurînd mașina cu o dexteritate pe care Megan i-o admirase dintotdeauna.

– la mai lasă-mă în pace!

Rîzînd, Barbra o privi ușor nedumerită, apoi puse brusc frînă evitînd ciocnirea cu mașina din fața ei.

– Aproape c-am uitat cum e traficul la ora asta, remarcă Megan.

Barbra chicoti.

– Nu te-a derajat niciodată. Eu sînt cea care s-a plîns mereu de minutele lungi de așteptare la semafoare și de șoferii idioți, dar bănuiesc că e mai ușor să te obișnuiești cu pacea și liniștea de la o fermă decît cu canibalismul motorizat.

– Ai dreptate, recunosc Megan. Toată liniștea și pacea te ajută să privești lucrurile cu mai multă detașare. Însă fără tine și Jack n-aș fi reușit să ajung atît de departe. Mi-ați fost prieteni adevă-

rați. Mai mult chiar decît prieteni, spuse Megan. Și vă rămîn îndatorată.

Nathan își înălță capul și privi pînă deasupra copacilor, apoi mai sus. Luminile scilipeau prin mii de găuri minuscule făcute în pătura de un cenușiu întunecat a cerului de seară.

Visa la sursa acelor luminițe, la căldura lor. Le văzuse și aici pe pămînt – aproape de locul unde se afla acum. În ochii albaștri ai lui Megan.

Nu știa ce să facă cu ea. Rocket aștepta cu minte.

– Ce zici de o plimbare? întrebă Nathan. N-ai chef să-ți dezmoștești un pic picioarele?

Megan se uită la ceas, apoi parcă mașina pe alea din fața casei. Zece seara. Condusese foarte rapid. Nu-și dăduse seama, dar scurtase distanța de la aeroportul din Richmond de o oră și jumătate la mai puțin de o oră.

Stinse farurile și opri motorul. Din moment ce sosise atît de repede nu era prea tîrziu să-i dea un telefon lui Nathan. Avea scuza perfectă. Voia să se intereseze de sănătatea lui Rocket.

Nu, se răzgîndi ea scoțîndu-și sacoșa din mașină. Deși voia să știe cum se simțea cîinele, nu va fi singurul motiv pentru care va suna. Îi va spune adevărul. Îi va spune că-i fusese dor de el,

că voia să-l vadă. Iar mai târziu îi va expune planurile puse la cale în New York.

Deschise ușa bucătăriei și trânti la podea sacșoa grea. Telefonul începu să sune. Fu surprinsă, poate chiar puțin dezamăgită când la celălalt capăt al firului auzi vocea lui Tootie.

– Speram să te fi întors deja, spuse Tootie. Pres are probleme cu analiza matematică. Profesorul predă prea repede. Trebuie să-și facă lucrările pe computer și mai are numai două teste pînă la examenele finale. Dacă vrea să le ia va trebui să obțină note mari, iar meditațiile nici nu intră în discuție.

– Ia-o mai încet, spuse Megan. Să înțeleg că vrei să-l ajut pe Pres?

– Păi, ți-ai luat diploma în finanțe, nu? Mi-ai povestit că a trebuit să înveți o mulțime de chestii matematice. Analiza trebuie să fie floare la ureche pentru tine.

Megan rîse.

– Mulțumesc pentru compliment, dar nu știu pe nimeni care să poată afirma că analiza e floare la ureche! Mi-a dat multă bătaie de cap și nu mi-e rușine să o recunosc.

– Nu va dura mult, spuse Tootie. Te rog, Megan, știi cît e de important. Dacă Pres nu-și ia diploma va trebui să amînăm căsătoria. Va trebui să urmeze cursurile de vară, se plînzea ea.

– M-ai prins într-un moment nepotrivit. Sînt oboșită de la drumul lung cu mașina și nu am energia necesară să mă cert cu tine.

– Asta înseamnă că-l vei ajuta?

Cum să fi refuzat?

– Dacă îmi spui noapte bună și mă lași să dorm. Vorbim mai târziu și stabilim un program de meditații.

Puse receptorul jos și chicoti amuzată. Tootie îi cunoștea toate punctele slabe. Auzi o bătaie în ușă. Cine...? Nathan vorbi în timp ce apăsă clanța.

– Nu deschide pînă nu știi cine e afară!

Megan rîse și deschise larg ușa dînd cu ochii de Nathan apărut ca prin farmec.

– Sîntem în Farmville, nu în Manhattan. Ai uitat cumva?

– Am văzut lumina aprinsă, spuse el. Și nu-mi pasă, în ce parte a planetei te-ai afla tot trebuie să fii atentă. Dacă nu pentru altceva măcar pentru liniștea mea sufletească. Impactul vederii ei îl răscoli pînă în străfunduri. Nici un bărbat întreg la minte nu și-ar complica existența cu o femeie despre care știa că-l va face să sufere.

Privirea lui se plimbă peste obraji ei îmbujorați, ochii de un albastru intens, coroana de păr auriu pe care îl dădu la o parte. De ce trebuia să fie atît de seducătoare, atît de ispititoare? Și o

dorea în ciuda faptului că reprezenta suferință garantată.

Megan se lăsă pe vine mîngîindu-l pe Rocket, acceptîndu-i salutul umed. Răvășită de pasiunea care o mistuia, avu nevoie de cîteva clipe ca să-și vină în fire. Gîndurile i se îndreptară spre seara petrecută în dormitorul lui.

Voise să-i dea un telefon. Nu era prea sigură de ce i-ar fi spus – decît că voia să-l revadă. Se temuse atît de mult că o va respinge. Ultimul lucru la care se așteptase era ca el să vină la ea. Ce ar trebui să-i spună? Ce ar trebui să facă?

Calmul ei se duse naibii. Murmură ceva liniștitor pentru urechile lui Rocket, apoi se ridică temîndu-se că picioarele îi erau prea slăbite ca să o susțină.

– N-ai zice că numai cu cîteva zile în urmă s-a aflat în ghearele morții.

– Rocket și-a revenit mai repede ca mine. Îi susținu privirea de parcă s-ar fi așteptat să obțină un răspuns la remarca lui codificată.

– Mie mi se pare că arăți bine, replică ea. Schiță un zîmbet. Era clar că Nathan nu venise din același motiv pentru care ea dorise să-l vadă. Altfel n-ar fi stat la numai cîțiva pași de ea cu mîinile vîrîte în buzunare.

– Mă pregăteam să fac niște cafea și cred că în frigider mai e niște plăcintă cu brînză. Îi văzu

privirea îndreptată rapid spre sacoșa care încă zăcea la podea. Am fost plecată cîteva zile, dar plăcinta cu brînză nu se strică, iar dacă nu mai e proaspătă, biscuiții cu ciocolată sînt la fel de buni. Sau poate preferi...

– Știu că se face tîrziu, spuse el, și n-am avut de gînd să stau. Așa cum ți-am spus, am văzut lumina aprinsă și am trecut să te salut.

Își dori să nu fi venit. Făcuse o prostie. Felul în care fugise îi spusese totul despre ea. Atunci de ce nu se putea ține la distanță?

Se poartă atît de politicos, își zise ea. Să fi compromis pentru totdeauna relația dintre ei? Cel puțin era aici. Un atu în favoarea ei.

– Nathan, mă bucur că ai venit. Sînt sigură că o știi.

Ceva din ochii ei, din felul cum îi rosti numele îl îndemnă să facă un pas spre ea.

– În cazul ăsta voi bea o cafea. Pocni din degete chemîndu-l pe Rocket în casă. Luă loc la măsuța mică din bucătărie, arzînd de dorința de a o întreba unde plecase. Bănuia că la New York. Se dusese acasă, iar acuma se întorsese să-și vîndă sau să-și închidă casa. Nu i-o spusese pentru că nu voia să recunoască că avusese dreptate de la bun început.

Megan încercă să nu se uite la el. Chiar trebuia să poarte blugi atît de strîmți? Oare nu au-

zise de pantaloni cu dungă?

– Aș prefera să luăm cafeaua și biscuiții în sufragerie. Scaunele astea tari îmi amintesc de drumul lung cu mașina.

Hotărî că era mai bine să-i spună că-l va medita pe Preston. Cum nu știa care îi va fi reacția era mai bine să afle de la ea.

– N-o să meargă, spuse Nathan pe cînd luară loc pe canapea.

– De ce nu?

Nathan puse ceașca pe măsută și o privi în ochi.

– Pentru că nu vei sta aici destul. Va începe să depindă de tine, iar tu îl vei lăsa baltă plecînd la oraș. Și atunci ce va face? Ar fi mai înțelept ca Pres să meargă pe drumul ales de el și să învețe să se descurce de unul singur, să depindă doar de propria persoană.

Megan nu era sigură dacă își va ieși din fire sau va începe să plîngă. Tot nu voia să accepte că Farmville devenise căminul ei. Ba chiar mai rău, își imagina că-l va lăsa baltă pe Preston după ce-i promisese că-l va ajuta. Ca să vezi ce părere bună avea despre ea!

– Cînd spun că fac ceva, rosti Megan cît se poate de calmă, am obiceiul să mă țin de cuvînt. Iar cînd încep un lucru îl duc pînă la capăt. Nu știu de ce tot vrei să mă alungi din oraș, dar dacă

Pres are nevoie de ajutorul meu, atunci i-l voi acorda.

Iar odată ce spusese ce-i stătuse în gît, trînti ceașca de farfurie și începu să pună serviciul înapoi pe tavă.

– Ce faci? întrebă Nathan. Nu mi-am terminat cafeaua.

– Ba da, rosti ea răspicat, luînd tava și ducînd-o în bucătărie.

Ștergîndu-și o lacrimă, se întoarse în sufragerie. Nathan se descălțase și se întinsese pe canapea. Rocket dormea în fotoliul ei preferat. Megan se opri, își puse mîinile în șolduri și îl fulgeră cu o privire furioasă.

Nathan chicoti.

– Hei, nu te supăra pe cîinele meu, nordisto, spuse el. Nu uita că au trecut doar cîteva zile de cînd s-a aflat în ghearele morții.

Rocket deschise un ochi, nu păru interesat de ce vedea și-și lăsă capul jos acoperindu-l cu la-bele din față.

– Hmmm, mă întreb dacă știi cît de aproape vă aflați amîndoi de aceleași gheare, replică Megan. Stai în fotoliul meu, corcitură mică.

– În locul tău nu l-aș înjura, rosti Nathan pe un ton cît se poate de serios. Zîmbi. N-ai auzit că majoritatea cîinilor se poartă exact ca stăpînii lor?

Preț de o clipă nebunească încărcată de tensi-

une, Megan uită cum o ținuse la distanță încă de cînd îi trecuse pragul casei. Dar nu uită totuși lipsa lui de încredere. Ce provocase această schimbare radicală? Se duse la canapea și se așeză pe margine. Nathan i se adresă pe un ton blînd:

- Ai vorbit serios, nu-i așa?
 - Despre ce?
 - Despre ajutorul acordat lui Pres.
- Megan îi aruncă o privire glacială.
- Ce te face să crezi că am vorbit serios?
 - Dar ai făcut-o, nu?
 - Dacă nu o știi deja, află că nu-mi stă în fire să mint.

Brațele lui se furișară în jurul taliei, trăgînd-o mai aproape.

– Vino aici, rosti el cu un glas răgușit.

Megan rezistă atracției fizice, refuzînd să cedeze fiorului de dorință. Se uită în ochii care amenințau să o înfrîngă și se luptă cu tentația din ei.

– M-ai putea întreba de ce m-am hotărît să-l ajut pe Preston, spuse ea.

Nathan o studie bănuitor, continuînd însă să o strîngă în brațe.

– Bănuiesc că o să-mi spui și dacă nu întreb.

– Da, ai dreptate. O fac ca să poată absolvi. Iar tu știi, firește, că, odată ce a absolvit colegiul, este liber să se însoare.

– Sper să nu se întîmple... partea cu însurătoarea.

– Tootie crede despre Preston că el a atîrnat luna pe cer, Nathan. Dacă el iubește la fel de mult...

– Păi tocmai asta e problema! Pres nu a atîrnat nici o lună. N-a făcut-o nici unul dintre noi, și nimeni nu o va face vreodată. A fost acolo înainte să ne fi născut, iar cînd Tootie se va trezi la realitate, va fi deja prea tîrziu. Pînă va ajunge destul de matură ca să-și dea seama ce se întîmplă, regretele îi vor măcina întreaga existență. Nu-i doresc așa ceva. Iar Pres nu-și va da seama de ce nu e fericită! Pasiunea, visurile pe care le-au împărțit au dispărut pentru totdeauna. Și vă înțelege, mai devreme sau mai tîrziu. Apoi își va petrece zilele încercînd să readucă strălucirea în ochii lui Tootie. Și nu va reuși, Megan. Iar atunci va fi și mai rău.

Nathan continuă pe același ton, iar Megan îl ascultă. Știa că nu se referea doar la Tootie și Preston.

– Sînt prea tineri pentru căsătorie. Au nevoie de timp ca să se cunoască mai bine, să hotărască dacă doresc aceleași lucruri de la viață. Nu vreau ca fiul meu să fie împovărat de nefericirea unei femei. Și nu vreau ca ea să ducă o existență plină de nemulțumiri. Sînt în stare de orice ca să-i fe-

resc de viitoarele suferințe.

Visurile lui Nathan se năruiseră și ele? Sau vorbea despre visurile Sarei, despre pasiunea care dispăruse odată cu trecerea anilor? Avea impresia că nu fusese la înălțimea așteptărilor?

Nathan observă confuzia, întrebările din ochii lui Megan. Nu era de mirare. Cum de se așteptase să înțeleagă? După cât îl iubise pe Dan Ashwood nu avea cum să știe cât de ușor se putea destrăma o căsnicie.

Ochii ei iscoditori nu reușiră să treacă dincolo de privirea lui lipsită de orice expresie. În mod cu totul neașteptat, se aplecă spre el și își lipi buzele de fruntea lui.

– Aș vrea să nu fi atât de pesimist. Aș vrea să nu ai motive să fii atât de pesimist.

– Și eu, draga mea.

Cuvintele lui sunară melancolic, pline de resemnare. Megan fu străbătută de un val de emoții puternice. Știa că se datora mai multor lucruri – faptul că vedea o nouă trăsătură a bărbatului nu făcea decât să o atragă și mai mult spre el.

– Mă faci să mă treacă mii de fiori, spuse ea renunțând la orice prudență. Își aruncă sandalele din picioare și se ghemui lângă el pe canapea. Brațul lui o cuprinse lipind-o de el.

– Nu-i cinsti, replică ea oftând. Mă simt atât de bine!

– Și ce nu-i cinsti în asta?

– Faptul că nu-ți pot oferi aceeași bucurie.

Strângînd-o ceva mai tare, Nathan spuse chiotind:

– Acum că te afli lângă mine iar genele lungi îmi mîngîie obrazul mi-e al naibii de greu să nu declar că mă simt mulțumit.

Megan își frecă vârful nasului de bărbia lui.

– Megan?

– Hmmm?

– Îți amintești ce s-a întîmplat acum cîteva nopți?

– Da. Nu avea nici o îndoială la care noapte se referea. Aș vrea să...

– Ce ai vrea, scumpa mea?

– Aș vrea să fii știut...

– Ce?

Nu știuse prea bine la ce anume se referea, pînă nu-și ridică ochii și îi întîlni privirea. Atunci își dădu seama. „Îl iubesc!“ Știu că momentul de față era rezultatul întregii ei experiențe de viață. Tot ce trăise, chiar și viața minunată alături de Dan pe care îl iubise atât de mult – o conduseseră spre această clipă, acest loc, acest bărbat. Îl iubea!

– Ce să știi, Megan?

Megan se ridică și îi scrută fața. Brațele lui Nathan se încordară. Mîinile care o cuprindeau tremurau ușor. Conștient de genunchiul ei lipit de

coapsa lui, se strădui să-și stăpânească reacția trupului. Se strădui, dar degeaba.

Felul cum se uita la el, cum îl atingeau cu privirea era prea mult pentru autocontrolul pe cale de dispariție. Voia să fie în ea.

– Nathan, spuse Megan, de ce ai venit la mine în seara asta?

Întrebarea îl luă pe nepregătite. De ce venise? Își plimbă mîna de-a lungul taliei ei pînă la curba soldurilor. Degetele se furișară deasupra sînului cuprinzîndu-l în palmă. O trase mai aproape.

– De ce, Nathan?

Dorința îl străpunse ca o săgeată înroșită. Cînd erecția i se împinse în coapsă, Megan gemu fără să vrea. Îi sorbi suspinul. Genele ei se zbătură, închise ochii, apoi îi deschise întîlnindu-i privirea. Gura lui era atît de aproape de a ei că îi simțea pe buze respirația fierbinte, sacadată.

– A trebuit să vin, draga mea. Ca să sting focul.

CAPITOLUL 9

Reacția fu instantanee, imprevizibilă, de necontrolat. Buzele li se atinseră, iar Megan se trezi plutind în neant. Nathan se lupta să-și recapete controlul. O simți cedînd încordării din mușchii lui, îi simți nevoia cînd bărbăția i se frecă de coapsă. Trupul mlădios, moliciunea ei se mula peste a lui. Respirația îi țîșnea pe gură amestecîndu-se cu a lui. Nathan își simți inima bubuindu-i în urechi.

„Nu aici! Un pat.“ Dar la fel de repede pe cît gîndul îi pătrunse în minte, fu alungat de revărsarea mistuitoare a pasiunii. Mireasma îi pătrunse în nări arzîndu-i gura. O viață întreagă de disciplină îl făcu să-i reziste. Trebuia să fie sigur! Trebuia să știe dacă mintea ei nu continua să se împotrivească! Trebuia să știe dacă îl dorea pe el și numai pe el!

– Dragă mea? Ești sigură?

– Nathan, spuse ea.

Nathan.

Mîinile ei i se mișcau peste umeri, de-a lungul spatelui, peste fesele tari, încordate. Se arcui spre el iar trupul lui fu cuprins de spasme.

– Ușor, draga mea.

Se ridică în genunchi și își vîrî mîinile pe sub fustă. Degetele apucară un mănunchi de dantelă și îl traseră jos. Se înfioră. Mîinile lui Megan se mișcau pline de nerăbdare, trăgîndu-i cămașa din pantaloni, apăsîndu-și palmele de mușchii lui. Îl apucă de umeri, își înfipse degetele în carnea tare, trăgîndu-l spre ea. Icnî cînd mîna lui îi atinse centrul feminității, strigă și se arcui cînd un deget se strecură înăuntru. Părea însă să-i reziste. Ceva nu era în regulă.

– Nu, murmură ea împingîndu-l ușor.

Nu? Nu? Nathan își șterse cu dosul palmei sudoarea de pe frunte.

– Te rog, murmură ea din nou, trăgîndu-l de cămașă. Dă-o jos! Vreau să-ți simt pielea.

În inima lui se stîrni ceva străin și absolut minunat.

– Oh, draga mea! O să primești pielea, promise el îndeplinindu-i dorința.

Ce mai rămăsese din stăpînirea lui se dusesse naibii, dar Nathan era hotărît să facă totul așa cum trebuie. Deschise gura să vorbească, dar o simți încordîndu-se sub el. Bîjbîi după nasturii bluzei eliberîndu-i sîinii din materialul dantelat de cu-

loarea pielii. Erau tari, cu sfîrcuri întunecate și mari. Gura lui acoperi unul, îl trase ușor cu dinții și își trecu limba peste el. Megan scoase un mic țipăt de plăcere. Simți fiorul care îi străbătu trupul și-și înălță capul ca să-i vadă fața.

Fu mai mult decît putu îndura. Pasiunea devastatoare și fața frumoasă. Atît de frumoasă că i se încețoșă privirea.

Megan îl simți ridicîndu-se.

– Nu mă părăsi. Îl înlănțui cu degetele, îl trase spre ea și îl împinse înăuntru. Își împreună gleznele și se grăbi să-l întîmpine mișcîndu-se în același timp cu el.

– Da, da, da, murmură ea și îl auzi rostindu-i numele de mai multe ori, îi simți buzele frecîndu-se de gură.

– Unde sîntem? șopti ea.

Rîsul lui înfundat veni ca un ecou, un sunet fericit, satisfăcut.

În nici un caz pe o saltea, murmură el dezmiertîndu-i gura, frecîndu-și limba de buzele ei.

Megan zîmbi, îi prinse limba între dinți și strînse picioarele cu nesaț, să mai dăinuie cîteva minute.

– Dragă mea?

– Hmmm?

– Te simți bine?

– Mai bine ca niciodată.

– Vorbești serios?

– Te mai îndoiești? Întrebă ea desfăcînd picioarele, întinzîndu-se și zîmbind fericită.

– Nu mă mai îndoiesc dacă te simți atît de bine pe cît arăți.

– Crede-mă, spuse ea cu toată seriozitatea. Și, Nathan. Îl privi drept în ochi. N-ai fost decît tu. Nimeni altcineva. Spera ca el să înțeleagă.

Nathan își înălță capul și îi întîlni ochii.

– Te cunosc destul de bine ca să o știu deja, dar îți mulțumesc că mi-ai spus-o. Îi atinse obrazul. Vrei să-mi spui unde ți-ai ascuns patul?

– La etaj.

Peste cîteva clipe se aflau goi în pat.

– De data asta o facem încet, vreau să te savurez.

Îi vorbi cu o voce învăluitoare, răgușită, care voia să o tachineze, să o amenințe dar și să o provoace. Asta iubea cel mai mult la el. Nu intra în nici o categorie. Reprezenta totul pentru ea. Tot ce-și dorea, ba chiar mai mult. Cu excepția unui singur lucru.

Nu-i spusese nici măcar o dată că o iubea.

Și ce se va face cu noua ei iubire, dacă nu-i va fi împărtășită?

Megan nu se așteptase să fie atît de emoționată de întîlnirea cu Seth, fratele mai mic al lui Nathan. Dar uite că era. În afara lui Preston, Seth

era singurul membru al familiei. Nathan bătu la ușa apartamentului aflat în suburbiile din Washington. Neliniștită, Megan îl trase de mîneacă.

– Dacă seamănă cît de cît cu tine, cred că ar fi fost mai bine să rămîn la hotel. Nu-mi place să apar pe neașteptate, chiar dacă sînt cu tine.

Nathan chicoti.

– O să creadă că mi-ai pierdut mințile riscînd să te aduc la el. Femeile se îmbulzesc numai să-l vadă.

Ușa se deschise, iar Megan făcu un pas înapoi. Fratele mai mic? Seth Kinkaid era departe de a arăta ca un frate mai mic. Ochii negri și amuzați o studiară cu o intensitate fascinantă. O sesiză, o simți cînd privirile li se întîlniră. Un Kinkaid din cap pînă în picioare.

– Nate! Rosti numele lui Nathan, dar ochii îi rămaseră ațîntiți asupra lui Megan. Nu mi-ai spus că vii cu cineva.

Nathan zîmbi.

– Îți plac surprizele.

– Îhm. Pînă în prezent ea e cea mai grozavă. Ce să fac ca să te răsplătesc?

Seth îi făcu cu ochiul, iar Nathan îi aruncă un zîmbet impertinent. Ned Price spuse că Seth îi dăduse multă bătaie de cap tatălui său. Iar acum își dădea seama de ce. Continuînd să zîmbească, Nathan se uită la Megan.

– Îmi pare rău, frăţioare, dar doamna îmi aparţine.

Ochii negri ai lui Seth scăpărară miraţi.

– Atunci nu e o ofertă de pace? Ce păcat!

Nathan le făcu cunoştinţă, apoi întrebă:

– La ce fel de ofertă de pace te referi? Nu-mi amintesc să fi făcut nimic care să jignească pe cineva. Zîmbi. Cel puţin nu pe tine.

– Şi cum se cheamă faptul că săptămîna trecută m-ai lăsat cu buzele umflate? Ne-am bazat pe tine.

Lui Megan nu-i venea să-şi creadă ochilor. Nathan, stingherit? Ce se întîmplase săptămîna trecută? Sîmbătă noaptea o petrecuse acasă la ea. Şi cea mai mare parte din duminică, îşi zise ea simţind cum roşeşte. Renunţase la obligaţie numai ca să fie cu ea?

Nu, nu avea nici un sens. Nathan nu ştiuse unde se află sau cînd se va întoarce la fermă. Atunci cum de ştiuse că va fi acasă sîmbătă seara? O problemă la care nu se gîndise pînă acum. Să fi fost atît de îngrijorat pentru ea, încît să renunţe la întîlnirea cu Seth? Nu, visa cai verzi pe pereţi, se mustră ea.

– Mda, păi... Nathan şovăi.

– Mi-a promis că va fi aici, îi spuse Seth lui Megan. Şi a anulat totul în ultima clipă. Aşa că da, cred că merit o ofertă de pace. Luînd-o de braţ, o

conduse înăuntru. Vino cu mine, Megan. Vei vedea că există măcar un Kinkaid care ştie cum să se poarte cu tine.

Megan izbucni în rîs şi îl însoţi în casă. Nathan îi urmă cu bagajele. N-o miră să descopere că apartamentul lui Seth era mobilat la fel de simplu ca şi casa lui Nathan. Era a doua asemănare pe care o observase între cei doi fraţi. Prima fiind, fireşte, forţa degajată de fiecare dintre ei. Iar faptul că se afla într-o cameră cu doi bărbaţi atît de puternici era o experienţă pe care nu o va uita curînd.

Nathan îşi puse geanta de voiaj pe umăr şi ridică sacoşa lui.

– I-am spus lui Megan că vei fi încîntat să ai un oaspete în plus. Începu să urce treptele fără balustradă care duceau în mansardă. Va sta în camera liberă, iar eu îmi las lucrurile în a ta.

Megan nu avea nimic împotrivă să petreacă cîteva clipe singură cu Seth. Tot ce ştia despre el era povestea spusă de Ned Price şi cele cîteva lucruri aflate din întîmplare de la Nathan. Se întrebă cum era acest frate renegat care îşi luase moştenirea şi plecase din casa părintească.

– Vino în bucătărie, Megan.

– Nathan mi-a spus că eşti inventator.

– Inventator, zici? Scoase trei sticle de suc din frigider, desfăcu dopul uneia şi turnă conţinutul

Într-un pahar mare pe care i-l dădu lui Megan. Nate încearcă să te menajeze. Cele mai multe femei o iau la fugă imediat ce află cu ce mă ocup.

Megan se îndoia că existau femei care să evite un bărbat ca Seth Kinkaid.

– Nu ești inventator?

Seth se așează pe un scaun vizavi de ea și îi acordă un zîmbet dezarmant.

– Am inventat vreo două lucruri. Dar numai în domeniul în care lucrez. Mă ocup de detonatoare.

Megan nu-și putu ascunde surpriza.

– Mai zi o dată.

– Sînt expert în armament. Dezamorsez explozive.

Megan se holbă la el.

– Oare de ce nu mă mir?

Izbucnind în rîs, Seth o privi aprobator.

– Trebuie să recunosc că ești într-adevăr o surpriză. Nate trebuia să-mi spună că te aduce. După felul cum te-a descris mă gîndeam că nu ești decît un fel de strălucire efemeră.

Așa o vedea Nathan?

– Și acum?

– Strălucirea există, nici vorbă, dar e mult mai mult decît efemeră. Iar asta mă intrigă.

Înainte să-i poată replica, o întrebă direct.

– Îl iubești?

Megan se uită la el uimită.

– Nu e nevoie să-mi răspunzi. Se lăsă pe spate studiind-o cu aceeași intensitate de care fusese conștientă încă din clipa cînd dăduse cu ochii de el. Dar trebuie să te gîndești serios, continuă el. Spre deosebire de mine, Nathan ia viața foarte în serios. În primul rînd crede și acum că tata a murit din cauza lui. Jură că tata nu l-ar fi împușcat pe nemernicul acela dacă ar fi îndreptat pistolul spre el, nu spre spatele lui Nathan.

Megan realizează că Seth credea că Nathan îi spusese mai multe. Să-l oprească? Sau bănuia că Nathan nu-i spusese nimic și considera de datoria lui să o informeze.

– Nate nu te-ar fi adus aici dacă n-ai însemna foarte mult pentru el. Așa că încearcă să nu-l faci să sufere prea tare. Se aplecă spre ea și întinse mîna. Ne-am înțeles?

Megan deschise gura să vorbească, dar în clipa aceea auzi pașii lui Nathan. Se întoarse și îl văzu intrînd pe ușă.

– Nu ți-a luat prea mult timp, spuse Seth sărind în picioare. Bea un suc, Nate și scot prînzul din frigider.

– Nu te deranja. Nathan flutură mîna spre salata pe care Seth o pune pe masă. Megan are apetitul unei întregi echipe de fotbal așa că în drum spre tine ne-am oprit la restaurantul lui Kelly. Se uită la ceas. Și fiindcă veni vorba de

echipe de fotbal n-ar fi cazul să plecăm?

– Să plecăm? Mi-a scăpat ceva? Întrebă Megan. Nu-mi amintesc să-mi fi spus că vom merge și în alte locuri.

Nathan și Seth schimbă o privire, dar nici unul din ei nu-i răspunde la întrebare.

– Poate că voi ați mâncat, dar eu nu. Și, Megan, știu totul despre restaurantul lui Kelly. Carne roșie. Îhî! Cum ai putut...

– Să-i faci așa ceva? Termină Nathan fraza în locul lui luînd un pahar și turnînd sucul. A halit sandvișuri cu carne mai repede decît Rocket.

– Sandvișuri cu carne? Seth făcu o strîmbătură. E...

– Dezgustător? rîse Nathan și bău sucul.

– Doar nu ești vegetarian? Întrebă Megan gîndindu-se că un trup ca al lui Seth avea nevoie de proteine, de multe proteine. Era înalt și solid ca Nathan și dacă n-ar fi fost subiectivă, ar fi putut spune că era fa fel de chipeș.

Nathan părea să-și fi pierdut răbdarea.

– Vreau să ajung...

– Ceva mai devreme, termină Seth în locul lui.

– Exact. M-am gîndit că lui Megan i-ar plăcea...

– Oh, sînt convins că i-ar plăcea.

– Și toți vor fi...

– Șocați, ca să mă exprim în termeni moderni,

spuse Seth înghițind ultima lingură de salată. N-o să-și...

– Revină prea curînd. Nathan rîse și dădu din cap. Știu.

Megan se uită de la unul la altul.

– Mă înnebuniți! Așa faceți întotdeauna?

– Ce? Întrebară la unison.

– Așta! Vă gîndiți la același lucru, iar după cum vorbiți – terminați propozițiile unul în locul altuia – mă scoateți din sărite!

Cei doi frați se priviră și izbucniră în rîs. Se instalară mai comod pe scaune, iar Seth îi explică.

– Pe vremea cînd eram toți trei împreună – eu, Nathan și tata – vorbeam limba Kinkaid. Tata era cel mai priceput. Reușea să înțeleagă sensul dintr-un singur cuvînt. Se uită la Nathan și rîse din nou. Îți amintești cînd am început să ne scriem bilețele?

– Dacă puneam la cale vreo trăsnaie, îi explică Nathan lui Megan, ne temeam că tata va înțelege imediat dacă vorbim cu voce tare. Seth are dreptate. Uneori nu avea nevoie decît de un cuvînt ca să-și dea seama la ce ne gîndeam.

– Atunci sper că e ceva genetic și va rămîne în familie, spuse Megan chicotind.

– Dar nu mai ești sigură, nu-i așa? Data viitoare cînd vei spune ceva te vei întreba dacă nu

cumva unul dintre noi știe la ce te gîndești.

– Pentru ea nu contează, spuse Nathan. Megan are obiceiul să spună ce gîndește. Și ar fi cazul să plecăm dacă n-ai scurtat cumva distanța. Ar fi mai bine să luăm mașina ta, Seth. În a lui Megan nu-ți prea poți întinde picioarele.

– Mașina lui Megan? Ce s-a întîmplat cu...

– Lucy? întrebă Megan. Scutește-mă!

– Hei! Nate, uite că învață să...

– Să vorbească Kinkaid, rosti Megan acordîndu-i un zîmbet frivol. În concluzie, aveți grijă ce gîndiți.

Se opriă în fața unei clădiri care semăna cu un depozit vechi. Megan, înghesuită între cei doi, se întoarse spre Seth:

– Aici lucrezi invențiile tale?

Amîndoi bărbații rîseră pe înfundate, dar Nathan vorbi primul:

– Nu-i nevoie să inventezi ce se află înăuntru. Deși bănuiesc că procesul de fabricație e cam același. Pui componentele necesare și depinzînd de ce vrei să obții poți crea o bombă sau o poți dezamorsa. Nu-i așa, Seth?

– Ai perfectă dreptate.

Megan ieși din mașină și se întoarse spre Nathan:

– Ai fi putut să-mi spui că fratelui tău îi place

să se joace cu bombele.

– Mda, de aia te-am adus cu mine.

– Poftim? Se încruntă uitîndu-se la Nathan, apoi la Seth. Aceștia se priviră, apoi izbucniră în rîs. Oare de ce mă faceți să mă simt ca un clovn în mijlocul arenei?

Nathan o luă în brațe.

– E o glumă de-a noastră, draga mea. Seth are tot felul de idei noi despre cum pot fi dezamorsate explozivele, spuse el pe același ton pe care i-ar fi explicat că fratele său era cam tare de cap. Bombe, mine de teren, grenade. Mi-a spus să-i fac o vizită ori de cîte ori simt că sînt pe cale să explodez. Îi strînse mîna. Vîno, vrem să-ți arătăm ceva.

– Oh, nu! Megan se opri brusc. Domnilor, nu sînt îmbrăcată adecvat pentru a zbura prin aer, spuse ea în timp ce Nathan o trăgea după el.

Ajunși la partea laterală a clădirii, Nathan împinse ușa și o conduse înăuntru.

– Tipii ăștia nu sînt în stare să-ți facă nici un rău. Ce zici?

Megan văzu imediat la ce se referiseră prin crearea bombelor. Cîteva erau în plină acțiune chiar sub ochii ei. Sala era plină de copii care alergau, săreau, strigau. Nu mai văzuse niciodată atîta energie adunată într-un singur loc.

– O sală de sport! exclamă ea, ărlind din calea

unei mingi care se îndrepta spre capul ei cu viteza unei rachete. În spatele ei, mișcându-se aproape la fel de repede, se afla un puști de culoare cu un ciuf de păr cârlionțat. Când mingea se izbi de Seth, băiatul îl îmbrățișă pe Nathan.

– Salut, bătrîne! Unde ai fost? Din cauza ta era să pierdem meciul de săptămîna trecută.

– Dar nu l-ați pierdut, nu-i așa? Nathan îi întinse palma. Așa cum v-am spus mereu antrenorul nu înseamnă nimic dacă n-are o echipă bună.

Băiatul o studie bănuitor pe Megan, în timp ce o mulțime de alți copii se îngrămădiră în jurul lui Seth și Nathan.

– Știi că nu primim muieri aici!

Nathan îi acordă o privire radioasă.

– Asta-i dulce. Megan, ți-l prezint pe căpitanul echipei *Patriots*. Charles, doamna Ashwood a venit să te vadă jucînd.

Charles o studie îndrăzneț din cap pînă în picioare.

– E femeia ta?

Megan izbucni în rîs, dornică să audă ce avea de spus Nathan.

– Crezi că am ales-o bine?

Charles zîmbi cu gura pînă la urechi.

– E bună, bătrîne! Vrei să facem schimb?

– Să facem schimb? țipă Megan. Numai pen-

tru asta... se aplecă și depuse un sărut pe obrazul lui Charles.

În ora care urmă, Megan răguși încurajînd de pe margine cele două echipe. Jocul era deja la jumătate cînd își dădu seama că echipa *Rainbow* era condusă de Seth, iar *Patriots* de Nathan. Confuzia se datora faptului că ambii bărbați erau idoli pentru micii fotbaliști a căror vîrstă varia între șapte și opt ani, plus cîțiva ajunși deja la adolescență.

– Cine a cîștigat? întrebă ea cînd meciul se termină.

– Cine altcineva? Nathan își șterse cu un prosop sudoarea de pe frunte, Noi toți.

Nu era nevoie de limba Kinkaid ca să înțeleagă la ce se referea. Nathan, Seth și fiecare copil din sala de sport se bucurau de aceeași victorie.

– De cît timp te ocupi de sport? îl întrebă ea în drum spre apartamentul lui Seth.

– S-au făcut deja trei ani, replică Seth. Aveam o mulțime de necazuri cu puștii din cartier care băteau străzile, ocupîndu-se de mici furturi și alte asemenea lucruri. Eram mult timp plecat, dar într-o vară pe cînd mă refăceam... după un accident, Nate a insistat să stea cu mine pînă mă voi pune din nou pe picioare.

Vara în care o petrecuse cu mama ei în Farmville, își zise Megan. Vara în care Nathan fusese

plecat de acasă.

– Cum aveam timp destul la dispoziție, continuă Seth, am ajuns să-i cunoaștem pe cei mai mulți dintre copii. Mai ales pe Charles.

– L-am prins pe alee încercînd să fure cauciururile lui Lucky Lucy.

– Am ajuns la concluzia că au nevoie de ceva care să-i împiedice să mai bată străzile aiurea, adăugă Seth. Ceva care să-i ajute să-și uite nemulțumirile. Mulți dintre ei au numai un singur părinte, iar cum mamele sînt la lucru, nu are cine să-i supravegheze. Nate a căutat prin cartier și a dat peste depozit. Așa că acum, în loc de vandali, avem două echipe foarte bune de fotbaliști.

– Nu l-ai luat și pe Preston cu tine? Întrebă Megan gîndindu-se c-ar fi fost o cale excelentă de apropiere.

– La început. Dar acum nu-l mai interesează.

– De ce?

– Îi place mai mult să se joace cu fetele decît cu niște puștani. Cu una în mod deosebit, ca să fiu mai exact.

– N-ai dreptate! Îl repezi Megan. După părerea mea, în ultimul timp lucrurile merg destul de bine între voi. L-ai putea acorda încă o șansă.

Nathan se răsuci spre ea. Megan văzu scîlbarea din ochi și îngheță.

– La naiba, Megan! Petreci o singură săptămână

mîna învățîndu-l matematică și ai impresia că știi mai multe ca mine despre propriu meu fiu.

Megan descoperi că Seth nu era genul care să-și țină gura.

– Hei, n-am de gînd să fac pe șoferul și să vă aud certîndu-vă! Știu că ai motivele tale, Nate, dar Megan are dreptate. L-ai putea invita. E posibil să accepte.

– Nici unul din voi nu știți despre ce vorbiți. Pe Megan nu o duru atît de mult furia din voce, cît tonul scîrbit.

– Cred că mi-am pierdut dexteritatea, spuse Seth. Megan, se pare că bomba asta va trebui să o dezamorsezi de una singură. Dar nu-ți face griji. Procedeu e același. Tai firul, apoi scoți detonatorul, iar mina devine inofensivă.

Nathan nu spuse nimic, uitîndu-se pe fereastră.

– Nathan? Megan își puse mîna pe coapsa lui. Dar rămase la fel de tăcut. Analogia lui Seth nu părea să dea rezultatele scontate. Uitase să ia în considerare factorul Kinkaid. Ca să dezamorsezi o bombă, trebuia să te poți apropia de ea. Iar Megan învăța că în cazul lui Nathan apropierea putea deveni o problemă. Hotărîse să o îndepărteze de el, să o țină la distanță.

CAPITOLUL 10

„Te sun eu. Nu, te sun, draga mea. Nici măcar, te sun, Megan.“ Simplu. „Te sun eu.“ Iar de atunci trecuseră deja două săptămîni.

Megan închise computerul, termină de completat documentele pentru obligațiunile cumpărate și verifică scrisoarea pe care urma să o trimită cîtorva din foștii ei clienți.

Activitatea intensă de pe Wall Street avusese și o parte pozitivă. Cei despre care se credea că-și vor aminti de ea nu vor fi deranjați de o adresă din Virginia. De ce le-ar păsa? Odată computerul instalat era în inima afacerilor oriunde i-ar fi fost biroul, inclusiv pe Wall Street. „Te sun eu.“

Aruncă o privire plină de admirație micului ei birou, apoi închise ușa. Își dori ca Nathan să-l poată vedea. După ce-și vînduse apartamentul, ajunsese la concluzia că venise vremea să se ocupe de ceea ce știa să facă mai bine. Era gata să recunoască că munca la fermă nu era genul

de ocupație care să-i stîrnească prea mult interes. Era mai mult un stil de viață.

Ideea de a intra în afaceri pe cont propriu fusese marele ei secret. Și înainte să-l înfîrmeze pe Nathan de hotărîrea ei, dorise să pună totul la punct. Acum nu mai avea cui să-i împărtășească bucuria de a fi reușit.

Deschise ușa de la intrare, dar avu nevoie de ambele mîini. Era unul din momentele preferate ale zilei. După-amiăza tîrzie cedînd locul serii îi amintea într-un fel de schimbarea gîrzii.

Se așeză pe leagănul de pe verandă, iar patofonul stricat din minte continua să reia aceleași cuvinte: „te sun eu“. Dar cînd? Și cînd o va face – dacă o va face – cum ar trebui să reacționeze? Un lucru era sigur. Vor trebui să stea serios de vorbă. Nu putea avea o relație dacă Nathan continua să o țină la distanță.

Și dacă nu mai voia o relație? Așa cum fusese în ultimele două săptămîni imediat ce întrebarea i se insinua în minte, se străduia să o alunge cît mai departe. Dar două săptămîni era o perioadă foarte lungă. Nu mai avea de ales, va trebui să înfrunte adevărul.

Cum ajunsese o ceartă neînsemnată să se transforme într-un război de asemenea proporții? Nu avea nici un sens. Încă o zi, hotărî ea. Va mai aștepta încă o zi.

Și după aceea? Să-l sune ea? Să meargă acasă la el? Nu știa. Știa doar că-l iubește pe Nathan Kinkaid. De asta o durea atât de mult tăcerea, felul în care se retrăgea în cochilia lui.

Dacă n-ar fi fost Seth, probabil că ar fi luat primul avion spre Washington. Nathan urcase la mansardă și nu-și arătase fața decît cînd fratele său îl chemase la cină.

Iar la cină discutaseră doar despre nimicuri, după care se culcase devreme lăsînd-o să-și petreacă seara jucînd șah cu Seth. S-ar fi bucurat și mai mult de partida de șah, dacă n-ar fi fost atît de necăjită și derutată de comportarea lui Nathan. De atunci repetase conversația de atîtea ori, că ajunsese să o știe pe de răst.

– Așa face uneori, spuse Seth. E ceva legat de Sara... și Pres, firește. Nathan are o obsesie numită responsabilitate față de familie. A avut-o dintotdeauna. Dacă nu merge ceva, el e singurul vinovat. Șah, spuse el zîmbind arogant.

– Oh, nu! Megan îi luă calul cu un pion rîzînd cînd îl auzi bombănind o înjurătură.

Seth studie tabla de șah și mută nebunul.

– Sînt unii care spun că Nathan e exact ca tata. Și e adevărat, în anumite privințe. Tata s-a condus după niște principii care nu i-au lăsat timp pentru nimic altceva. Îl acuzam mereu că se crede

Dumnezeu! Iar el părea să considere afirmația mea un compliment. La fel și Nate. E poate unul din motivele pentru care Sara n-a fost fericită...

Seth se sprijini de pernele cafenii de pe fotoliu aruncîndu-i lui Megan o privire lungă, pătrunzătoare pînă ce ea puse capăt tăcerii:

– Ai afirmat deja de două ori că Sara nu a fost fericită. Dar Nathan nu mi-a povestit nimic despre viața lor.

– Nu mă miră. Împinse tabla de șah și își ridică picioarele pe măsută. Rămase așa părănd să stea pe gînduri dacă să-i povestească sau nu. Nate n-ar vrea să-ți spun ceva ce nu ți-a spus el. Dar o știa toată lumea. Sara n-a vrut să locuiască la fermă. Părinții ei s-au mutat din Los Angeles în Virginia pe cînd avea șaptesprezece ani punînd capăt, după cum susținea ea, începuturilor unei cariere înfloritoare ca fotomodel.

– Fotomodel?

Seth dădu din cap.

– Era înaltă și mlădioasă. Avea o față frumoasă. Participase ca manechin la cîteva parade ale modei – nimic ieșit din comun – dar i-a intrat în cap că într-o bună zi va ajunge faimoasă. A susținut mereu că părinții i-au distrus orice șansă de a reuși să-și împlinească visul. Cred că a fost fericită în anii pe care Nate i-a petrecut în marină. Dar cînd Nate a adus-o la fermă, ai fi zis că fu-

sese surghiunită în Siberia. Era o femeie fragilă, se plîngea nonstop că e bolnavă. Deosebirile dintre ea și Nate erau atît de mari că m-am întrebat mereu cum de au ajuns să se căsătorească.

Seth se încruntă și își înlănțuie degetele.

– Au fost atît de tineri, încă din școală, iar Pres a apărut foarte repede. Nate s-a înscris în marină, dar a reușit să termine colegiul. Îl ajuta pe tata ori de cîte ori era liber, iar după ce eu am plecat de acasă s-a întors definitiv – era, înțelegi, răspunderea lui. Ori de cîte ori am fost acolo, am observat că în felul ei tăcut Sara nu permitea ca nemulțumirile să-i treacă neobservate.

– Credeam că ai plecat și nu te-ai mai întors niciodată.

– Unde ai auzit așa ceva?

– Se bîrfește în oraș. Nu că aş acorda prea multă atenție, dar oamenii vorbesc și nu-ți poți pune dop în urechi.

– Hmmm. Ce nu știi, inventează. Ai auzit probabil că nu m-am înțeles cu tata. E adevărat. Nu aveam aceeași obsesie pentru pămînt ca el și Nate. Dar am fost întotdeauna foarte apropiat de fratele meu.

– Am auzit că Nathan ar fi fost dur cu Sara, se aventură Megan.

– O minciună! Așa lăsa ea să se înțeleagă. Îi spunea că nu era destul de puternică ca să se

ocupe singură de grădina mare, iar ea îi argumenta că Farmville nu-i oferea nimic interesant. Seth oftă. Trebuie să recunosc că n-a fost o femeie fericită.

– Iar Nathan s-a considerat vinovat.

– Se consideră și acum. Nu mai vorbește despre ea, dar obișnuia să-mi spună că locul Sarei ar fi fost la oraș unde să se poată bucura de lumini strălucitoare și o viață dusă într-un ritm alert. A recunoscut că făcuseră o mare greșală căsătorindu-se atît de tineri. Și nu vrea ca lui Preston să i se întîmple același lucru. De aceea se împotrivește cu atîta înverșunare relației cu fata lui Richardson. Crede că istoria se va repeta. Dar nu are dreptate.

– I-a explicat lui Preston?

– Cum să-i explice? Întrebă Seth. Se teme că Pres nu va înțelege.

– Se înșeală în privința lui Preston. Încep să-l cunosc mai bine și știu că e isteț, sensibil. Are douăzeci și unu de ani, pentru numele lui Dumnezeu! E deja bărbat în toată firea. Nathan ar trebui să vadă că nu mai e copil.

Seth arată cu capul spre mansardă.

– Vezi ce se întîmplă cînd încerci să stai de vorbă cu el. Nu-și dorește nimic mai mult decît ca Preston să aibă o viață fericită. Dacă fericirea ar fi un fluture Nate i-ar fi smuls deja aripile și i l-ar fi

servit pe un platou aurit. Nu-și va da seama decît prea tîrziu că fără aripi fluturile moare.

„Te sun eu.” Megan se întrebă cum va trece de zidurile pe care Nathan le înălțase în jurul lui. Nu va reuși dacă el continua să o țină la distanță. Îi va da încă o zi. Se ridică de pe leagăn. Era timpul ca Tootie să meargă acasă.

– Megan? Tootie își ridică privirea din manualul pe care îl citea.

Megan era fericită să o vadă recapitulînd materia pentru semestrul următor.

– Poți pleca cînd vrei. Eu mă duc să arunc o privire noului meu iaz. N-avem niște pîine uscată să hrănesc rațele?

Tootie chicoti.

– Mama și tata spun că te-ai amoretat de rațele alea. Am lăsat lîngă chiuvetă o pungă plină cu firimituri. Le-am adus dimineață.

Cu punga în mînă, Megan traversă veranda din spatele casei pregătindu-se să coboare treptele cînd auzi un zgomot. Inima îi făcu un mic salt. *Lucky Lucy* era singura mașină în stare să stîrnească atîta praf în urma ei. Nathan coborî înainte chiar ca motorul să se fi oprit.

– Bine că te-am găsit! Ce dracu' crezi că faci?

De ce era atît de furios? După două săptămîni nu era tocmai felul cum sperase că va decurge

întîlnirea lor de cînd se despărțiseră fără măcar un sărut de rămas bun. Îl privi cuprinsă de deznădejde. El avansă arătînd-o cu degetul.

– Nu sta acolo de parcă n-ai ști nimic! Și nu mai face mutra asta inocentă. Mi-ai tăiat rezerva de apă, Megan și așa ceva e inadmisibil!

– Despre ce vorbești?

– Iazul meu e pe punctul de a seca. Săptămîna trecută am văzut un excavator. Ai acoperit izvorul? Nu se poate, Megan! Nu-mi poți vinde o bucată de pășune ca apoi să-mi iei apa din iaz! Vacile mele au nevoie de apă, iar tu o știi foarte bine.

– Nathan Kinkaid, ești nebun de legat. N-am făcut nimic din ce mă acuzi. Dacă nu știi să te porți civilizat n-ai decît să sari înapoi în rabla cu care ai venit și să mă lași în pace.

Nathan îi apucă brațul atît de tare că dacă atingerea lui n-ar fi anesteziat-o ar fi simțit o durere cumplită. Se uită la mîna lui.

– Unde e? Arată-mi unde ai înfundat izvorul.

– Ți-am spus că n-am făcut așa ceva.

– Atunci ce-a căutat excavatorul ăla aici?

Nu-și putu opri zîmbetul. Poate că se ținuse la distanță, dar nu-i lăsase ferma nesupravegheată.

– Mi-am făcut un iaz. Nimic mai mult.

– Unde?

– Îți voi arăta imediat dacă promiți să te cal-

mezi. Când ai dat buzna aici mă pregăteam să-mi hrănesc rațele, spuse ea scuturînd punga cu firimituri.

Conștient dintr-o dată de felul cum îi ținea mîna îi dădu drumul. Privirea îi rămase fixată pe urmele lăsate de degetele lui pe brațul ei.

– Unde e iazul? Întrebă el pe un ton ceva mai blînd. Dar ochii îi scăpărau la fel de furioși.

– Ți-l arăt imediat. Megan îl conduse în curtea din spate spre șopronul pe care îl transformase în solar. Nathan pășea în spatele ei nu lîngă ea, iar gestul lui i se păru jignitor. Nu ești singurul care suferă, Nathan, murmură ea.

– Ce ai spus?

– Vorbeam de una singură. Poate asta făcuse de la bun început. Era posibil? Indiferent ce spuneau sau făcea, părea să o împiedice să depășească părerile preconceptuate avute despre ea. După dezvăluirile făcute de Seth, crezuse că-l înțelege mai bine. Crezuse că va reuși să-l facă să-și deschidă sufletul. Nu voia o simplă relație fizică.

Iar acum după toate aceste zile și nopți lungi se aflau împreună de numai cinci minute. Avea nevoie de întreaga ei voință ca să nu i se arunce în brațe, iar el nu era în stare de altceva decît să țipe la ea pentru că îi tăiasse rezerva de apă, deși nici acum nu știa bine la ce anume se referea. Nu voia să o strîngă în brațe?

Își duse mîna la gît. Începu să-l maseze ușor sperînd să alunge usturimea și nodul care o împiedicau să respire normal. Înconjurară solarul, iar Nathan se opri brusc de parcă tălpile i-ar fi prins rădăcini.

– Ce mama dracului mai vrea să fie și asta? Uluirea era doar o parte a reacției lui. Se holbă cu gura căscată la iazul cu debarcader din lemn, descins parcă dintr-o carte cu povești. O mică sclipire din ochi lăsă să se înțeleagă că nu era deloc încîntat de ceea ce vedea. O umbrelă, bombăni el îndată ce vocea îi reveni. Și uite, rațe albe! Șase rațe albe înotau în formație stîrnind mici valuri pe suprafața sticloasă a apei. Soarele după-amiezei arunca mici scînteii roșietice peste penele lor imaculate. Nathan privi cu aceeași stupefacție felinarele instalate direct la marginea iazului și rondourile cu flori plantate de curînd. Se răsuci brusc spre Megan.

– Ce-ai făcut? Ai transportat o bucățică din Central Park? Nu-i nevoie să te străduiești atît de mult. Nimeni nu te obligă să stai, Megan. N-ar fi mai simplu dacă te-ai întoarce acasă?

– Asta vrei, Nathan? Vocea îi era doar o șoaptă. Vrei să plec din Farmville?

Privirea lui se plimbă alene peste fața ei. Megan cunoștea bine expresia din ochii lui. Nu va dezvălui nimic din ceea ce simțea cu adevărat.

Dar de data asta nu-i mai reuși.

– Nu vrei, nu-i așa? La naiba, Nathan, de ce nu o poți spune?

– Va trebui să golești iazul, spuse el. Vezi vârtejul din mijloc? E gura izvorului. Excavatorul a acoperit-o de pământ, iar acum va trebui să-l dai la o parte. Sau preferi să dărimi barajul? În cazul acesta iazul tău va seca exact ca al meu. Și atunci se va termina cu Central Park, Megan. Aici sîntem în Virginia.

– Sînt sigură că trebuie să existe și o altă cale. De ce se purta așa? De ce continua să o îndeparteze? Trebuia să fie vorba de ceva foarte important. Dar ce?

– Va trebui să golești iazul, spuse din nou Nathan.

– Nu le știi chiar pe toate, se răsti ea întorcîndu-i spatele ca să nu-i vadă suferința din ochi.

– Știu ce înseamnă izvoare subterane. Țasta de aici îmi umple iazul și pîrîiele de pe pășuni...

Megan se roti și îi aruncă o căutătură cruntă.

– Să nu-mi spui că un simplu iaz va duce la secarea oceanului. E același lucru cu a-i spune lui Preston...

– Lasă-mi fiul în pace!

– „Lasă-mi fiul în pace“, îl maimuțări ea. Cum să nu, Nathan, dacă nu reușești să înfrunți ceva, atunci e mai bine ca toată lumea să te lase în

pace. Nu la asta te referi? Să nu pomenesc nici un cuvînt despre Preston pentru că asta te va face să realizezi că nu deții controlul asupra vieții nimănui și oricît de mult ai iubi pe cineva va trebui să-l lași să facă propriile greșeli, să încerce să-și găsească singur fericirea pe care o dorește...

– Ce știi tu despre toate astea? Ce poate știi un crin artificial!...

– Un ce?

Nathan nu era sigur că o va putea îndepărta de el. Mai degrabă și-ar fi smuls inima din piept. Dar nu avea de ales. Megan nu aparținea acestui loc. Nu-i va permite să-și distrugă restul vieții, nu-i va face așa ceva.

Dacă nu va pune capăt acum legăturii lor, s-ar putea să fie prea târziu. Își cunoștea propriile limite. Își aminti ce anume simțise cînd Charles îl întrebuse „E femeia ta?“ Megan îl privise curioasă, dar el nu fusese în stare să dea un răspuns. N-o putea face fără să recunoască cît de mult o iubea.

– Megan, fii sinceră cu tine însăși, îi spuse el. Uită-te numai la ce ai făcut. Te va ajuta să înțelegi ce ești în realitate. Cînd ai venit ți-am spus că pămîntul e făcut să fie cultivat. Iazuri de vis, cu debarcader și rațe albe, nu au ce căuta pe pămîntul din Virginia. Iar crinii artificiali nu prind nici odată rădăcini. Sînt puși în vasele de cristal de pe

mesele din marmură. De ce nu vrei să înțelegi că nu ai ce căuta aici?

Megan îl privea cu ochi pierduți. Crini artificiali? Iar dacă o credea o floare decorativă înemna că nu o iubea. Adevărul era că nu i-o spusese nicio dată.

– Fă tot ce crezi că e necesar, replică ea cu o voce spartă. Trimite-mi nota plată. Se întoarse să plece.

– Nu, Megan. Tu ai schimbat cursul izvorului, tu să repari greșeala! Mîine la prima oră. Voi muta vacile pe o altă pășune, dar aș prefera să nu le țin prea mult pentru că nu e destulă iarbă.

Megan strînse pumnii și îl privi drept în ochi.

– Cu tine nimic nu e ușor, nu-i așa? Ții neapărat să complici lucrurile – să te pui atît pe tine cît și pe alții în situații imposibile. Dar ai dreptate în privința unui singur lucru. Am schimbat cursul izvorului, iar rezolvarea problemei depinde numai de mine.

Nathan o urmări plecînd. Își aminti de o altă ocazie cînd își îndreptase umerii cu același gest plin de mîndrie și de felul cum fundulețul ei obraznic îl ispitise pe cînd urcase cu pași mari și hotărîți colina mică care ducea la hambar. Mersul ei de acum era diferit, pașii mai rari. Siguranța dispăruse.

„Eu am făcut-o așa.“ Se uită înapoi la iaz. Ra-

tele se retraseră pe mal înfruptîndu-se din firimiturile aruncate de Megan.

Trupul lui Nathan se încordă și abia dacă mai reuși să respire. Îi va da timp să ajungă acasă. Așa nu va reuși să o oprească, dacă tentația ar fi fost prea mare.

– Asta am spus, repetă Megan directorului firmei de construcții, după ce acesta o întrebase pentru a doua oară dacă voia într-adevăr ca iazul să-i fie secăt iar pămîntul pus la loc. Cu cît mai repede, cu atît mai bine. La sfîrșitul săptămînii voi pleca din Farmville, iar pînă atunci vreau ca totul să fie gata. Urma să vorbească cu Tootie dar mai întîi trebuia să-și recapete respirația. I se puse un nod în gît, iar inima îi era asaltată de o mulțime de gînduri, toate avîndu-l în centru pe Nathan. Nathan cu mîinile vîrîte în buzunarele pantalonilor. Rețeaua de expresii care i se succedau pe față trădînd complexitatea emoțiilor – înțelegerea, înțelepciunea, și, da, cinismul. Erau trăsături pe care le observase încă din prima zi cînd se întîlniseră pe pășune, dar de atunci remarcase multe altele, blîndețea, sensibilitatea, umorul, pasiunea. Oh, da! Pasiunea.

Îi dăruise atît de multe. Nathan era cel care o ajutase să-și înțeleagă propriile simțăminte. Voia să-i spună cum reușise să pătrundă pînă în adîn-

cul inimii împăcîndu-se cu genul de iubire pe care o trăise alături de Dan.

Fusese o iubire minunată, trainică și o va prețui întotdeauna, dar cu totul diferită de ceea ce simțea pentru Nathan. Voise să-i explice toate astea, voise ca el să știe cum îi transformase existența, o umpluse de lumină și fericire, trezise în ea o patimă de care nu fusese conștientă pînă nu se îndrăgostise de el.

Dar nu găsise niciodată momentul potrivit. Și nu-i putea spune nimic pînă nu-l auzea rostind acele cuvinte mult așteptate: „te iubesc”. Iar acum nu le va mai auzi niciodată.

Nu putea rămîne în Farmville unde fiecare răsărit și apus de soare, fiecare adiere a vîntului îi vor aminti doar de el. Nu putea rămîne aici debordînd de o iubire care nu-i va fi împărtășită niciodată.

L-ar fi putut contrazice, i-ar fi putut deschide ochii, lăsîndu-l să vadă că se înșela în privința ei, dar s-ar fi făcut de rîs. Dacă ar fi ținut cu adevărat la ea și-ar fi dat seama de cum era în realitate. Deschise ușa bucătăriei și păși înăuntru.

– Tootie, trebuie să stăm de vorbă. Aș vrea să mă ajuți să-ți fac bagajele, apoi îți voi semna un cec. După ce-ți voi plăti și pentru restul verii vei avea bani destui ca să-ți plătești taxele pentru anul viitor, ba îți va mai rămîne și ceva în plus.

Apoi, vei putea face ceea ce ar trebui să faci oricare altă fată de vîrsta ta – să se bucure de vacanță.

Tootie se ridică de la masa unde curăța cartofi.

– Pregătesc niște salată de cartofi pentru dejunul de mîine. M-am gîndit să mergem la un picnic, lîngă iaz. Mă dai afară?

Megan o trase de coada groasă.

– Bineînțeles că nu! N-ai auzit ce-am spus? Plec din Farmville.

Verificîndu-și programul, Megan știe că va rămîne încă cîteva zile pentru că voia să-l vadă pe Preston absolvind. Apoi va pleca imediat. Nu-și putea permite să piardă timpul de pomană. Nathan va fi prezent și el, iar ea nu avea prea mare încredere în propriile forțe.

În ciuda sălii pline de părinți, exista riscul, dacă i se oferea ocazia, să treacă la măsuri drastice. Cum ar fi să i se arunce în brațe. Sau să-l tragă în culise și să-l seducă.

Își puse rochia albastră înapoi în valiză. Nu era o idee bună să se îmbrace în albastru. Ar fi crezut că o face pentru el. Ce culoare l-ar fi lăsat indiferent? Alese o rochie aurie, doar era un crin artificial, nu?

Sunetul soneriei o trezi din reverie. Cine să

fie? Nu avea timp de vizite, nici măcar de o mică discuție amicală. Însă chiar și așa era mai bine să vadă cine apăruse la ușa ei.

– Megan Ashwood?

– Da.

Tînărul din prag îi zîmbi și îi întinse o cutie de la florărie.

– Pentru dumneavoastră.

În cutie se afla un buchet mic de trandafiri. Citi cartea de vizită dinăuntru. *„Te rog să-l porți la ceremonia de absolvire. Fără tine n-aș fi reușit! Cu multă dragoste, Preston.”*

– Multă dragoste... Vocea i se frînse. Iată că reușise să cîștige inima măcar unuia din membrii clanului Kinkaid.

Amfiteatrul mare era plin pînă la refuz. Prima persoană cu care dădu ochii fu Ned Price. Acesta îi strînse mîna aruncîndu-i un zîmbet spășit.

– Văd că avertismentul meu n-a servit la nimic.

– Care avertisment? Spera că nu se referea la ce credea ea.

– Am auzit că tu și Nathan Kinkaid sînteți... buni prieteni. Își frecă bărbia. Presupun că de asta te afli aici, nu? Să-i vezi fiul absolvînd. Sper să nu te superi pentru lucrurile pe care le-am spus despre Nathan.

– Nu fi ridicol, replică Megan. Țin foarte mult la

Preston și sinceră să fiu n-am acordat prea multă atenție la ce mi-ai spus despre Nathan. Fiecare cu părerile sale.

Price părea dornic să repare greșeala făcută.

– E posibil să mă fi înșelat în privința lui Nathan. Ar trebui să fac ca tine – să nu bag în seamă toate bîrfele.

Madelaine apăru pe neașteptate și apucă brațul lui Megan. Ned Price dădu din cap, zîmbi, apoi se întoarse spre o femeie care îl trăgea de mîneca sacoului. Madelaine o îmbrățișă fericită.

– Unde te-ai ascuns pînă acum? Te-am sunat de mai multe ori, dar n-am dat decît peste Tootie Richardson și ea...

– Megan!

Megan se răsuci și îi văzu pe Laura și Sam Richardson îndreptîndu-se spre ea.

– Abia am așteptat să-ți spun, șopti Madelaine cu voce tare împingîndu-și mîna sub ochii lui Megan. Strălucirea diamantului nu putea trece neobservată.

– Madelaine! Tu și Parks?

– Așa cum ți-am spus, scumpo. Cît mai des și cît mai aproape... Îi făcu cu ochiul. Dar din cîte îmi povestește Jenny, nu duci lipsă de sfaturi practice. Megan deschise gura să vorbească, dar înainte să poată protesta, Madelaine șopti din nou, destul de tare ca să fie auzită pe oricine interesat

să tragă cu urechea. Și nu-ți face griji pentru Jenny. Și-a pus ochii pe Dobbie Winslow – văduvul cu mașina albastră, proprietarul farmaciei. Cele două fete ale lui vor avea nevoie de toată atenția și dragostea pe care Jenny o poate oferi unei familii.

Înainte ca Megan să poată replica, Laura Richardson o îmbrățișa deja.

– Vrem să-ți mulțumim pentru tot ce ai făcut pentru Tootie, spuse Laura. Ești un model pentru fata mea.

Megan rîse.

– Un compliment pe care nu-l merit.

– Ba da. Mulțumită ție, din toamnă se va putea întoarce la școală. Îmbrățișînd-o încă o dată, Laura adăugă: Ne-ai fost de mare ajutor. Ne vei lipsi foarte mult.

– Și voi îmi veți lipsi, rosti Megan cu toată convingerea.

– Îmi pare rău pentru cearta cu Nathan. Tootie mi-a povestit că te-a ajutat împreună cu Preston să-ți muți ratele în iazul lui. Continuă chicotind amuzată: Nu era nevoie. Nathan ar fi trebuit să-ți spună că nu trebuia decît...

– Nu mai contează, Laura. Din moment ce voi pleca din Farmville mi s-a părut mai simplu să renunț la iaz.

Găsi un loc în fața și privi în jur surprinsă de mulțimea fetelor cunoscute. Auzi o voce pe po-

dium. Ceremonia începuse. Un lucru bun pentru că altfel oamenii ar fi început să se întrebe de ce continua să-și întoarcă mereu capul în spate. Ar fi putut crede că-l căuta pe Nathan.

Pînă ce Ned Price și Madelaine nu o felicitară pentru relația cu Nathan nu-și dăduse seama că oamenii bîrfeau pe seama lor. Spera să nu-l acuze de plecarea ei.

Ar fi fost o pată neagră. Nathan va pretinde că nu-i pasă. Dar ea îl cunoștea. Sentimentele lui Nathan erau foarte adînci. Un rîu cu ape atît de învolburate că treceau peste ea. Însă nu era vina lui. Ar fi trebuit să-și dea seama că nu era bine să se arunce cu capul înainte.

Nathan se întoarse acasă la prînz. Fluierînd încetișor urcă la etaj să-și schimbe hainele. Revenind peste cîteva clipe se opri să controleze dormitorul de la capătul coridorului.

Dormitorul lui Preston. De cînd fiul lui își mutase toate lucrurile la căminul din campus, Nathan intra foarte rar.

Trase cearceafurile – avea nevoie de altele curate. Se duse să deschidă geamurile și podeaua de lemn scîrțîi sub greutatea lui. De la fereastră se vedea pășunea din partea sudică a fermei. Aerul era destul de îmbîcsit și nu voia ca Preston să creadă că nu avusese grijă de camera lui, că

nu voia să se întoarcă acasă, acum că absolvise. Adevărul era că Nathan nu fusese sigur de ce va face Preston. Fiul lui își schimbase atitudinea, iar pentru asta nu i-o putea mulțumi decât lui Megan.

Se sprijini cu mâinile de pervaz și se aplecă să vadă mai bine. Crengile stejarului ascundeau casa ei, nu se zărea decât cocoșul de pe horn. Îi datora scuze. La naiba, îi datora mai mult decât niște simple scuze. Dacă n-ar fi fost Megan, Preston ar fi dormit la cămin întrebându-se cum va înfrunta cursurile de vară. Dacă n-ar fi fost Megan... Se întoarce, ieși grăbit din cameră și coborî treptele în fugă fluierându-l pe Rocket care reuși să țîșnească afară din casă înainte ca ușa să se trîntească în urma lui.

CAPITOLUL 11

Urmat de Rocket, Nathan păși de-a lungul pîrului pînă la locul unde se aflau pietrele mari. În ciuda picioarelor sale scurte, Rocket putea alerga fără să-și ude lăbuțele. Pe unul din maluri căzuse un trunchi de copac, iar deasupra lui ciripeau trei turturele scaldîndu-se în lumina pătrunzînd printre coroanele copacilor. Rocket le mirosi de la depărtare ciulind urechile, dar le lăsă în pace. Nathan rîse.

– Nu merită, nu-i așa?

După cum îi era obiceiul, Nathan o luă pe scurtătura de lîngă pîrîu care ducea la iazul de pe pășune. Voia să controleze nivelul apei și să arunce o privire la blocul de sare pe care îl păstra pentru vaci. Dar atenția nu-i fu atrasă nici de nivelul apei și nici de blocul de sare. Se opri și urmări cele șase rațe ale lui Megan înotînd deasupra apei într-o parte acoperită de nori. Știa că-și trimise rațele în iazul lui. Dar nu știa cum de

ajunsese aici și vaca ei.

– Nu-i nevoie să o mînam acum, îi spuse el lui Rocket. Poate să rămînă pînă ne întoarcem.

Porni spre casa lui Megan iuțind pașii. Vaca lui Megan nu avusese cum să ajungă singură pe pășunea lui. Sassy își avea propriul țarc. Nu avea cum să deschidă poarta. Se apropie de casă și o văzu pe Megan coborînd treptele din spate cu cîte o sacoșă în fiecare mînă. O nouă călătorie la New York? Nu era un semn bun. Simți furnicături pe piele. Mai întîi Sassy, acum asta.

– Nathan, rosti Megan salutîndu-l printr-o scurtă înclinare a capului. Dar nu se opri și nici nu se uită în direcția lui. Se duse direct la mașină. Puse sacoșele pe bancheta din spate, apoi se aplecă ca să le aranjeze mai bine. Își îndreptă spatele și privirile li se întîlniră. În ochii albaștri și reci nu se citea nimic.

– Sassy...

– I-am dat drumul pe pășunea ta. Sper că n-ai nimic împotrivă.

– Nu, nu mă deranjează cu nimic. Era curios, dar nu o întrebă de ce mutase vaca. Nu va reuși să-l atragă într-o nouă discuție aprinsă și după felul cum se uita la el își dădu seama că nu putea ignora o astfel de posibilitate. Te-am văzut în sală la absolvire.

– N-am știut că ești prezent.

Și după cîte se părea nici nu-i păsa. Voise să pună distanță între ei, să o ajute să înțeleagă că Farmville nu era locul potrivit pentru ea. Își spuse că va face față oricăror consecințe. Atunci ce căuta aici?

– A fost un gest frumos din partea ta, Megan. A însemnat enorm pentru Preston.

– Pres îmi e foarte drag. N-aș fi scăpat ceremonia de absolvire. Îi întoarse spatele, ocoli mașina și deschise portiera.

Recă. Nepăsătoare. Atitudinea ei îl jigni profund, dar era ceva normal. Înțelegea. Accepta. Dar își aminti că îi spusese, nu cu mult timp în urmă, că nu-i va face niciodată rău. Era promisiunea pe care încerca să o păstreze. Era mai bine să sufere un pic acum, decît să rămînă cu cicatrice pentru tot restul vieții.

Nu voise că lucrurile să ajungă atît de departe. O dorise. Fusease obsedat de dorință. Dar nu bănuise că se va îndrăgosti de ea. Va pleca cît de curînd. Dacă nu astăzi, atunci mîine sau poimîine. Însă chiar și așa trebuia să-i spună ce avea pe suflet.

– E destul de plictisitor pe aici, nu? Pleci undeva să te distrezi? La New York?

– Nathan... te rog, spuse ea cu o răbdare ținută cu greu în frîu.

Nu făcea ce trebuia. Crezuse că se vor putea

așeza și vor putea sta de vorbă. Poate la masa din bucătărie unde soarele pătrundea prin perdelele albe sau în sufragerie unde făcuseră dragoste pentru prima oară. Ar fi trebuit să-și dea seama că se va îndrăgosti de ea. Acum nu-i rămîne decît să fie cinstit pînă la capăt și să-i spună adevărul.

Îi va spune că o iubea împotriva voinței lui. Că nu va fi fericită trăind în Farmville. Va încerca să-i explice de ce nu avea de ales. Se născuse cu apa pîrîului trecîndu-i prin vene și cu o dragoste pentru pămînt atît de feroce, că s-ar fi uscat ca un copac dacă ar fi încercat să trăiască în altă parte. Însă indiferent ce se va întîmpla nu o va uita nici odată.

– Am sperat să te întîlnesc după terminarea ceremoniei, dar n-am reușit să dau de tine.

Ochii ei se închiseră, iar Megan respiră adînc. Apoi îi deschise și se uită la el.

– Am plecat cu cîteva minute înainte să se termine.

Nathan bănuia că plecase anume ca să nu se întîlnească...

– Trebuie să vorbesc cu tine, Megan. Acum, înainte să pleci, dacă îmi poți acorda un minut din timpul tău. Aș prefera să nu aștept pînă te întorci.

Ceva sclipi în ochii ei. Privirea rigidă cu care obișnuia să- l studieze din cap pînă în picioare

reușise mereu să-l pună pe jar. Sau felul cum trăgea aerul în piept după ce se uitase în ochii sau la gura lui. Acum însă privirea ei îl fixa direct și nu dădea nici un semn c-ar trăi o emoție puternică.

Nathan fu străbătut de o mulțime de senzații, cea mai alarmantă fiind reacția trupului său. Avusesse întotdeauna probleme să-și ascundă dorința. Cu sentimentele îi fusese mai ușor. Ajunsese un expert. Însă nu și le putea ascunde și de el însuși. Nu în ceea ce o privea pe Megan.

N-ar fi trebuit să vină. Ar fi trebuit s-o lase în pace. Poate după ce se va întoarce... Soarele apăru dintre nori aruncîndu-și razele spre părul ei blond. Își întoarse capul spre el. Ochii albaștri aveau o nunață metalică. Nu i-o mai văzuse nicio dată.

– Ți-a spus Preston ceva? întrebă ea. Despre mine?

Nathan zîmbi pentru prima oară.

– Are o părere grozavă despre tine. Crede că ai atîrnat luna și stelele pe cer.

– Dar noi știm că așa ceva nu e posibil, nu-i așa? Sînt sigură că i-ai explicat, iar acum nu mai are nici un dubiu.

Tristețea din ochii ei îi înmuie genunchii.

– Poate am greșit, Megan. Poate nu e un mit. Poate e o lună nouă care apare în fiecare seară –

pusă de o persoană deosebită. Se se fi înșelat și în privința lui Megan? Își dorea să o vadă prinzînd rădăcini, acum și aici, chiar în fața lui. Ridică umerii și își vîrî mîinile în buzunare. La naiba, Megan! După toate cîte le-ai făcut pentru fiul meu – și pentru mine – sînt tentat să fiu de acord cu Pres.

Megan coborî privirea și întinse mîna spre portieră.

– Pres mi-a spus de cecul dat. Sînt o mulțime de bani, Megan.

Ea întoarse capul spre el ridicînd o sprînceană.

– Presupun că nu ești de acord.

El își mută greutatea de pe un picior pe celălalt.

– Sînt banii tăi.

– Sînt banii mei din contul pentru pășune. Am hotărît să-i dau lui Preston.

– Mi-a spus că-i va folosi ca să-și termine studiile. M-am oferit să-l ajut, mai ales acum că a dovedit de ce e în stare.

– Ți-a dovedit ție, vrei să spui.

– Nu asta am vrut, roști el pe un ton solemn. Nu era nevoie să-mi dovedească nimic. Era important pentru el. Un bărbat trebuie să știe de ce e în stare. Iar ca să afle trebuie să-și pună forțele la încercare. Același lucru e valabil și pentru o femeie. Iar tu ai avut o mare influență asupra lui. Înghiți în sec. Și a mea.

Pe chipul ei apăru o expresie mai blîndă care îl făcu să tînjească să o ia în brațe. În clipa aceea, la un singur cuvînt al ei, și-ar fi vîndut toate vîile în schimbul unor obligațiuni. Iar dacă ar fi făcut un pas spre el ar fi vîndut și cîteva metri de pămînt. Strîngînd pumnii, știu că trebuia să fie foarte atent, altfel bunele lui intenții se vor duce dracului. Nevoia de a o strînge în brațe era covîrșitoare.

– Nathan, vrei să zici că nu-ți vei băga nasul în planurile de viitor ale lui Tootie și Preston?

– I-am spus lui Preston că indiferent ce va face are binecuvîntarea mea.

Simți din nou atracția dintre ei. Miji ochii și îi studie buzele. Tremuraseră cumva? Privirea îi reveni asupra ochilor. Pînă în clipa de față nu fusese conștient de intensitatea durerii provocată de faptul că se uita la el de parcă nici n-ar fi existat. Își ținu răsufarea... dar expresia din ochii ei dispăru. Probabil că nu fusese decît imaginația lui.

– Pres se întoarce acasă.

Megan deschise portiera.

– Megan?

– Da?

Își dori să se fi priceput mai bine la cuvinte. Cînd venea vorba să-i spună lui Megan ce simțea în inima lui era incapabil să se exprime cu claritate.

– Nimic, spuse el. Mai poate aștepta.
 – Îmi pare rău, Nathan dar sînt în întîrziere.
 Dacă nu plec imediat voi pierde legătura din Richmond. Se uită la ceas. Tootie și Pres se întrebă probabil ce s-a întîmplat cu mine.

– Tootie și Pres?

Ochii ei îl priviră mirați.

– Atunci nu ți-a spus. Vin cu mine în Richmond.

– Credeam că Preston se va muta înapoi acasă.

Megan vorbi pentru prima oară cu aplombul ei obișnuit:

– Pentru numele lui Dumnezeu, Nathan! Preston numai ce a absolvit colegiul. Noaptea trecută au avut petrecerea de adio, dar în seara asta vor să sărbătorească împreună. Mașina lui Tootie e la reparat așa că le-am împrumutat-o pe a mea. Probabil vor lua cina într-un restaurant elegant, apoi vor merge undeva să danseze. S-ar putea ca Preston să-și mute lucrurile de-abia mîine, așa că nu-l lua la rost. Și acum că lucrurile încep să meargă mai bine între voi, nu o da din nou în bară așteptîndu-te să fie o copie a ta. Obrajii i se îmbujorată și zîmbi. Nu c-ar găsi un exemplu mai grozav, dar așa cum ai spus, trebuie să fie propriul lui stăpîn.

Slavă Domnului! Îi zîmbise.

– Trebuie să plec, spuse ea.

Nathan micșoră distanța dintre ei și o luă de braț.

– Acordă-mi un minut...

Megan se uită la mîna lui, apoi își eliberă brațul. Simțise oare cum se înfiorase la atingerea lui?

– Ți-am spus deja că mă grăbesc. N-am nici un minut de pierdut. Urcă la volan și închise portiera.

Așa că Nathan o urmări depărtîndu-se fără să-i fi spus măcar la revedere. Era mai bine. Încă un minut și și-ar fi pierdut stăpînirea de sine. Cine știe ce s-ar fi întîmplat? Prea multe, în privința asta nu exista nici un dubiu. N-ar fi fost deloc surprins dacă ar fi hotărît să nu se mai întoarcă. Ar fi fost o dovadă că avusese dreptate – că a-i pretinde să rămînă cu el ar fi însemnat să-i distrugă fericirea.

Dar îl dureau. Îl dureau enorm să o vadă plecînd. Cîteva clipe îi fu foarte greu să respire. Simți un nod în gît, o arsură în măruntaie, iar inima îi zvîcnea în ritmul litaniei din cap. „Oprește-o! S-ar putea să nu se mai întoarcă. Oprește-o!”...

Dar nu o putea opri. N-ar fi oprit-o nici dacă ar fi putut. O iubea prea mult.

Telefonul puse capăt tuturor iluziilor. Apelul, destul de inofensiv la început, provocase căderea

cortinei. La trei zile după plecarea lui Megan Nathan primi un telefon de la avocatul ei, fostul partener al lui Dan Ashwood. Jack îl anunță că Megan voia să vîndă pămîntul – întreg terenul cu excepția casei. Îl interesa?

– Dacă Megan e dispusă să negocieze personal.

Dar mișcarea nu-i reuși. Pus în fața refuzului categoric al lui Megan, Nathan acceptă să trateze cu Jack. Al naibii să fie dacă va lăsa să-i scape din mîini așa o bucată de pămînt fertil!

Megan puse în funcțiune sistemul de alarmă, se descălță de pantofii cu tocuri traversînd sufrageria, își aruncă servieta pe o măsuță și se duse direct la frigider. Își turnă un pahar mare de suc de portocală, apoi reveni în sufragerie și păși pe micul balcon. Singurul copac la vedere creștea într-un ghiveci, iar frunzele erau acoperite de funingine deși le spălase abia de o zi. În locul foșnetului frunzelor și adierii vîntului de vară, simțurile îi erau asaltate de zgomotele orașului, iar aerul înecăcios îi ustura ochii. Între apartamentul în care locuia acum și cel în care trăise alături de Dan, era o diferență ca de la cer la pămînt. Și existau momente, ca acela de acum, cînd își dorea să nu-l fi vîndut.

Nu avea vreun sens să compare ce vedea în

fața ochilor, cu pămîntul reavăn, pădurile înmiresmate, o pășune cu un iaz și șase rațe albe.

„Nu regreti?” o întrebuse Barbra în ziua cînd își vînduse apartamentul luxos. „Absolut deloc”, spusese ea, și vorbise cu toată sinceritatea. Era gestul prin care își asuma responsabilitatea pentru viața cea nouă din Farmville. O viață care spera că-l va include și pe Nathan.

Însă chiar dacă lucrurile nu merseseră așa cum se așteptase, tot era mai bine că vînduse apartamentul. De data asta nu voia să existe ocolișuri. Se va ține de planul stabilit și va merge înainte. Nu voia să fie influențată de vreo rămășiță a trecutului. Va păstra amintirile, dar nu aveau ce căuta în viitorul ei.

Uneori se gîndea că ar fi fost mai bine să vîndă și casa din Farmville. Ceva însă o împiedica. Casa reprezenta ceva ce dorea să transmită copiilor ei – copii pe care după toate probabilitățile nu-i va avea niciodată. Cînd își dăduse seama că nu va reuși să-l facă fericit pe Nathan – Nathan cu toatele lui schimbătoare și gîndurile ascunse pe care refuza să le împartă cu ea – renunțase la visuri și la speranțe.

Dar nu va renunța la casă.

Era casa în care se iubiseră.

O boare de vînt fierbinte îi reaminti cît de sufocant putea fi New York-ul pe perioada verii. Poate

ar fi trebuit să-i asculte pe Barbra și pe Jack și să aștepte pînă la toamnă ca să se întoarcă la agenția de bursă. Îi fusese destul de greu să lase plaiurile verzi și copacii înalți pentru beton, sticlă și zgomotele străzii. Trebuia însă să facă față competiției obositoare de pe Wall Street. Se gîndi la biroul mic instalat în casa din Farmville. Nu avusesese ocazia să i-l arate lui Nathan.

Auzi telefonul sunînd și se grăbi să intre, oprindu-se să închidă ușile balconului. Ridică receptorul iar vocea de la aparat o făcu să-și țină respirația, accelerîndu-i bătăile pulsului.

– Preston! Ce surpriză minunată!

Rîsul lui fu la fel de răcoritor ca apa unui izvor, iar timbrul îi dădu fiori. Semăna atît de mult cu cel al tatălui său.

– Tootie e cu mine. Ne întrebam ce faci în seara asta.

Megan era încîntată, nu-i mai văzuse de aproape nouă săptămîni.

– Sînteți aici? În oraș?

– Avem foarte multe să-ți povestim. Putem trece pe la tine? Vrem să te invităm la cină în oraș.

– Spune-i lui Tootie că a venit rîndul meu să găsesc. Și nu mai pierdeți nici o clipă. Veniți cît mai repede!

Le dădu adresa și puse receptorul înapoi în

furcă. Cum mintea i se mișca mai repede decît picioarele se împiedică în drum spre bucătărie și fu cît pe ce să cadă. Deschise frigiderul și controlă ce ar putea pregăti de mîncare. Apoi fu în dormitor și își schimbă hainele.

O jumătate de oră mai tîrziu, aruncă o scurtă privire în oglindă. Se sili să înghită nodul din gît. Obrajii îi erau roșii, ochii îi străluceau și se îmbrăcase într-un costum simplu albastru. Normal că o bucura ideea de a-i vedea pe Preston și pe Tootie, știa însă că nu era singurul motiv care o determinase să se îmbrace în albastru.

Primele minute după venirea lor le petrecură cu sărutări și îmbrățișări.

– la te uită la voi! spuse Megan făcînd un pas înapoi. Dacă ați fi mai tineri aș zice că ați crescut!

Tootie chicoti.

– În lungime sau lățime?

– În înțelepciune, să sperăm, replică Megan amuzată. Dar nu v-ați schimbat. Preston, tu pari mai lat în umeri, iar tu, Tootie Richardson – ești o frumusețe! Ți-ai tăiat părul!

– Numai cîțiva centimetri. Am fost acceptată la Universitatea din New York și nu vreau să arăt ca o țărănuță.

– Vei studia aici! Nici nu știi cît mă bucur! O să vă văd mai des. Iar cînd vei avea timp îți voi arăta toate locurile care merită să fie văzute.

– Îți vine să crezi, Megan? E pentru prima oară că sîntem departe de casă, și... New York City! Mi se pare un vis! Te-aș fi anunțat mai devreme, dar mi-a fost teamă că nu voi fi acceptată. Așa c-am hotărît să-ți fac o surpriză.

– Ai reușit. Megan o îmbrățișă pentru a mia oară, apoi îl cuprinse și pe Preston în cercul brațelor. Mi-a fost teribil de dor de voi!

– Să-ți spunem ce...

– Îți vine să crezi...

Aveau atît de multe să-și povestească. Megan nu-și adună curajul să întrebe de Nathan decît cînd cina fu aproape terminată. Știa că nu era o simplă coincidență că numele lui nu fusese pomenit nici măcar o singură dată. Acordînd o atenție cu totul exagerată vinului din pahar, încercă să vorbească pe un ton cît mai dezinvolt.

– Preston, n-ai spus nimic despre tatăl tău. Cum se simte?

Lui Megan nu-i scăpă schimbul de priviri dintre cei doi.

– Știi cum e tata. Se străduiește din răputeri să-și păstreze sentimentele doar pentru sine. N-am înțeles niciodată de ce ai plecat atît de brusc. Tata pare să se simtă bine.

Megan puse paharul pe masă și își șterse buzele cu șervetul.

– Ar fi trebuit să fiu nebună să refuz propu-

nerea făcută de agenția de bursă.

– Păi, sincer să fiu, nu mă pot împiedica să cred că tata a avut și el un rol în hotărîrea pe care ai luat-o. Credeam că ești fericită în Farmville. Mi-ai spus că locul tău nu e acolo, dar pe mine nu m-ai convins.

– Să fii fericit și să aparți unui loc sînt două lucruri foarte diferite.

– Nu știu dacă te interesează sau nu, dar tatei îi lipsești foarte mult. Pres păru să aștepte reacția ei înainte de a adăuga: De la moartea mamei ai fost singura femeie din viața lui.

– Ei, haide, Preston! Tatăl tău lipsește destul de des din Farmville. Și sînt sigură că atunci cînd merge la Washington, la unchiul Seth, cunoaște destule femei ca să aibă de unde alege.

Preston rîse.

– Mda, unchiul Seth trebuie să le alunge cu mătura. Și de fiecare dată cînd tata mă invită cu el tipa asta parcă își iese din minți. Se uită la Tootie și zîmbi. Mică scorpie geloasă! Se feri de perna aruncată de Tootie, dar nu scăpă de ciupitură. Ultima dată cînd a fost în Washington a stat mai mult de o săptămînă. Dar știi că ne cultivăm singuri finul pentru vaci, așa că acum are foarte mult de lucru. Tăcu, apoi izbucni în rîs și aminti de Sassy. E o mare pacoste! A crescut, iar săptămîna trecută a rupt gardul. Am fugărit-o pînă

pe autostradă, abia am reușit să o aducem înapoi.

Nici unul din ei nu pomenise de căsătorie, dar Megan bănuia că stabiliseră deja data nunții.

– Înainte de plecare Nathan mi-a spus că nu vă mai pune bețe în roate dacă vă căsătoriți.

– Nu știu ce s-a întâmplat de s-a răzgîndit, replică Preston, dar ne-a spus că ne va sprijini indiferent ce vom face mai departe. Apoi adăugă cu un zîmbet șmecher: Iar asta înainte să-i fi spus că ne-am hotărît să așteptăm.

– Să așteptați?

Pres își puse mîna peste a lui Tootie apoi recunoscu:

– A fost ideea ei. Am discutat și am ajuns la concluzia că e mai bine.

– Cît timp am lucrat pentru tine am învățat o mulțime de lucruri, spuse Tootie. Ești stăpînă pe destinul tău, Megan, iar eu am ajuns să-mi dau seama că depindeam îngrozitor de Pres. Am hotărît, amîndoi, că va fi mai bine să învăț să stau pe picioarele mele. Nu se știe niciodată ce aduce ziua de mîine. Iar dacă i s-ar întâmpla ceva lui Pres sau mie... păi, știi tu. Cînd mama lui Pres a murit, tatăl său a rămas complet singur. Și uită-te la tine. A trebuit să-ți iei viața de la început.

„Da, uită-te la mine!”

– Draga mea, independența e importantă. Dar

nu poți trăi într-o colivie numai de teamă că ți s-ar putea întâmpla ceva rău. Nu e un motiv întemeiat să pierzi o persoană iubită.

– Să mă piardă? întrebă Pres. Nici o șansă! Dar Tootie trebuie să-și încerce aripile. Chicoti. Nu i-am spus-o pînă acum, dar am legat-o cu un fir lung, invizibil – unul de care m-am asigurat că nu se rupe niciodată. Dacă încearcă să zboare prea departe nu-mi rămîne decît să smucesc puțin și vine înapoi.

După plecarea lui Tootie și a lui Preston, Megan se ridică în pat și întoarse perna ca să-și poată pune fața pe partea uscată. De ce nu se gîndise la așa ceva? Un fir invizibil.

Schimbarea anotimpurilor fusese unul dintre lucrurile pe care Megan le așteptase cu nerăbdare după mutarea la Farmville, dar nu la fel de mult ca acum cînd se afla la New York, însă din motive cu totul diferite. În vara asta aerul părea și mai sufocant decît vara trecută cînd revenise la oraș. Își luă servieta și se duse în bucătărie după o ultimă înghițitură de cafea.

Trecînd prin dreptul frigiderului, verifică bilețelele lipite de ușă. *Cina cu Clive Kessler. Sun-o pe Tootie.* O vedea destul de des iar uneori se întâmpla să petreacă cîteva ore din weekend și în compania lui Preston care venea pentru o scurtă

vizită. Nu reușea nici acum să depășească cu nonșalanță momentele jenante când se pomenea numele lui Nathan, dar se descurca mai bine. Arta suferinței odată învățată ajunsese să o stăpînească la perfecție. Suferința devine ceva obișnuit. Iar într-o bună zi, partea cea mai cumplită a trecut. Rămîne doar resemnarea și amintirile. Singurul lucru la care foloseau amintirile erau o eventuală criză de plîns.

Auzea și acum murmurul pîrîului, simțea înțepătura spinilor trandafirului sălbatic, vocea lui Nathan.

„În locul tău n-aș încerca.“

Ajunsese să se împace cu gîndul că într-o zi ar fi putut pierde pînă și lucrurile care merseseră bine între ei. Viața nu oferea garanții. Dar nu putea accepta să fie dată la o parte. Era o tortură să trăiască fără Nathan, dar cu un bărbat autoritar ca el ar fi fost iad în toată regula.

„N-aș fi îndrăznit.“

Ceasul din bucătărie bătuse ora exactă, iar telefonul începuse să sune. Nu avea timp. Făcu doi pași spre ușă. Telefonul sună din nou. Deși era deja cu mîna pe clanță, sunetul insistent o făcu să se întoarcă. Poate era Clive.

– Da?

– Megan?

Megan trase aer în piept dar tot avu senzația

că se sufocă. Simți cum camera se învîrte cu ea. Ochii i se încețoșară. Își imploră inima să se calmeze și se chinui să respire din nou. Adînc.

– Megan?

– Nathan?

– Nu știam dacă ești tu.

Se simțea atît de slăbită, că se temea că va scăpa telefonul din mînă. Doamne, cît iubea vocea asta!

– Eram gata de plecare.

După o pauză scurtă, Nathan întrebă:

– Ai la dispoziție un minut?

Megan își aminti de ultima oară cînd îi pusese exact aceeași întrebare, ziua în care Preston absolvise, ziua de acum aproape un an cînd plecase din Farmville. „Am nevoie de un minut“, spusese el. Dar ea avea nevoie de o viață întreagă. De atunci se întrebuse de nenumărate ori ce s-ar fi întîmplat dacă ar fi spus da.

– Da, am un minut, dar nu mai mult, Nathan. N-aș vrea ca taxiul să plece fără mine.

Rîsul lui avu același efect dintotdeauna, chiar dacă era la telefon. Se lăsă să cadă pe un scaun.

– Taxiul? Credeam că locuitorii din New York se aruncă în fiecare dimineată în fîlcile metroului.

Îi era atît de ușor să și-l imagineze. Păr decolorat de soare, ochi de tigru, mîini vîrîte în buzunarele blugilor.

– Nu și eu, spuse ea zîmbind. După cît de nebunește îi bătea inima nu-i veni să creadă că putea vorbi atît de calm.

– Presupun că ți-am spus că am rămas în rezervă.

– Nu, nu mi-ai spus. Ca de altfel multe alte lucruri.

– Ei bine, am rămas în rezervă. A trebuit să plec pentru o zi la Norfolk iar acum am o întîlnire cu amiralul Chancey în clădirea Națiunilor Unite...

– Ești în Manhattan? Fu surprinsă de primul fior de panică. Era sigură că urma un al doilea, provocat de restul cuvintelor. Cum îi reușea? Re-lua cu un aer firesc o discuție de parcă n-ar fi trecut o mie de ani de cînd stătuseră de vorbă.

– La ce oră te întorci de la serviciu?

Doar nu voia să se întîlnească cu ea. Nu era pregătită.

– Pe la șase.

– Atunci ne vedem după cinci.

Megan se holbă năucită la telefonul din mînă. Cum de îndrăznise să închidă? Și de unde știa...? Preston. Îi dăduse numărul de telefon și adresa.

Și acum ce să facă?

CAPITOLUL 12

Megan reuși să treacă cu chiu și vai de primele ore ale dimineții. O surprinse că fusese întrebată numai de trei colegi unde îi erau mințile. Normal că nu le spusese că se pierduseră în patul din casa construită de străbunicul ei. Nu le spusese că un simplu apel telefonic ștersese un an întreg din viața ei, transportînd-o spre o pășune verde din Farmville, Virginia unde tufișurile ascundeau un pîrîu cu apă rece și limpede, unde vacile beau dintr-un iaz pe care pluteau șase rațe albe.

La ora trei nu mai era bună de nimic. Trebuia să plece ca să se pregătească sufletește pentru întrevvedere cu Nathan. Se duse în biroul lui Sledge Morgan. Pe ușa lui era scris *Director*. Era expert în domeniul lui, iar relația dintre ei depășise momentele stînjenoare din trecut.

Era același bărbat chipeș și puternic, căruia îi plăceau femeile, la plural, dar aroganța, atît de evi-

dentă cîndva, dispăruse. Aproape.

Se lăsă pe spate în scaunul lui și își prinse mîinile la ceafă. Sledge era adeptul teoriei că lumea trebuia condusă de bărbați. În ciuda chipului frumos, era un tip aspru, dur, uneori chiar detestabil. Dar un prieten foarte bun. O ajutase pe Megan cînd se întorsese la munca ei, iar acum se înlocuiau reciproc dacă intervenea o urgență și trebuiau să lipsească de la birou.

– Plec mai devreme, spuse Megan punînd un dosar pe biroul lui. Mă îndoiesc să sune, dar sînt sigură că te vei descurca dacă îl apucă pandaliile din cauza cursului scăzut al acțiunilor.

– În seara asta ieși cina cu Clive, da?

– Nu știu. A intervenit ceva, Sledge și...

– Nu cred că e nevoie să ți-o repet. Știm amîndoi că interesul lui Clive în această companie se rezumă la un singur lucru. Megan. Nu da cu piciorul unei astfel de șanse. În ultima lună acțiunile noastre au crescut mai mult ca niciodată.

– Dar tot o să-i trag un picior undeva dacă nu pricepe că trupul meu nu face parte din acțiuni.

Sledge izbucni în rîs.

– Am încredere în tine, Ashwood. Știu cît de bine te pricepi să mînuiești mînușile din dantelă pe care le pui de fiecare dată cînd intri în ring.

Megan nu avea chef de glume. O sună pe Tootie sperînd să afle de la ea la care hotel stătea

Nathan. Nu avu noroc. Și după cum îi vorbi tînăra își dădu seama că firul invizibil al lui Preston era pus la grea încercare. Megan trebuia să recunoască că Nathan avusese dreptate.

Sledge își pocni degetele.

– Mai ești aici?

Megan se încruntă.

– Problema care a intervenit... e foarte importantă.

Aplecîndu-se spre ea, Morgan își lăsă coatele pe masă.

– La fel ca o afacere de mai multe sute de milioane. M-ai înțeles, Ashwood?

Megan îi aruncă o căutătură feroce și ieși din birou. Să-l înțeleagă pe Sledge Morgan? Oh, da. Îl înțelegea, și încă cum. Lui Sledge nu-i plăcea să bată apa în piuă. Era întotdeauna direct și la obiect. Era unul din lucrurile care îi plăceau la el. Întrebarea era dacă Sledge o înțelegea pe ea?

La ora șase deschise ușa și îl pofti pe Nathan în apartament. Era îmbrăcat în uniformă și nu arăta niciodată mai frumos. Costumul alb, cămașa de un albastru-deschis, cravata aurie cu un desen în roșu și albastru îl făceau să emane o forță deosebită. Dar forța lui era ultimul lucru la care se gîndea Megan.

– Telefonul tău m-a luat prin surprindere.

Nathan îi aruncă o privire rapidă.

– Îmi cer scuze că am întârziat. Am făcut tot ce am putut, dar ședința a durat mai mult decît m-aș fi așteptat. Am sunat, dar n-a răspuns nimeni.

– Probabil eram la duș. Făcu apel la toată puterea de stăpînire ca expresia feței să nu-i trădeze zbuliumul din suflet. Își imaginase această clipă de sute de ori, dar nu pusese la socoteală impactul fizic pe care îl avea acest bărbat asupra ei.

Nathan se uită la ea, apoi prin cameră.

– Nu e tocmai cum m-am așteptat.

Megan îi scrută fața, dar nu văzu nici un indiciu a ceea ce gîndea cu adevărat. Fie că își ascundea sentimentele foarte bine – iar în așa ceva era expert – sau revederea ei avea un efect cu totul neînsemnat asupra lui.

– Te referi la mine sau la apartament?

Buzele lui se răsfrînseseră într-un zîmbet abia schițat.

– La apartament. Tu arăți așa cum mi te-am imaginat.

Megan tresări. Se văzu prin ochii lui Nathan. Era îmbrăcată într-o rochie scumpă și elegantă degajînd un aer de rafinament. Urma să ia cina cu directorul unei companii și trebuia să se îmbrace pe gustul clienților frecvenți ai bursei. Atît Clive cît și Sledge se așteptau să arate cît mai bine. Își înălță bărbia.

– Lustruită și poleită cu aur?

Nathan zîmbi, iar inima ei făcu tumba obișnuită. Naiba să-l ia! Nu avea nici un drept să apară pe neașteptate în viața ei, fără să fi fost invitat.

– Ceva nu merge. Își flutură mîna indicînd încăperea. Apartamentul e la fel de confortabil ca și casa din Farmville. Simplu. Fără zorzoane. Nu prea știu la ce m-am așteptat.

– Nici eu, spuse Megan cu o voce joasă. Observă că nu făcuse nici un comentariu asupra înfățișării ei.

Îndrăzniră să se privească, iar ochii le rămaseră ferecați. Megan se simți cîntărită ca un posibil adversar. Se întîmpla aproape la fel ca atunci cînd se întîlniseră prima oară pe pășune. Exista o diferență. Atunci nu știuse că-l iubea, că-l va iubi întotdeauna.

– Vrei niște vin?

– Da, cum să nu!

O urmă în bucătărie. Megan turnă lichidul în pahar și i-l întinse. Degetele li se atinseră. Cu un an în urmă, probabil că i-ar fi tremurat. Acum erau calme. Dar pe dinăuntru... pe dinăuntru se dezlănțuiseră furtuna, și nu știa dacă va trăi sau va muri. Ce căuta Nathan în casa ei? Ce voia de la ea? De ce venise?

Nathan ridică paharul.

– Pentru Manhattan.

O coardă strînsă se răsuci și mai tare în jurul inimii. Privirile li se întâlneau. Nu-i putea descifra expresia feței. Ce se ascundea în spatele acelor ochi de tigru? La ce se gîndea? Ce simțea? Ar fi vrut să-și lase capul pe pieptul lui, să-i simtă bătaile inimii. Erau la fel de nebunești ca ale ei? Privirea îi coborî spre buzele ușor arcuite.

– Arăți grozav!

Megan zîmbi.

– Și tu.

Nathan arătă cu capul spre peretele din spatele ei unde atîrna un tablou mare reprezentînd o pădure.

– E frumos.

– Îmi lipsesc copacii adevărați – și cel mai mult aerul proaspăt. Plus soarele. Aici pare cu totul altul. Sufocant, aproape amenințător. Își aminti de momentele petrecute la masa din bucătăria ei. Ce o apucase să vorbească cu Nathan de parcă ar fi fost un străin, cînd inima îi era gata să explodeze?

– E tot ce ți-a lipsit?

Dacă se mai uita mult la el se va sfărîma în mii de bucăți.

– Nu-i cîstit, Nathan.

Incapabilă să stea pe loc îl conduse înapoi în sufragerie. Se așeză încordată pe canapea și își împreună mîinile în poală. Nathan preferă unul din

fotoliile mari de vizavi.

– Bănuiesc că Sassy s-a făcut mare. Își împreună degetele și le strînse tare.

– Are deja un vițel.

– Un vițel!

– Îhm. Nathan dădu din cap și își puse paharul pe măsuta dintre ei. Privirea îi rătăci prin apartament, apoi reveni la fața ei. Bănuiesc că ai aflat deja că Madelaine este însărcinată.

– Da. Încercăm să păstrăm legătura. În voce se simți o notă de melancolie. Mi se pare minunat că ea și Parks vor avea un copil.

– Da? Întrebă el studiindu-i reacția.

– Cînd iubești un bărbat vrei să-i faci un copil, e ceva normal.

„Bravo, Megan, vocea nu ți-a tremurat!”

– Același lucru e valabil și pentru un bărbat. Continua să o studieze cu aceeași privire intensă.

– Da, sînt sigură că ai dreptate. Se mută la marginea canapelei. Ce făceau? Țineau un priveghi întîrziat pentru relația lor distrusă? Madelaine mi-a scris că Jenny West s-a logodit.

– Mda, va trebui să-mi caut o altă menajeră.

Privirea intensă cu care continua să o fixeze îl făcu să coboare garda, iar Megan zări ceva în ochii lui, ceva greu de definit, cu toate astea destul de cunoscut. De parcă prin minte le-ar fi trecut aceleași gînduri ascunse, cutreierînd prudent prin

labirintul acelorăși amintiri. „Nu-mi face așa ceva!” Nu voia să vadă cum pe față i se aștern amintiri de acum un an. Nu le-ar fi suportat. O chinuiau destul când era singură. Sorbind din paharul cu vin Nathan întrebă:

– O vezi des pe Tootie?

– Nu atât de des pe cât mi-ar plăcea. Bănuiesc că ai aflat că se descurcă foarte bine la colegiu. Se pare că-i place aici. Se surprinse privindu-l. Arăți grozav, Nathan! Nu te-am ami văzut în costum din seara petrecerii date de primărie. Oh, da! În ziua când Preston a absolvit.

– Ziua în care ai plecat.

„Ziua în care ai plecat.” O spusese simplu, pe un ton lipsit de inflexiuni. Atunci de ce îi suna în urechi ca o sentință finală prin care era condamnată la moarte?

– Da, ziua în care am plecat.

Nathan schiță un zîmbet.

– Nu cred că m-ai văzut în ziua aceea. M-am schimbat înainte să fi ajuns la tine.

– Te-am zărit.

Privirea lui se întunecă.

– Iată-te din nou pe Wall Street. Adăugă imediat ghicindu-i surpriza: Mi-a povestit Preston. Mi-a spus că ești în elementul tău.

– Mă descurc.

– Fericită?

– Nathan, negociem acțiuni, nu fericire.

Expresia sumbră din ochii lui fu aproape de nesuportat. Ce crezuse? Că dragostea crește la loc la fel de repede ca florile pe cîmpie?

– În legătură cu costumul, spuse el. Nu vreau să te simți jenată în caz că ne vom întâlni cu cineva la restaurant.

– La restaurant...? Nathan, n-am știut cum să dau de tine...

Auzi soneria de la intrare și se opri brusc. Clive. Întîlnirea de afaceri îi ieșise din minte. Se uită urît la ceasul de pe șemineu. Sosise cu cîteva minute înainte de șapte. Mai târziu decît se așteptase.

Cînd soneria sună a doua oară Nathan o privi curios.

– Aștepți pe cineva?

Megan se ridică și făcu cîteva pași spre ușă oprindu-se în dreptul scaunului lui Nathan.

– Cînd ai sunat, ai închis înainte să pot spune ceva. N-am știut unde să te caut.

Nathan se ridică. Rigid. Zîmbetul politicos nu-i ajunsese pînă la ochi.

– Nu-ți face probleme, Megan. Ar fi trebuit să-mi dau seama. Nu aveam nici un drept să cred că vei renunța la întîlnire din cauza mea.

– Nathan...

Soneria bîzii pentru a treia oară.

– Trebuie să plec. Traversă camera în grabă

simțindu-l în spatele ei.

Deschise ușa chiar cînd Clive păși în hol. Megan nu observase pînă acum cît era de înalt. De ce trebuia să arate atît de bine dispus? Trecu pe lîngă ea și se apropie de Nathan. Megan le făcu cunoștință și părăsiră apartamentul împreună.

După ce intrară în lift Clive își puse imediat brațul în jurul umerilor ei. Megan se eliberă de brațul posesiv, simțind o dorință nebună să-i tragă un pumn. Nu se uită, dar îl simți pe Nathan holbîndu-se la ei. Cine știe ce-și imagina? Deși ce mai conta ce credea?

– Te pot duce undeva? îl întrebă Clive cînd ajunseră pe trotuar.

– Nu, mulțumesc. O seară plăcută.

– Nathan... În clipa aceea apăru limuzina, iar șoferul lui Clive le deschise portiera.

Nathan zîmbi fără prea mult entuziasm și ridică o sprînceană.

– Pe curînd, nordisto, spuse el cu o înclinare a capului.

Megan își înăbuși hohotul de plîns. Se instală pe banchetă și privi afară pe geamul din spate. Nathan rămase pe loc, cu mîinile vîrîte în buzunare... privind în urma lor.

Nu-i plăcea felul cum se despărțiseră. Prea brusc. Chiar dacă nu-l va mai vedea niciodată – mai ales dacă nu-l va mai vedea niciodată – nu

era nici pe departe felul în care dorea să și-l amintească. Sau ca el să și-o amintească. Nu știuse ce dorise să spună cînd îi rostise numele și fusese întreruptă de sonerie. Poate înțelesese că vorbea limba Kinkaid. Poate va ajunge de unul singur la concluzia justă.

Megan abia dacă reuși să închidă ochii toată noaptea sculîndu-se odată cu ivirea zorilor, chinuită de una dintre cele mai cumplite dureri de cap. Își aminti de seara trecută așa cum probabil mulți oameni își aminteau de coșmaruri.

O jumătate de oră se plimbă de colo-colo prin apartament. Era atît de mic că începea să sufere de claustrofobie. Mărimea lui nu o deranjase pînă acum. Detesta să fie închisă în spații mici. Detesta zgomotele orașului, aerul sufocant, și îi detesta pe cei de-o țeapă cu Clive Kessler care nu știau să-și țină mîinile acasă. N-ar fi trebuit să fie obligată să-și pună la punct clienții. Era o profesionistă, ce naiba! Numai pentru că Sledge cuceră toate femeile cu mai mulți bani decît principii morale, nu înseamnă că trebuia și ea să facă la fel. Dar Clive era problema ei imediată. După numai o oră Clive nu va mai reprezenta nici un fel de problemă.

Uitînd de durerea de cap se îmbracă în timp record și chemă un taxi.

În mai puțin de o jumătate de oră Sledge Moran își ridică privirea și dădu cu ochii de Megan. Și după ce o studie cîteva clipe nu mai fu sigur dacă îi plăcea ce vedea.

– Cum a mers?

– Pentru început i-am propus lui Clive să-și rezerve bilet pentru prima navă spațială.

O jumătate de oră mai târziu căuta de zor prin sertare după o aspirină. Ușa se deschise și ră-mase ca trăsniță.

– Astăzi aș fi în stare să cred orice, dar nu și asta! exclamă ea. Cînd coșul cu flori mî se plimbă prin birou înseamnă că a venit timpul să mă predau. O văzu pe asistenta ei privind-o pe după coșul imens de flori sălbatice.

– Sînt întru totul de acord, replică Denis. Și eu aș spune da bărbatului care mi-ar trimite așa niște flori. Puse coșul lîngă fereastră. Nu vrei să citești ce scrie pe bilet?

– În nici un caz dacă a fost trimis de Clive Kessler.

Denise rîse și îi întinse biletul.

– Tot îți mai face zile fripte? întrebă ea în drum spre ușă.

Întrebîndu-se de unde știa și dacă Clive îi sî-cîia și asistenta, Megan scoase cartea de vizită din plic. După o privire scurtă memoră conținutul la fel de repede ca și numărul de telefon de sub

nume „Trebuie să te văd. Cu dragoste, Nathan.”

Apoi numărul de telefon. *Dragoste. Dragoste?*

Mult prea entuziasmată ca să gîndească limpede, formă primele numere, apoi puse receptorul la loc. Ce făcea? Cît va mai suporta inima ei înainte să se rupă în bucăți? Și ce dacă scria *dragoste*? Era ceva obișnuit. Nathan nu voia să plece fără să facă un lucru care să le permită să rămînă prieteni. În fond se întâlnea destul de des cu fiul lui.

Dar scria că trebuia să o vadă, iar Nathan nu era o persoană obișnuită. N-ar fi scris cuvîntul *dragoste* dacă nu i-ar fi acordat atenția cuvenită. Simțindu-și inima zvîcnindu-i în gît, Megan ridică din nou receptorul.

– Megan?

– De unde ai știut că sînt eu?

Rîsul lui gutural îi trimise furnicături pe piele.

– În afară de Tootie ești singura femeie pe care o cunosc în Manhattan.

– Ar fi putut fi cineva de la fermă. Rîsul lui amuzat se revărsă din nou deasupra ei.

– Ce faci, nordisto? Încerci să mă tragi de limbă?

– Trebuie să mă vezi? Își ținu răsufarea.

– Da. Vrei să iei cina cu mine?

Megan dădu drumul aerului din piept dorind să-i poată vedea ochii.

- Mi-ar plăcea foarte mult.
- La șapte e bine?
- La șapte e perfect.

La șase treizeci Megan era gata îmbrăcată și aștepta. La șapte Nathan intră pe ușă. Era îmbrăcat în costumul bleumarin de ofițer, cu o cămașă albă, dar în seara asta cravata era de un roșu-aprins. O studie cu toată atenția, privirea lui plimbându-se alene peste trupul ei, măsurînd-o din cap pînă în picioare. Urcă și se opri asupra buzelor. Ochii li se întîlniră.

– Hmm. Încă ai mai putea, spuse el.

– Ce să pot? Fără să știe de ce sau cum, avu senzația că fluturilor le puteau crește aripi noi. Nathan nu mai era bărbatul rece și distant din seara trecută. Era Nathan pe care îl iubea. Ce să pot? stăruia ea.

Fața lui fu luminată de un surîs leneș.

– Să cîștigi premiul întîi la orice expoziție de flori.

Megan roși.

– Mă faci să mă simt stingherită.

– Să nu-mi spui că maimuțoiul cu care ai fost seara trecută n-are obiceiul să-ți facă complimente. Mie mi s-a părut destul de vorbăreț.

– Maimuțoi? zîmbi și ochii îi scăpărară. Parcă vedea reacția lui Clive Kessler dacă cineva i-ar fi

spus în față că seamănă cu un maimuțoi.

Nathan îi admiră rochia.

– Mi se pare cunoscută.

Lui Megan îi trebuiseră cîteva ore pînă găsisese rochia pe care o purtase la petrecerea dată de primăria din Farmville. Se gîndi să-i explice ce era cu Clive, apoi se răzgîndi. Nathan era cel care o alungase de lîngă el, nu invers.

– Intră. Nu vrei niște vin...

– Nu vreau să beau nimic. Draga mea, ai în față un bărbat înfometat. Să nu facem nimic care mi-ar putea stîrni și mai tare apetitul.

Zîmbetul lui îi trimise un val de căldură prin tot corpul. Îi spusese „draga mea“. Sunase prea sincer ca să fie doar o greșală de exprimare.

– Am rezervat masa pentru ora opt.

– Bine. Luă capa care atîrna de un scaun, iar Nathan o ajută să și-o pună pe umeri. Își lăsă mîinile să-i alunece pe brațe. Era atît de aproape, că Megan îi putea vedea scîlipirea sin ochii de tigru. Se sufocă. Coborî pleoapele și își luă poșeta. Sînt gata.

Nathan spera să fie gata să audă și ce venise să-i spună. Și chiar dacă nu, ea tot îl va asculta pînă la capăt. Se scursese un an de cînd aștepta să-i spună ce simțea pentru ea.

CAPITOLUL 13

Ambianța din restaurantul elegant era favorabilă discuțiilor serioase. Salonul era destul de încăpător, cu mese decorate cu trandafiri și lumînări.

Megan îl privi pe Nathan urmărind-o pe sub sprâncene. Petrecuseră o mare parte din seară studiindu-se fără să rostească nici un cuvânt. De parcă ar fi aprins fitilul unui butoi cu pulbere și așteptau declanșarea exploziei.

– Preston mi-a povestit că Seth lucrează la un proiect deosebit de interesant, spuse ea.

Seth? Se gîndea la fratele lui? Se întrebă ce s-ar întîmpla dacă ar duce-o într-un colț întunecat și ar face dragoste cu ea pe covor. Seth. Da.

– Lucrează la un dispozitiv care să poată detecta bombe și să le dezamorseze de la distanță. L-a testat și a vîndut invenția. Una dintre condiții a fost să conducă prima echipă care îl va folosi, așa că la sfîrșitul verii pleacă în Kuwait.

– Kuwait? Fusesse șocată aflînd cu ce se ocupa fratele lui Nathan, dar realiza abia acum pericolul iminent. Nathan pierduse deja atît de mult. Dacă lui Seth i s-ar întîmpla ceva... Probabil că ești foarte îngrijorat pentru el.

– Da, sînt. Dar dispozitivul lui Seth poate salva sute de vieți, poate chiar mii. Experții sînt de acord că s-ar putea să trecem în secolul următor pînă ce minele de pe pămînt sînt dezamorsate, dar Seth e convins că timpul poate fi scurtat.

– Știe deja cît timp va lipsi?

– Sper să nu fie mai mult de trei sau patru luni. Știu că vrea să facă parte din misiunea de salvare, dar e vorba și de aventură. Seth n-a ascuns niciodată că se simte atras de primejdii.

Megan unse cu unt o felie de pîine.

– Bine că nu e însurat. Crezi că se va așeza vreodată la casa lui? Că va duce o viață mai liniștită?

– Probabil, într-o zi, cînd va cunoaște femeia potrivită. Lumina lumînărilor se reflectă pe fața lui Nathan. Cînd se va întîmpla va vedea viața și lumea cu alți ochi.

Megan privi în gol...

– Da. Iubirea te schimbă, nu-i așa? Își dori din toată inima ca lucrurile să fi stat altfel între ea și Nathan. Era fericită că se afla aici cu el, indiferent din ce motiv o căutase. Îi va fi mai ușor să îndure

zilele care vor urma, chiar dacă nu vor fi decît simpli prieteni. Conștientă de privirea lui fixă, își îndreptă ochii spre fața lui. O față pentru care orice artist s-ar fi dat în vînt să o sculpteze. Fusese prima ei impresie.

– Pianistul e într-o stare de spirit foarte sentimentală, remarcă ea. Cum de ai găsit locul ăsta?

Nathan puse furculița pe farfurie și îi luă mîna.

– Mi l-a recomandat portarul de la hotel, un mare romantic. l-am spus că am așteptat un an întreg pentru această noapte, iar el mi-a spus că știe exact locul de care am nevoie.

Căldura din privirea lui i se revărsă prin vene.

– Un an e o perioadă foarte lungă, nu-i așa?

– Prea lungă! O văzu întorcînd capul și tresări. După seara trecută... respirația i se îngreună și se chinui să găsească cuvintele potrivite.

– Ce e cu seara trecută? Îl privi drept în ochi și așteptă calmă, nesigură de ce urma să spună. Putea fi orice. Îi putea spune că revederea fusese o greșeală. Sau îi putea spune că simțea exact ce scrisese pe biletul trimis odată cu florile. Sau nimic. Nu avea cum să ghicească ce era în mintea lui, cu atît mai puțin în inima lui. Așteptase un an pentru această noapte? Secolul douăzeci își avea neajunsurile lui, dar tehnologia comunicațiilor nu era una din ele.

Văzîndu-i nedumerirea din ochi, Nathan se lăsă pe spătarul scaunului. Toate aparențele indicau că Megan ducea genul de viață care i se potrivea cel mai bine. O îndepărtase pentru totdeauna. Ce drept avea să încerce să-și croiască din nou drum în viața ei? Dar nu putea uita felul cum îl privise prin geamul limuzinei. O clipă arătase de parcă avea nevoie să fie salvată, la fel ca el. Dorise să fugă după ea, să o ia în brațe și să-i spună că locul ei era alături de el. Nu voia altceva de la viață decît să o strîngă la piept, să aibă grijă de ea, să o iubească. Dar nu putea pentru că încă mai avea îndoieli.

– Seara trecută... la naiba, Megan! Știi că nu sînt genul care să umble cu cioara vopsită. Seara trecută am fost atît de prudentî unul cu celălalt că am irosit timpul prețios pe care l-am avut la dispoziție.

– N-am știut la ce să mă aștept din partea ta, sau de ce ai venit, rosti ea calmă împăturindu-și șervetul.

– Trebuie să aflu ceva. De ce ai vîndut pămîntul, Megan?

Își dori ca Nathan să nu o mai cîntărească din priviri, încercînd să afle răspunsul înainte de a pune întrebarea.

– Pămîntul acela înseamnă foarte mult pentru mine. E un teren fertil, așa l-ai considerat tu. N-am

vrut să cadă în paragină. Am vrut să aparțină cuiva care să-l iubească la fel de mult ca mine. Care să-i dea viață.

– O... Megan! Vrînd să-și ascundă ochii în-
cețoșați, Nathan îi luă mîna, își lăsă capul în jos
atinse buzele de palma ei. Mîna ei tremură, la fel
și inima lui. Și de aceea n-ai vîndut și casa? Pen-
tru că ai crezut că nici măcar eu nu o voi putea
iubi mai mult ca tine?

Vocea ei nu fu mai mult decît o șoaptă.

– E moștenirea mea, singurul lucru care mi-a
mai rămas.

„Nu e adevărat! dori el să-i spună. Mă ai pe
mine – tot ce sînt și aș putea fi.” Dar nu o spuse.
Nu știa dacă ar fi fost deajuns. Megan nu spusese
nimic, nu făcuse nimic care să-i dea de înțeles că
nu avea deja tot ce-și dorise vreodată ca să fie
fericită. Cu excepția acelor ultime cuvinte: „tot ce
mi-a rămas.” Cu excepția expresiei din privirile ei.
Cum să afle ce însemnau?

– Dar ai atît de multe, rosti el arătînd cu mîinile
în jurul lui.

Chipul ei se întristă.

– Da, foarte multe. Încercă să nu se gîndească
la ziua cînd îi dăduse de înțeles ce credea despre
ea. Dar nu reuși. Un crin artificial într-o vază de
cristal.

N-ar fi obținut un rezultat mai bun nici dacă i-ar

fi tras o palmă. Fața lui deveni o mască a regre-
tului.

– Știu că e prea tîrziu să spun că îmi pare rău.
Nu mi-am iertat-o niciodată. Megan stătea liniș-
tită. Degetele ei strîngeau paharul atît de tare că
Nathan se temu că-l va sparge. Ai plecat fără un
cuvînt, continuă el. Cînd am ajuns la casa ta erai
deja pregătită de drum. Și nici măcar atunci nu
ți-ai luat rămas bun.

Ea se mulțumi să-l privească.

– Am încercat. Ți-am spus că vreau să stăm
de vorbă. Cîteva minute. E tot ce ți-am cerut.

Megan puse paharul pe masă și atinse cu vîr-
ful unui deget locul din palmă unde o sărutase.

– La ora aceea știam deja ce crezi despre
mine. Mi-ai dat de înțeles foarte clar că nu am ce
căuta în Farmville. Iar în Washington mi-ai spus
că locul meu nu e lîngă tine. Încercă să-și stăpî-
nească furia care amenința să scape de sub con-
trol.

– Am vrut să fii fericită, zise el. Era mai bine să
te pierd, decît să te văd ofilindu-te. N-aș fi supor-
tat să mă simt responsabil pentru așa ceva.

Megan se înfurie de-a binelea. I se adresă pe
un ton tăios:

– Nathan Kinkaid, nu sînt cine știe ce plantă
fragilă. Poate e mai bine că ne-am despărțit. Ai fi
fost al naibii de dezamăgit dacă ai fi ajuns să

crezi măcar pentru un minut că nu ești responsabil pentru mine. Sînt o femeie independentă, știu ce vreau și suport consecințele.

Nathan goli paharul cu vin. Fără să o scape din priviri. Cuvintele îi erau cunoscute. „Suport consecințele”. Se asemănau mai mult decît crezuse.

– Te-ai întors în Manhattan, nu-i așa?

Înainte să-i poată răspunde, Megan se auzi strigată, iar Nathan se trezi prezentat unui bărbat înalt, lat în umeri, cu ochi negri și o bărbie puternică. Un anume Sledge Morgan.

– Sledge e managerul biroului din New York, explică ea. Și un vechi prieten.

Fără să fi fost invitat, Sledge trase un scaun și se așeză la masa lor.

– Ce întâmplare să ne întîlnim tocmai aici, spuse el aruncîndu-i lui Megan un zîmbet cuceritor. Îi luă mîna și se uită la Nathan. Nu știu ce m-aș face fără ea.

Megan rîse, un rîs seducător după părerea lui Nathan, iar ochii îi sclipiră încîntați. El nu reușise să o facă să rîdă cu atîta naturalețe. Strînsese mîinile sub masă.

– Nu trișa, Sledge, spuse Megan fără să facă nici un efort să-și retragă mîna. Nu încerca să profiți pentru că îți închipui că m-ai prins într-un moment de slăbiciune.

Sledge rîse. Ochii păreau să o devoreze.

– Nu e cazul.

Nathan se simțea ca un prost. Dar la ce se așteptase? Ca o femeie atît de frumoasă și pasională ca Megan să piardă vremea de pomană? Își turnă încă un pahar de vin și fixă cu privirea flacăra tremurătoare a lumînării. Ceara aluneca încet scurgîndu-se pe margine și picurînd pe petalele unuia din trandafiri.

– Mă bucur că totul s-a rezolvat atît de bine, Sledge, spuse Megan. Sînt sigură că te vei descurca. Izbucni în rîs. Nu te întrece nimeni cînd vine vorba de zgîndărit orgoliul unui client.

Nathan se întrebă cît va mai rezista să stea acolo fără să spună nimic.

– Stimată colegă, n-am de gînd să renunț atît de ușor la tine. Știi ce-ți place – ce te face fericită. Ai scăpat o dată, dar acum o să mă lupt pe viață și pe moarte pentru tine.

Cu toate simțurile încordate la maximum, Nathan se ridică în picioare.

– Ascultă, amice, îmi pare rău că trebuie să te dezamăgesc, dar în seara asta doamna e cu mine.

Sledge țîșni în sus ca mușcat de șarpe. Îi aruncă lui Megan un zîmbet șmecheresc, se aplecă și își atinse buzele de obrazul ei. Lui Nathan îi vonea să-l strîngă de gît. Dar nu avea nici un

drept. Mai ales că Megan îl studia cu răceală.

Uitându-se la Nathan, Sledge spuse toate cuvintele potrivite pe un ton cât mai politicos. Nathan dădu din cap cuprins de furie și remușcări, apoi se află din nou numai cu Megan privind-o pe deasupra mesei și întrebându-se ce să facă mai departe. Își strecură din nou mîna în interiorul sacoului pipăind o cutie mică, pătrată.

După plecarea lui Sledge, Megan îl luă imediat la rost:

– Nu știu ce te-a apucat, dar purtarea ta nu are nici o scuză! Sledge mi-e prieten foarte bun. M-a ajutat cînd am avut nevoie. Iar tu apari cînd te taie capul și mă pui într-o situație jenantă.

Nu avea nici un sens să se certe cu ea. Sledge Morgan pusese punctul pe i – nu avea nevoie să audă același lucru și de la Megan. Sledge știa de ce avea nevoie, ce era mai bine pentru ea, ce o făcea fericită. Iar Megan nu-l contrazisese nici măcar o singură dată. Își trase mîna din buzunar.

Megan refuză desertul, iar Nathan respiră ușurat. N-ar fi suportat să mai stea la masă discutînd politicos despre nimicuri.

– Trebuie să mă culc devreme, rosti el. Avionul pleacă în zori.

Era adevărat, își zise Megan în timp ce taxiul îi ducea prin Manhattan. New York-ul nu dormea

niciodată. Iar în noaptea asta probabil că nu o va face nici ea. „Uită-te la el! Stă bosumflat de parcă eu l-aș fi jignit. Naiba să-l ia! De ce îl iubesc atît de mult?”

Taxiul opri brusc în fața clădirii în care locuia. Megan se întoarse nesigură spre Nathan.

– Nu vrei să...

– Nu plec încă.

Pînă plăti șoferului, Megan coborî deja din mașină. Trecură în tăcere, fără să se atingă pe lîngă portar, apoi intrară în ascensor. De ce o făcea? De ce prelungea tot acest chin? De ce îi permitea?

Megan deschise ușa, iar Nathan o urmă în hol. Își scoase sandalele și își aruncă capa pe un fotoliu. Se întoarse spre Nathan descoperind că o privea intens.

– Și acum? O să latrî?

Nathan nu zîmbi. Își aruncă sacoul lîngă capa ei și își lărgi nodul cravatei. Megan își trecu degetele prin păr.

– Nathan, nu știu ce să-ți mai spun. Se răsucii, traversă holul și intră în sufragerie. El o urmă. Cu pași mari de animal de pradă pe care și-i amintea atît de bine. Îi simțea energia, căldura undeva foarte aproape. O amețeau. Se lovi de marginea canapelei albe și se întoarse cu gîndul să se așeze.

Nathan o apucă de umeri. Un gest foarte blînd. Dar atingerea lui fu un șoc cu totul neașteptat. Fu cît pe ce să-și piardă echilibrul.

– Ce? Întrebă ea cu o voce slabă, tremurătoare. Ce e, Nathan? Ar fi trebuit să te trimit la hotelul tău, dar n-am făcut-o. Acum vreau să știu de ce ești aici. Mai ales cînd e atît de clar că nu-ți pasă deloc de mine...

Mîinile lui o strînseră mai tare, iar ochii i se umplură de mirare.

– Nu-mi pasă? Megan, nu-ți dai seama că m-am purtat așa pentru că te iubesc ca un nebun și...

– Ce-ai spus?

– La naiba, Megan! Cînd un bărbat iubește atît de mult o femeie încît e dispus să renunțe la ea ca să nu-i distrugă viața...

– Cînd ce face un bărbat? Trase aer în piept. Inima îi zvîcni; pulsul i se accelerează. Nu visase. Auzise bine. I-o spusese de două ori.

Mîinile lui îi cuprinseră umerii, iar Megan crezu că degetele i se vor adînci în carne prin materialul subțire al rochiei. Dar nu o durea. „Cînd un bărbat iubește o femeie.” Singurul lucru care o durerea era să-l vadă cît de tare se chinuia să-și deschidă inima. Va trebui să-l ajute. Va trebui să facă pentru el ceea ce el făcuse cîndva pentru ea.

Se uită la ea rugîndu-se să nu-și imagineze doar ce vedea cu ochii ei.

– Draga mea, am făcut foarte multe greșeli. Nu vreau să fac încă una. Nu și de data asta. Nu cu tine. Așa că nu mă privi așa dacă nu te gîndești la ce cred eu că te gîndești.

Așezîndu-se pe canapea, Megan îi luă mîinile și îl trase lîngă ea.

– Nathan, sînt atît de multe lucruri despre care nu mi-ai vorbit niciodată. Seth mi-a povestit cîte ceva despre Sara – cum ai simțit mereu că într-un alt loc ar fi fost mult mai fericită. Hotărî să nu pomenească deocamdată de tatăl lui. Îl va lăsa să-i povestească totul la momentul potrivit. Acum nu voia altceva decît să-l facă să-și dea seama că iubirea lui era singurul lucru care ar fi putut-o face fericită. Nu ți-a trecut niciodată prin minte că atunci cînd v-ați căsătorit, Sara era deja o femeie nefericită, dezamăgită de viață? Că iubirea pe care i-ai oferit-o a fost singurul lucru frumos care a făcut-o cu adevărat fericită? Îl studie cu atenție, căutînd un indiciu că înțelesese în sfîrșit. Cînd iubești pe cineva, fericirea e alături de acea persoană. Sînt sigură că o știa deja.

Nathan îi aruncă o privire lungă, pătrunzătoare. Era atît de aproape că umbra lui o atingea făcînd-o să tremure. Își ridică degetele încet și îi trase conturul feței, mușchii gîtului, apoi i le puse pe umăr.

– Megan, ești fericită aici? În Manhattan?

– Am încercat să fiu. Coborî mîna pe braț, apoi

o duse la pieptul lui ca să-i simtă bătăile inimii. Nathan îi prinse mîna și o țintui lîngă el aplecîndu-se pînă aproape se întinse peste ea.

„Cînd iubești pe cineva, fericirea e alături de acea persoană.“

– Ești fericită?

Buzele ei dădură să spună ceva, apoi ochii i se umplură de lacrimi.

– Am fost fericită în Farmville.

– Atunci de ce ai plecat? Poate că am fost dur, dar nu te-am silit să pleci.

– Pe atunci iubirea era ceva cu totul nou pentru mine. Megan se străduia să-i vorbească cît mai calmă, deși vocea i se frînse. Genul de iubire pe care îl simțeam pentru tine. Zîmbi văzîndu-i expresia uluită și abordă un ton ușor frivol. Nu pot spune c-ar fi fost o iubire liniștitoare. Era ca o tornadă, iar eu eram prinsă în centru. Știam că singura șansă să supraviețuiesc era să plec cît mai repede. Pe fruntea lui Nathan apărură o cută adîncă. Nathan, bănuiam că mă iubești în felul tău, dar nu era de ajuns.

Pe fața lui se succedau o mulțime de emoții.

– Am nevoie de tine... de tot ce reprezintă persoana ta, nu doar de o parte, spuse ea cu o voce răgușită. Inclusiv de partea care vrea să mă țină la distanță.

– Ți-ai croit o viață nouă.

Nathan îi atinse buzele, trasîndu-le conturul cu vîrfurile degetelor. În curînd, își zise ea, le va atinge cu gura.

– Mi-am dat demisia, Nathan. La asta făcea aluzie Sledge cînd ne-am întîlnit la restaurant. Ochii lui se măriră, iar respirația scurtă îl făcu pieptul să se înalțe. Trebuie să recunosc că mă pricep la ceea ce fac. Sledge nu vrea să mă piardă. Clienții mei aduc companiei sume uriașe. Se aplecă și îi sărută vîrfurile nasului înfiorîndu-se cînd mîna lui se mulă pe coapsa ei. Dar m-am săturat să tot pun la punct clienți precum Clive Kessler... și m-am săturat de oraș. Vreau să plec... acasă.

Scoțînd un sunet aspru, gutural, Nathan o trase în brațe, zdrobind-o la pieptul lui. Megan îi simți pe obraz lacrimile fierbinți amestecîndu-se cu ale ei.

– Draga mea, am atît de multe să-ți explic! Își înalță capul privind-o drept în ochi. Să-ți povestesc. Cum te iubesc atît de mult; mi-e greu să vorbesc despre lucrurile intime din viațile altor oameni... e ca și cum mi-aș băga nasul în viațile lor și nu au cum să se apere. Își mișcă încet capul ca să o poată studia mai atent. Dar vreau ca secretele, lucrurile nerostite, să dispară pentru totdeauna. Și să nu mai apară niciodată.

– Te iubesc, Megan. Te iubesc, draga mea.

Cînd gura lui se apropie, buzele ei se deschi-

seră gata să-l primească. Se afla în brațele lui și știa că de acum încolo va fi și în inima lui.

Limba lui se împinse adânc în gura ei făcând-o să scoată mici gemete de plăcere. Se lipi de el simțindu-i bărbăția apăsată de coapsă.

– Nu aici, murmură ea.

Nathan o ridică și o luă în brațe, dar simți nevoia să o sărute din nou. Pe ochi, pe față, la baza gâtului unde pulsul i se zbătea precum aripa unei păsări.

– Unde? întrebă el înainte să-și desprindă gura de a ei.

Megan arătă spre ușă.

– Mai repede, șopti ea. Sărutându-l pe gât pînă o lăsă pe propriile picioare, se dezbrăcăra unul pe altul, apoi o întinse pe pat. Se lungi deasupra ei sprijinindu-se în coate și privindu-i fața atît de frumousă. Ochii îi vibrau de dragoste, de dorință. Își coborî fața gustîndu-i gîtul, înfiorîndu-se cînd mîna lui îi tremură între coapse.

– Acum știu că nu aveam de gînd să plec fără tine. Ce părere ai?

Megan știa că dacă nu se grăbea îl va lăsa în urmă.

– Pentru un tip tăcut, rosti ea cu respirația tăiată, ai devenit al dracului de vorbăreț!

Îi dăruî totul. Nathan nu se lăsă nici el mai prejos. Mîinile alintau, dezmierdau. Gura ei era

fierbinte și umedă. Blîndețea cedă locul unei nevoi nestăpînite. Atingîndu-se, pipăindu-se cu gurile, ochii, mîinile își strigau extazul, împlinirea. Trupurile li se potriveau, create parcă unul pentru celălalt. Pasiunea explodează: fierbinte, alunecoasă, pulsînd încordată. Apoi urmă plutirea în neant...

– Strînge-mă, Nathan.

– Pentru totdeauna, draga mea.

Gonind alături de Nathan, Megan se tot uita la mîna stîngă. Diamantul albastru părea să atragă toate razele soarelui. Nathan mergea prea repede, iar ei îi era greu să țină pasul cu el și să se gîndească la planurile de nuntă. Nu aveau prea mult timp la dispoziție. Seth urma să plece cît de curînd în Kuweit, iar Preston și Tootie se întorceau la școală.

– Mai încet, Nathan. Nu pot ține pasul cu tine.

– Nordisto, nu fi modestă, rosti el, ochii sclipindu-i malițioși. Megan îi dădu un ghiont în coaste și își continuă drumul pe potecă. Nu mai e mult, spuse el. De cealaltă parte a hambarului.

Megan îl apucă de mînă imediat ce ajunseră în vîrfurile colinei.

– Stai! Lasă-mă... Nathan? Se uită stupefiată la priveliștea de la picioarele ei. Întoarse ochii spre el, apoi reveni spre pîrîu. Incredibil! Un ținut de basm! Nathan? întrebă ea încă o dată.

De o parte și de alta a pîrîului pînă dincolo de pășune, se aflau o mulțime de flori sălbatice. Și crini, mai mulți decît văzuse vreodată în viața ei.

– Vino, spuse el. Nu e totul. O conduse spre un loc ferit, ascuns pe jumătate de tufișuri. Nathan îngenunche pe malul acoperit de iarbă și îi făcu semn să se așeze lîngă el.

– N-am mai văzut ceva atît de frumos! spuse ea uitîndu-se în ochii lui. Cine a făcut toate astea?

Nathan se întinse pe iarbă și o trase deasupra lui.

– Draga mea, am avut parte de o iarnă lungă. N-am reușit să trec prin ea decît gîndindu-mă la tine, și la pîriu. Cînd s-a făcut destul de cald, iar pămîntul s-a dezghețat, l-am curățat de mărăcini, după care m-am apucat de grădinărit.

– O, Nathan, îți mulțumesc foarte mult! Îl sărută – sărut lung, apăsător care evolua în cu totul altceva. Nathan se rostogoli într-o parte și o puse sub el. Pe deasupra susurului apei, a mugetului îndepărtat al unei vaci, Megan auzi zgomotul făcut de fermoarul pantalonilor. Trăgînd pe nări parfumul îmbătător al florilor și mirosul familiar al bărbatului aflat peste ea își frecă obrazul de iarbă moale.

Buzele lui se frecară de fruntea ei, de colțurile gurii, îi sărută gîtul, apoi reveniră asupra gurii. Vocea lui Nathan era răgușită.

– Draga mea, voi face dragoste cu tine. Exact aici! Mi se pare foarte potrivit, din moment ce e locul unde te-am cunoscut.

– În regulă, Nathan. Brațele ei îl încercuiră, trăgîndu-l mai aproape. N-am nimic împotrivă, Aici, apoi sus pe colină unde am alunecat și tu m-ai prins să nu cad. Și în patul meu cu baldachin, apoi să nu uităm canapeaua din sufragerie și...

Nathan o opri cu un sărut. Nu se supără. Asta își dorea și ea. Știa că aveau la dispoziție numeroase locuri și ocazii. Unirea lor va fi de fiecare dată începutul veșniciei.

SFÎRȘIT